SANDRA LEWIS

Ochii vulturului

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

În sfârșit acasă după o călătorie lungă, dar pentru cât timp oare? Tessa condusese pe ultima sută de metri la întoarcerea din Grecia. Toată familia, aproape, îi ieșise în întâmpinare.

Tessa își îmbrățișă pe rând mama și cei doi frați. Tatăl ei, înalt, cărunt și cu o figură mereu distrată, rămase la urmă.

– Pentru totdeauna? întrebă el.

– Poate…Îmi pare atât de bine să vă revăd!

– Și nouă, răspunseră băieții.

Intrară în casă; doamna Blane dispăru în bucătărie pentru a face ceai, iar băieții, sus la teme, căci sosirea Tessei întrerupsese lucrul lor.

Ea rămase cu tatăl, să discute depre slujbă, despre prieteni, despre locurile pe care le văzuse în ultima perioadă. Apoi urmă o pauză, pe care ea o întrerupse:

– Lucinda…unde trăiesc ei?

Însă domna Blane apăru cu ceaiul înainte ca el să poată răspunde.

– Stați singuri, deocamdată, până mă duc să-ți pregătesc patul. Nu m-am pregătit pentru că nu erai programată să vii azi, te așteptam mâine.

– Nu m-am oprit atât de mult pe cât intenționam.

Mama ei părea să nu se fi schimbat deloc; părul pe alocuri grizonant, frumos coafat, aceiași ochi căprui, și nelipsitul ton al glasului, care nu scăpa neobservat. Doctorul, mai mult sau mai puțin serios, diagnosticase o problemă cu corzile vocale. Era o voce clară, gravă, precum o muzică saturniană. Și ambele fiice îi moșteniseră vocea. Însă doar Tessa moștenise privirea. Lucinda se luase după bunica lor – tânără nimfă cu păr de aur și ochii precum doi bujori înfloriți.

– O să stai tot în camera ta, cu Lucinda, explică doamna Blane.

– Cu Lucinda? se blocă fata. Nu s-au căsătorit încă ?

– Vă las la ceai… zise femeia, după ce schimbă câteva priviri grăitoare cu soțul ei.

– Mamă… încercă s-o oprească bărbatul.

– Ești mai bun la explicații, și plecă repede.

– Tată, ce s-a întâmplat? Mai este logodită cu Paul?

– E logodită, dar nu cu el. Îmi…torni niște ceai?

– Spune-mi ce este, insistă ea după ce-i turnă mașinal o ceașcă.

– Draga mea, ai fost plecată doi ani.

Ne-ai spus… de fapt ne-ai interzis să-ți mai menționăm ceva despre ei.

– Știi foarte bine de ce. Nu mai puteam suporta. Lucinda se mărită…Lucinda o să aibă un copil…Ce mândru e Paul….Normal că nu mai voiam să aud de ei, sări ea.

– Iar noi te-am ascultat, și n-am mai pomenit nimic. Problema a fost că mergeau la un moment dat împreună, și au avut un accident de mașină teribil…

– Un accident! sări fata. A…murit?

– Nu, oftă el. Încă-l mai iubești? Adică, sigur ai depășit momentul, nu-i așa, Tessa?

– Spune mai departe. Dacă n-a murit, de ce nu s-au căsătorit? Cum de e logodită cu altcineva?

– Paul a orbit, Tessa.

Fata rămase mască, fără cuvinte. Paul, cu trupul lui perfect, mândru și sigur pe sine, cu acea notă de superioritate…Nu-i venea să creadă.

– Nu…imposibil.

– Și nu se poate vindeca. Lucinda l-a părăsit.

Tessa aproape sări în sus de pe scaun, dar se lăsă înapoi. Lucinda fusese atât de grijulie; cum de-i făcuse una ca asta ?

– Erau îndrăgostiți nebunește…

– Până la un punct, zise tatăl ei gânditor. Tuturor ni s-a părut un act inexplicabil la vremea respectivă, apoi ne-am resemnat. Probabil că i-am fi cerut prea mult să se mărite cu un orb. Ea e așa de frumoasă.

Într-adevăr, era frumoasă, pe lângă fața comună a Tessei. Tocmai de aceea, după ce o întâlnise pe sora ei, Paul nu mai avusese ochi pentru altcineva.

– Dar ce s-a întâmplat mai exact ?

– Totul a fost acum un an. Mașina s-a răsturnat. Paul conducea prea repede…

– Paul nu conducea niciodată repede; era foarte precaut.

– Nu și de data asta, se pare. Lucinda nu ne-a spus prea multe, dar a insistat asupra acestui aspect.

Tessa medită puțin.

Lucinda n-ar fi mințit…Tessa își aminti seara în care-l cunoscuse pe el, în care toată viața i se schimbase într-un nesfârșit mister. Paul se oferise s-o conducă acasă, și chiar observase atenția cu care conducea, la viteză mică.

– Zici că mașina s-a răstunat? Iar Lucinda n-a fost rănită?

– A ieșit fără nicio zgârietură. Mașina a izbucnit în flăcări, iar el a fost grav rănit.

– La față?

– Nu; pare ciudat, dar i-au fost afectate mâinile.

– Și vederea?

– Din cauza șocului, au spus doctorii.

– A șocului?

Tessa nu era convinsă în totalitate, dar oricât de mult mai insistă pe lângă tatăl ei, nu mai obținu nimic de la el, în afară de faptul că Lucinda devenise reticentă de la acea întâmplare.

– Și e permanent?

– Paul e un om bogat, după cum știi, și a chemat fiecare medic oculist. A făcut și un tratament la spital, o perioadă, în zadar. Verdictul a fost unanim; nu se va vindeca.

– Așa că Lucinda l-a părăsit…

Bărbatul se întunecă la față, iar Tessa nu mai îndrăzni să-l mai întrebe unde stă Paul.

– Mai are apartamentul din Londra ?

– Nu…A plecat, nu știu unde, dar cred că pe o insulă grecească, și-și mai turnă ceai.

– Pe care?

– N-aș putea spune cu certitudine. Uită-l, draga mea. Găsește-ți un băiat drăguț cu care să te așezi la casa ta. S-a dovedit că Paul nu era pentru niciuna din voi.

Tessa își plecă privirea în ceașcă.

– Și spui că Lucinda s-a logodit?

– Cu un tânăr fermecător. E cu un an mai mare decât ea, are douăzeci și șapte. O adoră.

Toată lumea o adora pe sora ei, pentru frumusețea ei marmoreană și pentru naturalețe.

– Și se căsătoresc curând?

– În iunie. Ar fi trebuit să mă lași să-ți mai spun câte ceva despre ei, fetițo, îi reproșă el ușor.

– Așa e. Dar am crezut că…s-au căsătorit de mult. Și chiar nu știi pe ce insulă? întrebă ea după o scurtă pauză.

– Deloc. Poate nici măcar nu e o insulă grecească, ci doar o insulă.

– Și nu poți să afli?

– Tessa, uită-l. O să găsești…

– Tată, n-o să găsesc niciodată.

– Nu e o atitudine prea îmbucurătoare, observă el și chiar atunci intră Lucinda.

– A cui e mașina… ? Tessa, cât mă bucur să te văd. Ce bronzată ești; te face să arăți mult mai bine!

Atâtea zâmbete și îmbrățișări, atâtea întrebări, dar Lucinda nu se obosise să-i scrie nici măcar o scrisoare. La un moment dat Lucinda se opri, privindu-l pe tatăl ei. Însă Paul nu mai intră în discuție până când ele două nu se văzură singure în camera lor. Lucinda se pregătea să-l întâlnească pe Gerald, iar Tessa să facă o vizită unui prieten de-al lui Paul. Sunase înainte pentru a-l anunța pe Joe că vine.

– Presupun că ți s-a spus deja, zise Lucinda în timp ce se îmbrăca. Au tăcut tot timpul pentru că nu voiai să mai afli de noi.

– M-ar fi durut foarte mult, recunoscu Tessa. Dar tata nu prea a știut să-mi spună ce s-a întâmplat…

– Pentru că nici eu n-am putut să le spun prea multe. Am fost inconștientă. Paul a orbit, adăugă după o pauză. Cred că ți-a spus.

Pe Tessa o șoca oarecum felul degajat în care Lucinda vorbea despre nenorocirea lui Paul.

– Cum de-ai putut să-l părăsești? șopti ea.

– Nu-mi ține și tu predici! Mi-a ajuns câte am auzit de la mama și tata. Cu toții ați fi vrut să mă căsătoresc cu el, să sufăr.

Imaginează-ți cum e să-ți trăiești viața alături de un bărbat care nu te poate vedea!

Își aranja părul în oglindă.

– Ce rost are să arăți bine dacă nu poți fi văzută?

Era atât de frumoasă…Nici nu era de mirare că Paul nu se încurcase cu Tessa. Aceasta din urmă se alătură imaginii din oglindă a surorii ei, urmărindu-se fără tragere de inimă. Avea obrajii supli, însă natura nu o înzestrase cu forme prea atractive. Gura semăna cu a Lucindei, mai puțin la acel mic detaliu care le diferenția. Privirea îi era limpede, sinceră, luminoasă, așa cum Lucinda n-o avea. Iar părul, asemenea de culoarea mierii, cu nuanțe maronii, îi cădea în valuri pe umeri. Deci, până la urmă, nu era chiar de lepădat. Și totuși, în comparație cu Lucinda…

– Tot nu înțeleg cum de l-ai putut abandona, zise Tessa parcă pentru sine. E același, doar că nu mai vede.

– N-am de gând să mă leg de un orb toată viața, și gata! zise sora ei, înfuriată. În plus, și mâinile alea…

– I-au ars?

– Îngrozitor…cred că sunt hidoase! nu i le-am văzut, pentru că erau bandajate, dar nu pot să mi le imaginez. Nu pot să-mi închipui atingerea lui!

Ochii Tessei se umeziră, dar se șterse pe furiș, înainte ca cealaltă să observe.

– Sunt aceleași mâini care te atingeau odată, îi aminti ea, iar Lucinda se cutremură. Cum se face că i-au ars mâinile, și nimic altceva?

– Ți-am spus deja că nu mai știu nimic!

– Paul nu ți-a povestit nimic? Presupun că l-ai văzut la spital.

– Da, dar n-a spus nimic.

– Ce ciudat, murmură Tessa, și brusc,îi încolți ideea că sora ei minte.

– De ce și se pare ciudat? și-ncepu să râdă. Dacă s-a ars e doar din vina lui, iar eu n-am altceva de adăugat! Tu te-ai fi căsătorit cu el, nu? Ai fi făcut-o pe eroina care se sacrifică…Eu n-am fost chiar așa de proastă. De ce nu te duci să-i arăți simpatia? Poate că ar fi interesat de tine acum, poate chiar de-un mariaj. Oricum, altcineva nu-l mai ia.

Tessa își păstră calmul, deși cuvintele surorii ei o dureau.

– Și când i-ai spus…Cum a reacționat?

– Exact cum mă așteptam, adică s-a prefăcut a nu fi afectat; era atât de mândru, de parcă suporta totul cu stoicism. Bineînțeles că doar se prefăcea.

– Nu cred că Paul s-ar fi prefăcut într-o asemenea situație.

– Nu-i găsești niciun defect, nu? rânji Lucinda. Poate am să te conving dacă-ți spun că era dispus să mă accepte din nou, dacă-mi cer iertare. Nu-i vezi înfumurarea?

– Te iubea atât de mult încât era dispus să-ți ierte tot ce-i făcuseși, răpunse Tessa, în timp ce sora ei se machia.

Să fii iubit cu atâta ardoare și să te îndepărtezi atât de nepăsător de acea iubire…

– Și Gerald, cum e?

– E minunat! Suntem îndrăgostiți nebunește unul de celălalt.

Tessa se uită la ceas, simțind o ușoară greață. Voia să se îmbăieze. Voia să scape de Lucinda. Câteva minute mai târziu se cufunda în apa caldă, cu mintea zburându-i spre ziua în care hotărâse să părăsească orașul acela, să plece undeva unde să nu mai audă de Paul și de Lucinda. Spre norocul ei, primise un post de profesoară în Germania. Apoi trecuse în Turcia, în Liban, și-ntr-un final, în Grecia. Ultimul post fusese unul particular, și durase doar trei luni. Apoi renăscuse în ea dorința de a se întoarce în Anglia, cu toate că era conștientă că prima reîntâlnire cu Paul o va determina să-și schimbe planurile de a rămâne aici pentru totdeauna. Nici plecarea în Grecia nu fusese prea inspirată, pentru că era țara lui natală, deși, înainte de accident, el trăise în Anglia câțiva ani.

Când o auzi pe Lucinda coborând, Tessa ieși din baie. La scurt timp, fata se întoarse și ciocăni la ușă.

– Pot să intru? se auzi o voce de bărbat.

– Nu, cu siguranță!

– A, nu începe cu figura asta de fată cuminte, draga mea Lucinda. Intru!

Era Gerald.

Tessa fugi în grabă spre dulapul cu haine, unde se ascunse, trântind și încuind ușa pe dinăuntru. De ce acționase astfel, nu înțelegea. Doar îl lăsase să înțeleagă că greșise.

În dormitor se auzi un ușor fluierat.

– Ce parfum! Haide afară, nu fi prostuță!

– Mă îmbrac.

– Și?

– Mama și tata…

– Au ieșit, altfel n-aș fi urcat. A cui e mașina de-afară ?

– Nu contează. Pleacă.

– Ce s-a-ntâmplat cu tine? și-ncepu să tragă de mâner.

Tessa aștepta din clipă în clipă ca ușa să cedeze. Strânse prosopul și mai mult în jurul ei, tremurând încontinuu.

– Scumpa mea Lucinda, mă uimești. De ce ești atât de timidă după ce-am fost împreună…

– Nu sunt scumpa ta Lucinda.

– A, deci vrei să ne certăm? Apoi să ne împăcăm în stil mare, nu?

Tessa oftă adânc.

– Cred că ești Gerald. Eu sunt Tessa, sora Lucindei, iar mașina de afară e a mea.

***

Joe veni s-o ia la ora șapte.

– Nu te-ai schimbat deloc, se entuziasmă el, spre marea ei dezamăgire.

Povestește-mi despre locurile pe unde ai călătorit. Ți-aș fi scris, dar nu mi-ai trimis nicio adresă.

O conducea spre localul unde aveau să ia masa.

Ea începu să vorbească, așa cum o îndemnase el, fără a comenta ultima lui remarcă. Atunci, tot ce-și dorise, fusese să se smulgă de toate cunoștințele lui Paul.

Înainte de a se așeza la masă, cei doi băură câte un lichior în salonul hotelului. Abia după accea, Tessa găsi curajul de a atinge problema care o interesa pe ea.

– Joe, tu ești prieten cu Paul Știi ce s-a întâmplat?

– Deci, de asta ai vrut să te întâlnești cu mine, observă el, după o scurtă pauză. Mă gândeam că am devenit o companie plăcută pentru tine. Încă-l mai iubești?

– Cine mai știe?

– Când sora mai mică are o pasiune pentru alesul surorii mai mari, toată lumea află. Nu te-ai priceput să ascunzi prea bine ceea ce era evident, Tessa.

– Cred că ai dreptate. A fost mai mult decât o pasiune.

Dar nu se considera chiar așa de mică, deși, la cei douăzeci și patru de ani, arăta mult mai tânără.

– Prostuțo; dar și mai prost a fost Paul. I-am fost prieten, dar s-a rupt de toți și de toate.

– Știi unde este? Tata spune că e pe o insulă din Grecia.

– Nu, scutură celălalt din cap. În Cipru. Are o casă acolo, în munți. Trăiește ca un singuratic ; așa am auzit de la niște oameni care s-au întors după un an de stat acolo. Îl consideră un ciudat…Ți se răcește peștele, remarcă Joe după un timp.

– Da…

Cipru. Îl vizitase, însă nu mai mult de două zile.

Era atât de frumos, iar Paul nu-l putea vedea. Nici munții, nici marea, nici plajele pe care nu călca picior de om, nici ruinele antice care acum zăceau neîngrijite și părăsite, nici castelele sau bisericile, nici plantațiile de portocali care împânzeau dealurile. Nu putea lua parte la acele apusuri minunate. Tot ce putea simți era atingerea brizei, cântecul păsărilor în anotimpurile calde; iar dacă ar fi avut curajul vreodată să coboare din munți, ar fi auzit și vuietul valurilor și spargerea lor la țărm, sau foșnetul frunzișului la trecerea vreunui animal.

– Joe…ce anume s-a întâmplat la accident?

– Nu ți-a povestit sora ta?

– A fost inconștientă și nu-și amintește prea multe.

– Ba știe, dar…asta pentru că eu i-am spus.

– Tu? El începu să-i povestească faptul că în noaptea respectivă alergase la spital. Timp de două zile, nimeni n-a putut să-l vadă pe Paul, iar a treia zi lui i s-a dat voie, doar câteva minute, căci Paul începuse să aiureze.

– Dar l-ai auzit?

– Chiar vrei să știi ce-am auzit?

Ea dădu din cap.

– Nu o pune pe sora ta într-o lumină prea bună…Se certaseră…din cauza unei ieșiri pe care ea o avusese în timp ce el era plecat de-acasă. Discutau asta pe drum, el conducea. Ea devenise irascibilă, ordonându-i lui Paul să oprească, dar, după cum îl știi, el nu se supune ordinelor. Într-un acces de furie, ea s-a repezit la volan…

– Nu!

Șocul fu atât de mare pentru Tessa, încât răsturnă paharul cu vin pe fața de masă. Joe îl ridică și continuă cu glas răgușit.

– Mașina s-a lovit de un parapet, s-a rostogolit și a izbucnit în flăcări. Lucinda a fost aruncată peste parapet, dar a scăpat vie, deși cu câteva zgârieturi și cu un moment de inconștiență. Și Paul a scăpat, printr-un miracol; a fost aruncat în partea opusă, pe iarbă.

Joe se opri din povestire pentru că aici intervenise sora medicală, dar apoi se întâlnise cu un bărbat, martor la eveniment, cu care ieșise la masă.

– Se pare că Paul a crezut că Lucinda era blocată înăuntru; martorul spunea că el practic s-a aruncat spre mașina în flăcări ca un nebun, pentru a deschide ușa, strigând-o pe Lucinda la nesfârșit. Bărbatul încercase a-l trage de acolo, dar știi ce puternic este Paul. Iar acum avea o forță dublată și de iubirea pentru o fată care, aparent, zăcea în flăcări. Între timp, o altă mașină s-a oprit lângă ei, și celălalt bărbat a ajutat să-l scoată pe Paul de-acolo. Tipul zicea că într-adevăr lui Paul îi luaseră mâinile foc, și, cu toate acestea, insista să intre în mașină.

Tessa devenise lividă.

– Lucinda nici măcar nu era rănită… deci el s-a mutilat degeaba, și-i dădură lacrimile. Și vederea? Cum s-a întâmplat? Tata crede că din cauza șocului.

– Da…șocul la ideea că Lucinda arde de vie; sigur nu orbise înainte de a se arunca spre mașină.

– Iar Lucinda l-a abandonat.

– Așa e…

– Știe toată lumea?

– Nu cred. Vezi tu, nimeni n-a pierit, deci nu s-a făcut mare anchetă. Iar Lucinda a scăpat foarte ușor, iar acum e bine-mersi, logodită, iar Paul…nici măcar nu avem adresa lui. M-am gândit să mă duc în Cipru să-l caut, într-o vacanță, dar nu cred că și-ar dori acest lucru. Dacă ar fi vrut să păstreze legătura, ar fi dat un semn de viață.

– S-a rănit grav la mâini, Joe?

– Nu pot să-ți spun. Când l-am văzut ultima oară, îi erau bandajate, dar știi cât de avansate sunt metodele chirurgicale în ziua de azi. Presupun că i le-au reparat destul de bine. Dacă ai bani, se pot face multe.

Paul se ocupa cu comerțul naval, iar Joe avea dreptate, orice se putea face cu bani.

– Crezi că Paul o mai iubește pe Lucinda? întrebă Tessa, amintindu-și ce discutase cu sora ei.

– Nici pe tema asta n-aș vrea să mă pronunț. Dar ține minte că Paul e grec, iar esticii iubesc fie cu pasiune, fie prea degajat, dar dacă ajung să se îndrăgostească în adevăratul sens al cuvântului, atunci e pentru totdeauna.

Pentru totdeauna…oare avea s-o iubească toată viața pe Lucinda? Buzele ei începură a fremăta, iar Joe se înnegură.

– Uită-l, o sfătui el.

– Și dacă nu pot, Joe?

– O să cazi în plasă. Îmi doresc din toată inima să nu te fi prezentat lui Paul.

– Și eu la fel, șopti ea.

Își amintea acea seară cu atâta precizie! Joe dăduse o petrecere, iar Paul se afla acolo. În clipa în care-l zărise, toată viața ei se schimbase.

– Tessa, el e Pavlos Demetrius. E grec și e foarte bogat. Din vapoare, știi tu…

Aceasta fusese prezentarea, apoi Joe îi lăsase singuri. Tessa nu mai auzise nimic mai apoi, pierzându-și mâna într-a lui. El o privea de sus, amuzat de figura ei mirată și respectuoasă în același timp. Era oacheș, cu părul brunet, pieptănat pe spate, cu ochi căprui și reci, însă ageri și fără pic de interes față de prezentarea care i se făcuse.

– Ne așezăm? propusese el. Ce îmbulzeală!

– Da…

Ea deja începea să simtă că ceva este în neregulă cu ritmul inimii ei și nu înțelegea cum la vârsta de douăzeci și patru de ani mai poate recționa ca o fetiță la vederea unui asemenea zeu! În seara aceea, dansase și discutase cu el.

– Poate o să ne mai întâlnim vreodată, îi spusese el după ce o lăsă în fața casei.

A doua întâlnire se petrecu la un concert. Paul era singur, la fel și Tessa. Ea acceptă sugestia lui de a i se alătura.

– Cu mare plăcere, domnule Demetrius.

– Nu e nevoie de astfel de formalități. Prietenii îmi spun Paul.

Oare deja îi devenise prietenă?

Din nou o condusese…și tocmai atunci când ajunseseră, Lucinda sosea și ea acasă. Era o noapte cu lună plină. Lucinda îl privise larg, radiind, cu buzele întredeschise provocator…

Tessa pierdu orice speranță în ce-l privea pe Paul. Iar când el începu să-i viziteze din ce în ce mai des, viața ei se transformă într-un calvar, căci nu reușea întotdeauna să-și ascundă trăirile; uneori se înroșea, alteori avea glasul tremurat. La început, Paul nu sesiză nimic, însă mai apoi, atitudinea lui începuse a deveni una ironică. Iar lovitura de grație se întâmplă tot la o petrecere a lui Joe, când Tessa, apropiindu-se de grupul lui Paul din spate, îl auzise pe acesta din urmă :

– Ce plictisitoare e sora Lucindei. Ce are? Se agață de fiecare bărbat pe care-l cunoaște ?

– Adică?

– Mă irită la culme, cu felul în care-și dă ochii peste cap.

– Nu are frumusețea surorii ei, recunoscuse Joe. Dar e o fată extraordinară dacă ajungi s-o cunoști. Frumusețea e adesea foarte înșelătoare.

Tessa înlemnise în spatele lor.

– Așa se zice, acceptă Paul căscând. Uite-o pe Lucinda. Scuză-mă, Joe.

– Stai puțin, Paul. Ai de gând să te însori cu Lucinda?

– Dacă mă acceptă. Dar închipuie-ți cum ar fi s-o ai cumnată pe sora ei, mai ales când îți face ochi dulci. Fata n-are pic de mândrie !

În săptămâna următoare, își anunțaseră logodna; apoi, Tessa simți nevoia să plece. Nu dorea să-l forțeze pe Paul s-o aiba drept cumnată.

– Haide, mănâncă, o trezi Joe din visare. Unde te-ai pierdut?

– Departe, zâmbi ea.

– Pe o insulă din Mediterana, de exemplu? Însă ea nu-i răspunse. Uită totul, Tessa, nu mai ai ce să faci. Ia-o de la capăt.

De la capăt. Oare nu aceasta intenționase prin acceptarea acelui post din străinătate? Era sigură că se putea vindeca. Dar nu…Le scrisese celor de acasă că luase un alt post liber, apoi altul, și altul…

– Când a plecat…nu ți-a dat nicio adresă?

– A dispărut dintr-o dată. A ieșit din spital într-o luni după-amiază, iar când m-am dus la el seara, totul era încuiat. Cred că-l instruise pe servitorul lui să scape de toate lucrurile sale cât timp stătuse în spital, altfel nu văd cum ar fi putut pleca atât de repede.

– Dar știi sigur că e în Cipru?

– Sunt aproape sigur că tipul singuratic despre care vorbeau acei oameni este Paul…

Ce viață nedreaptă! Lucinda ar fi trebuit să se simtă atrasă de el, nu tu.

Dar Lucinda știa cum să profite de tot, și cum să scape apoi cu fața curată. La școală, pe Tessa o învinuiau pentru greșelile ei, fiindcă încă de mic copil, Lucinda se învățase a evita situațiile complicate, plasând vina altcuiva, de obicei surorii ei.

– Ești calul meu de bătaie, o ironizase o dată Lucinda, după o astfel de situație în care Tessa luase vina asupra ei.

După cină, Joe o plimbă până la o fermă, unde stătură ore în sir, discutând. Apoi, când ajunse acasă, Tessa îl găsi pe tatăl ei treaz, și rămase și cu el, la lumina focului din șemineu.

– Rămâi acasă? întrebă el.

Îi presimțise neliniștea și nesiguranța.

– Avem câteva posturi bune. Iar eu și cu mama te-am vrea aici, cu noi.

Tessa îl privi, întunecată. Mai bine îi spunea, ca să aibă timp să se resemneze.

– Nu pot să rămân, tată. Credeam că o să reușesc, dar…Paul e în Cipru, mă duc acolo, adăugă după o pauză.

– Mă gândeam eu că vrei să afli unde este. Cu ce-l poți ajuta, fetița mea?

– Nu știu, oftă ea. Dar vreau să merg acolo, să văd unde este, să descopăr ceva ce are legătură cu el.

– Și cu ce te ajută pe tine? O să înrăutățească lucrurile. Îmi doresc atât de mult să nu-l fi cunoscut niciodată, Tessa!

– Și Joe spunea același lucru, murmură ea. Dar s-a întâmplat, iar acum trebuie să-l găsesc.

– Dar el nu te iubește, draga mea.

Nu, dar o iubise pe Lucinda, și ar fi fost dispus s-o ierte. Poate se răzgândise, poate că n-o mai iubea…

– Trebuie să mă duc. Dar vreau ca acesta să rămână secretul nostru, nu vreau să știe și mama, pentru că are să se îngrijoreze.

O să-i spun că mă duc în Cipru tot ca profesoară.

Inițial crezuse că n-are niciun plan, însă ideile începeau să prindă din ce în ce mai mult contur, acaparându-i întreaga minte.

– O să vă scriu, dar o să-ți scriu și ție, la birou, ca să ți spun ce fac.

– Te cam prostești, fata mea. Dar noi doi ne-am înțeles reciproc întotdeauna, și știu ce simți. Și știu că trebuie să-l găsești pe acest bărbat. Nu-ți pot citi gândurile, dar e clar că speri ca el să se fi schimbat, și să te dorească. Orice-ar fi, mă rog să nu-ți faci și mai mult rău.

Ar fi fost imposibil, gândi ea.

– Așa am să fac, tată ; și nu te îngrijora.

Capitolul 2

Insula începu să se întrevadă în lumina caldă a răsăritului de pe meleagurile estice; se reflecta în apele albastre ale Mediteranei. E insula Kypros, o anunță un membru al echipajului care spăla puntea.

Tipul era un grec sadea, oacheș, brunet și prietenos.

– Pare foarte aproape, dar n-o să ajungem acolo până la prânz.

– La amiază? și-i arătă bărbatului ceasul, în semn de ora unu.

– Atunci, pe la trei… Sunteți singură? veni întrebarea la care Tessa se aștepta.

– Da.

– Mergeți la prieteni?

– Am un prieten acolo.

– Dacă vreți să vedeți insula…pot pleca să vă arăt, se oferi el, deși cam posomorât după răspunsul ei.

– Mulțumesc, dar îl am pe prietenul meu.

– În Famagusta? Prietenul?

– Nu, nu acolo.

– Unde?

– Într-un orășel din munți. Uite că ceața se ridică, se vede insula, încercă ea să schimbe subiectul.

– La sfârșit e Paphos, acolo a stat Afrodita. Știți despre Afrodita? și-i pronunță numele în grecește, iar Tessa încercă să-l imite.

– Da, știu. S-a născut din marea Paphos.

– Așa e. E zeița iubirii. Prietenul stă la Paphos?

– Nu…

În scurt timp puntea se umplu de mateloți, iar Tessa se mută de cealaltă parte, de unde zări un tip care se îmbarcase cu două zile în urmă, la Pireu. Intraseră în vorbă și petrecuseră chiar mult timp împreună. Ea se recomandase drept Lucinda; deși nu avea planuri bine definite, știa că are să se dea drept Lucinda oricui ar fi întâlnit în Cipru.

– Nu credeam că te trezești atât de devreme, îi zâmbi ea. Ai văzut răsăritul?

– Am ajuns prea târziu. Și oricum, era plin de lucrători, n-am ocolit-o…Ar trebui să-ți dau adresa mea din Limassol, și Martin scoase un carnețel din care rupse o foaie pe care scrise ceva apoi i-o înmână. Ai și numărul meu de telefon; sună-mă. Cunosc insula destul de bine, și mi-ar face plăcere să ți-o prezint.

– Mulțumesc. O să țin minte.

În caz că nu avea să-l găsească pe Paul, sau dacă planurile ei dădeau greș, ar fi fost recunoscătoare pentru o companie; asta în caz că se decidea să rămână pe insulă.

Vaporul aruncă ancora abia spre seară, iar Tessa se cază la un mic hotel din Limassol. Locul era condus de un cuplu de englezi care nu-și ascunseră mirarea, auzind menționându-se numele lui Paul.

– Paul Demetrius? o întrebă Marylyn.

– Ți-e prieten? se interesă imediat soțul ei.

– Îl cunosc și aș dori să-l vizitez. Știți unde stă?

– Nu chiar, dar e undeva în munți, după Bellapais. A orbit, adăugă Clive după un timp. A avut un accident, în Anglia.

– Da…Dar știți ceva de el?

Amândoi scuturară din cap.

– E un mister pentru noi, răspunse Marylyn. Are un servitor care face totul pentru el, asta e tot ce am aflat. L-ai cunoscut în Anglia ?

– Da.

Limassol se afla în partea estică a insulei, iar Bellapais în cea de nord. Tessa nu era hotărâtă dacă să aștepte până a doua zi sau nu. Deja se cazase și-și despachetase parțial lucrurile. Nu, nu mai putea sta, așa că împachetă la loc, plăti, și luă un taxi până la Nicosia.

Acolo urcă într-o altă mașină, spre Kyrenia, apoi într-alta până la Bellapais. Se cază la un hotel condus de doi ciprioți, Maroula și Spiros.

– Din Anglia? se interesă femeia, urcându-i valiza. Băiatul meu e la facultate acolo.

– Unde?

– La Londra, bineînțeles.

– Bineînțeles.

Pentru toți acești oameni, Londra echivala cu Anglia.

– Face bine, zâmbi Maroula. A scris azi să spună că s-a logodit.

– Cu o englezoaică?

– Da. Aici, camera – are soare mult, și munții acolo, se văd; dincolo e marea. Veniți pe balcon.

– Casele acelea… zise Tessa și-i arătă femeii creasta munților Kyrenia.

Undeva la distanță se vedea și o casă foarte mare. Nu credea să fie a lui, totuși se informă.

– E a doamnei Sloane.

– Sunt mulți englezi în Bellapais?

– Mulți, foarte mulți. Au case noi. Vreți să cumpărați?

– Nu , nu vreau. Și aceea…? arătă ea spre o casă mai retrasă. E tot a unor englezi?

– Da, domnul Sheridan. Căutați englezi?

– De fapt îl caut pe domnul Pavlos Demetrius. Îl știți? Stă pe-aici?

Maroula se încruntă și scutură din cap.

– Spiros știe mai multe. Vine imediat, acum e la cumpărături.

– Îl caut eu mai târziu. Mulțumesc, doamnă Melissas.

– Spune-mi Maroula. Mai bine.

– Am înțeles.

– Numele dumneavoastră?

– Blane, domnișoara Blane.

– Numele mic, domnișoară.

– Lucinda.

– Vă zic domnișoara Lucinda. Sunteți binevenită în Bellapais.

– Mulțumesc, Maroula.

– Vă place engleza mea?

– E foarte bună, și ambele femei intrară înapoi în cameră.

– Maroula n-a fost la școală.

– Niciodată?

– Puțin în Bellapais, nu e bună la nimic. Dar am învățat încet din cărți. Vă arăt cărțile?

– Când am să cobor, Maroula.

Tessa se întrebă dacă femeia era tipul perfect de cipriot – prietenos și volubil.

La început, Spiros se arătă mai rezervat decât Maroula și-i servi cina cu o figură rigidă, chiar înnegurat.

– Bun, domnișoară?

– Foarte bun, mulțumesc.

Îi aduse și un pahar de vin, plin până la refuz, încât Tessa încerca să găsească o modalitate de a-l refuza fără să-l rănească pe Spiros.

Se uită în jur – văzu mai multe plante cu ghiveci; dar vinul putea să le omoare!

– Nu beți vin? întrebă bărbatul. Beți! Face bine!

– De obicei nu beau…și oricum e cam mult pentru mine; ați putea să mai luați jumătate din el?

Spiros făcu ochii mari.

– Beți, domnișoară, e foarte bun.

– Am să-l iau în cameră, se hotărî ea într-un final.

Când termină masa, sosi și Maroula, care se așeză alături de ceilalți doi.

– Domnișoara Lucinda vrea să-și găsească prietenul. Se numește… și o privi pe Tessa care rosti numele lui Paul.

– Da…Pavlos Demetrius. Orb…E undeva în munți – foarte sus. Nu-i plac oamenii – foarte ciudat. E prieten?

– Da, un fel de prieten.

– Mergem mâine, bine?

– Excelent. Mulțumesc foarte mult.

Tessa nu putu adormi; la cinci dimineața ieși pe balcon, îmbrăcată doar într– un neglijeu și cu halatul subțire de casă. Deși era abia luna aprilie, vremea era deosebit de călduroasă. Ceea ce nu se întâmpla prea des, nici chiar în Cipru, după cum avea să afle mai târziu de la Maroula.

Spiros avea un fel de dubiță rablagită pe care o folosea la orice; cu ea mergea la câmp, la Nicosia, la piață, căci era măcelar.

– Cum e? întrebă el, în timp ce conducea prin hurducăturile dealurilor. Tessa îl liniști spunând că e bine. Spiros nu acceptase bani pentru benzină sub nicio formă.

– Cred că pe-aici, dar nu sunt sigur, zise el, căci drumul șerpuia de-a lungul munților.

Oriunde se uita, Tessa vedea doar munți acoperiți cu pâlcuri de măslini și de lămâi, iar pe alocuri creșteau chiar și maci amestecați cu lanuri vaste de crizanteme.

– Nu e aici casa, o informă el la un moment dat.

– Înțeleg, încă n-am ajuns?

– Nu, e departe, în munți.

Drumul se îngustă și mai mult, până când nu rămase din el decât o cărăruie de pământ uscat, acoperită pe alocuri cu bolovani.

Apoi, se arătă și casa – albă, joasă, cu vedere atât spre munte cât și spre mare…

Tessa era atât de emoționată, încât abia mai putea respira. Mașina se apropia din ce în ce mai mult, până când Spiros intră pe aleea principală, care, de fapt, semăna a drum de țară, neterminat. Dar cum Paul nu ieșea niciodată, nu trecea pe-acolo vreo altă mașină.

– Mergeți să vedeți dacă acesta e prietenul; eu aștept.

Tessa rămase cu privirea pierdută spre casă. Niciun semn de viață nu se întrevedea. Aruncă o privire spre poalele muntelui.

– Cât mi-ar lua să cobor? îl întrebă pe Spiros.

– Până la hotel? se miră el. Aștept, domnișoară Lucinda; ia cam o jumătate de oră.

– Doar atât? Atunci, prefer să merg pe jos, Spiros. Nu mai sta; și mulțumesc că m-ai adus.

– Pentru nimic. Sigur vreți să mergeți ?

– Da, foarte sigur.

– OK, încuviință el vesel, iar ea urmări cu privirea cum dubița se pierdea în zare într-un nor de praf.

Apoi se întoarse din nou către casă. Parcă strălucea în culoarea ei albă printre pădurile de conifere din acea parte muntoasă. Fiecare fereastră se termina cu un balcon, însă toate erau închise pe moment, la fel și obloanele de culoare verde și galben. În schimb, era plin de flori – trandafiri, garoafe, hibiscus – și toate răspândeau un parfum îmbietor. Și lămâii cu aroma lor! Ce alt parfum să fi fost mai plăcut decât acesta? Mai ales că lămâii se găseau pe toată perioada anului.

Tessa rămase nemișcată mult timp, și nu de puține ori îi veni ideea de a-și abandona planul și de a pleca. Într-un final, reuși să ajungă la ușa principală și apăsă pe sonerie cu o mișcare hotărâtă.

Nimic, în afară de ecoul clopoțelului înăuntru. Și pe scări se aflau flori parfumate. Sună încă o dată; ușa se deschise brusc. Îi părea că bărbatul o așteptase în spatele ușii. Era un tip mic și îndesat, foarte serios și cu o căutătură ciudată. O luă prin surprindere cu mișcarea lui bruscă, încât Tessa începu să se bâlbâie:

– Domnul Pavlos Demetrius…stă aici?

– Da, doamnă, răspunse el cu un accent perfect englezesc. Ce doriți? Domnul Pavlos nu primește vizitatori.

– Cred că pe mine…mă va primi.

– Numele dumneavoastră ?

– Numele meu e…e…Lucinda.

– Domnișoara Lucinda, am să-i comunic, și deschise mai larg ușa. Poftiți înăuntru.

Ea ascultă, deși abia acum își dădea seama ce făcuse. Ușa se închise cu zgomot, iar ea tresări speriată. Bărbatul dispăru, iar ea rămase să se uite fascinată la ușă. Într-un fel sau altul, acel sunet îi amintea de o soartă pecetluită.

Tessa încercă să-și controleze simțurile, hotărâtă să nu-și arate deschis sentimentele. Se uită împrejur. Era întunecos, dar prin obloanele trase răzbătea totuși atâta lumină cât să poată vedea mobilierul din hol. Doar o masă, câteva scaune și o vază plină cu trandafiri.

Pași…Tessa începu din nou să tremure, căci nu erau pașii omului care o întâmpinase. Se întoarse în direcția din care veneau.

Paul…

Era în prag – înalt, cu pielea închisă la culoare, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni subțiri și un tricou cu guler răsfrânt, cu mânecile suflecate. Tessa îi privi ochii ținându-și respirația. Neschimbați. Fără pic de expresivitate; ciudat era faptul că arătau la fel, cu acea undă de lucire neagră, acum înghețată. Apoi, îi privi mâinile. Cu una ținea un baston. Cea mai mare parte a pielii îi fusese decolorată în locurile cu pricina, însă diferența cu restul tenului nu era foarte mare, deci nici vorbă de imaginea dezgustătoare de care se plânsese sora ei. Cu toate aceste, se vedea încă de la început că suferise foarte mult din cauza arsurilor, și era clar că rezultatele erau permanente.

– Lucinda…

Vocea aceea minunată!

– Paul…am venit; ai spus că pot să…te rog…

Dumnezeule cât de greu îi veneau cuvintele! Situația o depășea, iar instinctul îi dicta să fugă. Ceea ce ar fi însemnat un act de cruzime.

– Paul, îmi pare rău, dar nu…

– Îți pare rău… ? se auzi vocea lui, slabă și neconvingătoare.

După felul în care arăta, Tessa se simți deodată în pericol. I se părea, sau tonul lui fusese unul amarnic?

– Te-ai întors la mine? întrebă el, oftând parcă ușurat, din adâncul sufletului său. Te-ai întors să mă întrebi…ce, Lucinda? Nu ți-ai terminat fraza.

Tessa nu mai găsea puterea de a face nicio mișcare; totul i se părea atât de ireal, încât aștepta din clipă în clipă să se trezească din acest vis fantastic și să se pomenească în patul ei, cu perna udă, așa cum i se întâmplase în ultimii doi ani.

– De ce-ai venit, Lucinda?

– Să-ți cer iertare. Ai spus ca-i să mă ierți.

– Așa e.

Și am vorbit serios.

– Mai poți oare să mă ierți? Să mă accepți?

Și din nou situația în sine o șoca, mai ales acum, când cuvintele îi veneau fără ezitare. Ca și cum altcineva ar fi vorbit, sau i-ar fi inspirat acele cuvinte.

– Vreau să te iert, Lucinda.

Vocea lui avea aceeași notă hotărâtă dintotdeauna, deși chiar și el părea bulversat de situație.

– Mi-am dorit să te întorci, cu disperare uneori, dar niciodată nu mi-am închipuit că o vei face cu adevărat. Draga mea, frumoasa mea Lucinda. Lasă-mă să te strâng la piept.

Și cu o mișcare sigură, își agăță bastonul de un scaun, și-și deschise larg brațele.

Tessa îi întinse palmele, iar el o trase ușor. Pentru prima oară se găsea învăluită de acel trup, și se abandonă săruturilor lui. Nu mai conta nimic, acum. Orice umbră de emoție era depășită de o senzație de exaltare, la fel și toată durerea în care trăise în ultimii ani. Acum, avea să fie fericită, și avea să-l facă și pe el fericit! Deși era mutilat pe viață, ea se afla acolo ca să-l ajute. Avea să fie doar a lui.

Pe amândoi îi podidiră lacrimile, căci niciodată, nici în cele mai frumoase vise, Tessa nu se gândise că ar putea găsi fericirea în acest mod. Atingând-o cu degetele sale, Paul îi descoperi ochii plânși:

– Ai remușcări Lucinda? și ea se depărtă de el.

De ce trebuia să-i strice momentul de bucurie? Ca și mai devreme, ceva straniu se simțea în glasul lui, în acele note ascunse, tânguitoare.

– M-ai iertat, Paul? Mă mai…iubești?

– Te-am iertat, draga mea, și o sărută pentru a-i șterge orice urmă de îndoială.

O să trăim împreună, fericiți. O să uităm totul.

– Ești atât de îngăduitor…Ah, cum de poți uita atât de repede?

Abia acum realiză cât de grabnic se lepădase el de toate necazurile pe care sora ei i le cauzase, și cum, cu dragostea lui, renunțase la orice fel de învinuire sau de reproș. Cât de mare îi era dragostea!

– Cum oare am putea fi fericiți, dacă nu te-aș ierta?

Cu degetele sale începu să-i mângâie obrajii, bărbia, buzele. Ea știa că orbii au un foarte dezvoltat simț tactil, ceea ce o neliniștea…Poate că avea să descopere trăsături diferite față de cea pe care o iubea și o cunoștea atât de profund. Însă, deocamdată, nu se întâmplă nimic; Paul continua să râdă pe măsură ce o redescoperea.

– Lacrimile tale…Care e rostul lor, draga mea?

– Sunt atât de fericită, murmură ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

– Ai fost nefericită?

– Nu mi-am mai găsit locul de când…m-am îndepărtat de tine.

– Puteai să te întorci și mai curând. A trecut mai mult de un an.

– Nu credeam că ai să mă ierți.

– Te îndoiai de sinceritatea mea…Însă eu te doream mai mult decât orice pe lume, voiam să devii soția mea.

Tessa închise ochii la gândul că Lucinda îndepărtase de la ea o asemenea putere de iubire.

– Țin atât de mult la tine, Paul, ezită ea. Și-ți jur, în ciuda celor întâmplate, că n-am încetat să te iubesc. Și voi încerca de-acum încolo să mă revanșez față de durerea pe care ți-am pricinuit-o.

– Te cred, Lucinda. Dar va trebui să ai grijă de un orb, murmură el. Cred că dragostea ta e imensă.

El o strânse în brațe și toate grijile ei dispărură. O adora, o copleșea cu vorbe dragi și cu sărutări. Iar Tessa ar fi putut prelungi acele clipe la nesfârșit, atât de sublimă îi era fericirea. Nu o mai interesa faptul că toate gesturile lui se adresau, de fapt, Lucindei. Știa de la început că nu va fi proprietara de drept a acelor gesturi intime, dar nu-i păsa. Acum îl avea doar penrtu ea, îl putea iubi și-i putea fi de folos în voie. Era tot ce-și dorea și nimic mai mult.

***

Se hotărâră, în grabă, să se cunune joia ce urma să vină, la mai puțin de o săptămână de la apariția Tessei. Zilele dinaitea ceremoniei veniră cu o sumedenie de revelații pentru Tessa. Înainte de a-l întâlni pe Paul, ca orice tânără la vârsta ei, se imaginase îndrăgostită, încercase a-și proiecta o imagine a schimbărilor pe care un iubit le-ar aduce în viața ei. Însă acum avea parte de mai mult decât simple speranțe și vise; nici în rai

n-ar fi fost mai fericită. Devenise pentru el un fel de far călăuzitor pe măsură ce plimbările lor se prelungeau.

– Îmi place să ies la aer, zise el într-o zi de aprilie care mirosea a ploaie. N-am prea făcut plimbări de când sunt în Cipru. De fapt, nici Takis nu se prea pricepe la a mă călăuzi, așa că m-am mulțumit să stau pe un scaun în grădină.

– Uite, aici lângă noi curge un râuleț, iar malurile sunt pline de verdeață. Vrei să ne odihnim puțin?

Se așezară pe pelerina ei de ploaie, pe care o luase din cauza norilor amenințători.

– Ce susur plăcut; e mare?

– Nu foarte mare, și-i luă mână într-a ei. Vine de sus din munți, iar soarele se joacă vălurit în apele lui. Nici nu știam ce vegetație variată poți afla aici.

– Insula e foarte bogată în tot felul de specii florale. Ce vezi pe-aici?

– Nu le știu numele, dar culmile dealurilor sunt pline de niște floricele rozalii cu galben; stai că-ți aduc una, și-i culese o floare pe care i-o puse în palmă pentru ca el s-o examineze.

– Ciclame; sunt cu miile pe dealurile de lângă castelul Kantara. Poate megem o dată, deși cred că până atunci le trece sezonul.

– Atunci, megem la anul, zise ea entuziasmată. Aveam mulți ani de-acum încolo să le vedem , la fel cum o să avem tot timpul din lume ca să descopeim insula.

– Și ce mai vezi?

O mulțime de maci, crizanteme minunate a căror culoare galben-aurie contrasta cu cea a măslinilor. Pe partea neumblată a pajiștii creșteau tot felul de plante cățărătoare și mulți toporași.

– E o paletă foarte armonioasă de culori, descrise ea priveliștea. La fel de armonioasă precum natura însăși, nu?

– Da, Lucinda, precum natura însăși.

Tessa îl privi atent, fără însă a descoperi vreo aluzie după expresia feței, deși timpul părea a fi adăugat o notă de cinism figurii sale. Era ca și cum i-ar fi spus că omul singur e cauza degradării, iar prin asta s-ar fi referit la femeie…

– Paul, te iubesc foarte mult.

– Și eu te iubesc, Lucinda.

El își apropie obrazul de al ei, și întreaga lume se însenină, odată tensiunea alungată.

– Spune-mi, se vede și marea ?

– Da, undeva departe. Are o culoare turcoaz spre plajă, apoi capătă nuanțe din ce în ce mai închise, poate din cauza norilor ce se reflectă în ea.

– Sunt nori deasupra mării ?

– Sunt doar câteva fâșii, dar albastrul cerului e mult mai pronunțat. Și mai departe, în larg, albastrul devine violet, aproape indigo, apoi ajungi cu privirea la punctul în care cerul se unește cu marea. Nici n-ai zice că în fața ta se deschide imensitatea mării, ci că ai putea arunca o piatră de aici până acolo.

– Deci, marea apare ca o fâșie foarte îngustă?

– Da, oarecum…A, mai este o barcă albă, foarte frumoasă, și asta te face să-ți dai seama cât de vastă este marea de fapt.

Brusc, Tessa sări de pe locul în care stătea.

– Uite, o șopârlă; ce frumoasă e, cu nuanțele ei verzui. Privește, își mișcă capul printre ierburi, ca să ne urmărească; e chiar lângă piciorul tău, o vezi… ?

Mâna lui începu să tremure.

– Da, draga mea, o văd. S-a oprit acolo ca să stea la căldură.

Tessa îl privi neîncrezătoare, însă el continua să zâmbească.

După un timp, apăru o altă șopârlă, și din nou ea îi povesti totul. Era diferită de cealaltă, nu chiar atât de frumoasă, ba chiar maronie. Paul o informă că e o șopârlă de copac.

– Se pare că numai eu vorbesc aici, remarcă ea după un timp. Nu te-ai săturat încă de pălăvrăgeala mea?

– Ai o voce foarte melodioasă, Lucinda. În plus, descrii totul atât de fermecător. Să știi că nu mi-am dat seama de aspectul acesta înainte, și făcu o pauză. Oare de ce?

– Pentru că nu aveam ce să-ți descriu, răspunse ea temătoare, iar el o aprobă. Soarele începe să coboare, dragul meu.Vrei să plecăm?

– Doar dacă vrei și tu. Nu ți-e frig?

– Nu, cu siguranță. Totuși, hai să ne mișcăm ușor spre casă. Ne-ar prinde bine o cană de ceai.

Se ridicară, pășind încet pe cărarea pietruită ce ducea spre casă. Undeva, în dreapta, Tessa observă o stâncă ce se desprinsese din munte și căzuse în gol. Nu era neapărat

periculos să te plimbi pe-acolo, însă cu mașina nu aveai siguranța drumului. Cu toate acestea, văzuse vreo două mașini, care se aventurau spre vila unui bătrân pensionar, un amănunt dezvăluit de Paul.

– Îl mai vizitează prietenii, așa că ai să mai vezi și alte mașini.

– Și el nu vine pe la tine?

– Eu n-am vizitatori.

Era prima oară când ridicase puțin tonul, iar Tessa n-avea de gând să repete situația. Paul avea o fire puternică, și o personalitate care se impunea cu ușurință prin aerul său de superioritate și de stăpânire de sine, iar acestea erau amănunte ce-l plasau deasupra tuturor cunoștințelor ei. Faptul că era orb, însă, îi diminua încrederea în sine, prin dependența de o altă persoană, prin ajutorul de care avea nevoie la fiecare mișcare…Tessa înțelegea dorința lui de a avea intimitate.

– Mai avem mult?

– Încă puțin; ajungem înainte de înserare.

– Am putea să luăm ceaiul pe terasă, ca să-mi descrii apusul.

Făcură întocmai.

– Începe să se cufunde în mare, îi povestea ea. E precum o minge uriașă de foc, cu vâlvătăi ce se ridică la zeci de metri în aer. Iar cerul…e purpuriu, auriu și ușor întunecat în același timp. Fâșiile de foc s-au aprins toate. Ce repede se cufundă!

– De fapt, noi suntem cei care ne mișcăm.

– Mi-e greu să-mi imaginez asta…mai e doar jumătate din soare.

După câteva minute, rămăsese doar o urmă roșiatică la orizont.

– Gata, cel puțin până mâine. Acum, cerul s-a făcut violet, portocaliu pe alocuri…

El o îmbrățișă delicat. Ea se lăsă moale în brațele lui. Rămaseră nemișcați mult timp, înconjurați de aerul plăcut și înmiresmat al serii. Briza ce adia de pe muntele Kyrenia făcea frunzele să freamăte în apropierea capetelor lor, iar de undeva, din depărtare, răzbătea țârâitul greierilor. Tessa îl simți pe Paul atingându-i părul și măsurându-i lungimea.

-Ți-ai lăsat părul să crească. E mai lung ca înainte.

– S-a schimbat moda, Paul.

– Da, așa e, surâse el trist.

Oricât de ciudat ar părea, pentru mine, moda are să rămână întotdeauna ca acum un an.

– Nu, haide să ți-o descriu cum e acum.

– Altă dată, o liniști el, și o sărută ușor, după care intrară. Citește-mi ceva, draga mea, zise el când auzi sunetul întrerupătorului. Puțin, apoi am să mă culc.

– Așa de devreme? întrebă ea dezamăgită, căci fiecare moment fără el îi părea o pierdere de timp.

– Nu vrei?

– Dacă ești obosit…

– Citește-mi, o îndemnă din nou, iar lectura îi acapară pe amândoi atât de mult încât Tessa nu se opri pâna la ora nouă.

– Paul, știi cât e ceasul?

– Nu, draga mea, deși avea un ceas inscripționat cu alfabetul braille la mână, pe care începu să-l atingă. Dumnezeule, cum trece timpul!

– Vrei să mănânci ceva, de cină?

– Nu neapărat, dar roagă-l pe Takis să-mi aducă un vin și niște biscuiți.

– E o noapte foarte plăcută, îl anunță ea când se întoarse. Dacă tot am luat ceaiul pe terasă, nu vrei să luăm cina tot acolo?

– Ba da.

În spatele lor se înălța silueta munților, iar înainte, forma indistinctă a mării. Palmierii fremătau în adierea brizei, părând niște păianjeni uriași.

– Luna e altfel aici, observă Tessa, fără a aminti că văzuse de foarte multe ori lunile gigantice din est. În Anglia e mai mică.

– Mi s-a spus că și aceea ar avea propriul ei atu.

– Da, pare mai de gheață. Și cerul luminat astfel pare altul. Are niște luciri de safir, care-ți dau impresia de un imperiu al gheții.

– Cât de bine te pricepi la descrieri, Lucinda. Și…mă neliniștește, deși e un lucru pozitiv.

Ea îl privi neîncrezătoare.

Nu înțelegea cum de reușise să redea această impresie lui Paul doar prin cuvinte.

Rămaseră împreună până aproape de miezul nopții, după care îl conduse până la ușa dormitorului său. Paul îi luă mâinile într-ale sale, șoptindu-i :

– Mai sunt câteva ore, iubito, și ești a mea.

Sărutul lui, deși pasional, avea o notă de intensitate care-i dădea fiori.

– Asta și vreau Paul, să fiu a ta.

Câteva minute mai târziu, îi scria tatălui ei.

Capitolul 3

După zece zile, primi răspunsul :

"Te-aș sfătui să te întorci acasă imediat – ea îi împărtășise vestea cea mare– dar știu că până ajunge la tine scrisoarea asta, vei fi făcut deja pasul fatal; oricum, știu că nu m-ai fi ascultat, căci tu faci precum îți dictează inima, fără a ține seama de consecințe. Asta ai vrut încă de când l-ai întâlnit pe Paul, iar acum, nu pot decât să sper și să mă rog pentru împlinirea dorințelor tale. De asemenea, faptul că te-a iertat și că te-a acceptat atât de repede – mai degrabă pe Lucinda– mă neliniștește. Am stat un timp în Grecia în tinerețe, și cred că mă pricep să citesc un grec după comportament. La Paul am văzut întotdeauna o urmă de sadism primitiv mascat printr-o educație occidentală, pe care a căpătat-o cât a stat aici. Mai degrabă mi-l închipuiam ca pe un răzbunator fără milă, care plănuia cine-știe -ce pentru a se

răzbuna pe Lucinda. Totuși, din câte îmi spui, m-am înșelat, iar viitorul tău pare asigurat. Să-mi scrii în continuare, draga mea, și cu aceeași bucurie în suflet."

Tessa nu putea decât să zâmbească la adresa impresiei pe care tatăl și-o făcuse despre soțul ei. Erau căsătoriți de mai bine de o săptămână, iar ea fusese cea mai fericită mireasă, iar el, cel mai tandru mire, iar acum aveau parte de o lună de miere perfectă.

Amândoi radiau de bucurie, abandonându-se unul altuia, oferind ceea ce partenerul avea nevoie. Suferința și durerea prin care Tessa trecuse cu câteva luni în urmă, și ideea că Paul o iubea pe sora ei, se evaporaseră precum un vis, și acceptă cu încredere tot ceea ce el îi putea oferi, convinsă de dragostea pe care i-o împărtășea. Paul oscila între gesturi tandre și calde și o atitudine mai rezervată, însă nu uita niciodată să-și arate dragostea, s-o înalțe pe culmile extazului, să-i ofere o lume plină de plăceri.

În tot acest timp, Tessa avu revelația unei alte lumi, rod al unei vieți împlinite și al siguranței că cel pe care-l iubea îi era alături. Într-adevăr, în momentele de luciditate, își dădea seama că toate acestea îi erau destinate surorii ei, însă deja nu mai găsea nicio dificultate în a se preface în continuare.

– Unde mergem azi, draga mea? o întrebă Paul la micul dejun.

De obicei mâncau pe terasă, căci diminețile era foarte plăcute. Era un moment al discuțiilor, și al planurilor pentru ziua în curs. După ce se hotărau, Paul suna după un taxi, care ajungea la ei în mai puțin de o jumătate de oră.

În ziua în care primise scrisoarea de la tatăl ei, Tessa întârzie la masă. Paul veni s-o caute în sufragerie.

– Ești aici, iubito ?

Glasul lui o făcu să tresară, ca întotdeauna. Ea se întoarse brusc, cu ochii plini de dragoste. Paul bătea cu bastonul în picioarele scaunelor.

– Da, sunt aici; tocmai mă pregăteam să vin și eu. Dorești ceva?

– Draga mea soție, și se așeză pe scaun în fața ei.

– Am primit o scrisoare de la tata. Takis mi-a adus-o ieri seară, dar noi deja ne culcaserăm. Îți transmite salutări.

– Ce drăguț din partea lui. Îmi citești și mie scrisoarea ?

Exact de ce se temuse.

– Da…

Căuta din priviri ce-i putea citi; inventă destul de mult, dar îi reproduse întocmai finalul.

– Se pare că viitorul îți este asigurat, zise el la urmă.

– Viitorul nostru, și se trase mai aproape de el, iar Paul îi duse mâna la obrazul său. O să avem un viitor minunat, Paul. Ce-ai vrea să facem azi? continuă ea pe un ton cordial. Am putea înota puțin, sau poate vrei să mergem la cumpărături?

– Da. Mergem la Kypros și luăm o mașină spre Nicosia.

O luară pe un drum necunoscut, printr-o trecătoare din munții Kyrenia. Tessa continuă să vorbească tot timpul cât dură drumul, descriindu-i peisajul, exact așa cum îi apărea ei, cu toate nuanțele și schimbările pe care le sesizau ochii ei.

Ajunseră în Nicosia și făcură cumpărături pe strada Ledra, apoi prânziră la un mic hotel, după care își continuară plimbarea prin oraș, Tessa descriindu-i peisajul pitoresc. Pentru drumul de întoarcere, urmară aceeași cale pe care veniseră.

– Ești obosită, draga mea? o trezi vocea lui din reverie.

Se înserase aproape, iar cei doi soți stăteau în grădină; singurele sunete ce tulburau liniștea înserării erau cele de la clopoțeii oițelor. Parfumul trandafirilor se răspândea peste tot în jur, amestecându-se cu cel al tufișurilor de leandru care înconjurau casa.

– Nu, sunt doar fericită și foarte împlinită.

– Foarte fericită, repetă el. Spune-mi, Lucinda, crezi că ai atins punctul maxim al fericirii?

– Probabil, răspunse ea, puțin mirată de întrebarea căreia nu-i găsea justificare. Nu știu dacă există un nivel și mai ridicat decât acesta…

– Deci, crezi că atins vârful? zise el, iar Tessei i se păru că Paul se gândea undeva foarte departe.

De altfel, și privirea lui era pierdută în depărtare, către munți. Tessa îl urmări, și avu impresia că în direcția respectivă observă o licărire, ca și cum exista ceva acolo, în spatele munților. Pe deasupra vârfurilor, vulturii dădeau târcoale ascunzișurilor golașe, o imagine care-i aduse aminte de un poem pe care îl învățase în școală și din care mai știa doar sfârșitul : "Și totul e tăcere; dar dintr-o dată-un vultur se repede spre-a lui pradă cu ghearele-amândouă".

– E teribil de frig, Paul, se înfioră ea din senin, și se ridică de lângă el.

– Ți-e frig?

Tessa îl privea, nedumerită față de propriul ei dezechilibru.

– Mi-e puțin cam răcoare, mă duc să-mi iau ceva.

– Draga mea, s-a întâmplat ceva? Cum poate să-ți fie frig? Eu eram pe punctul de a mă dezbrăca!

El purta pantaloni subțiri și un tricou, pe când ea avea doar niște pantaloni scurți și un top și, până în acel moment, atmosfera fusese chiar plăcută.

– Acum s-a mai încălzit; mi-a trecut…

Paul se ridică din inerție, iar ea se aruncă în brațele sale.

– Ce s-a întâmplat? îi sărută el buzele. Nu ești chiar atât de rece, draga mea, și-și coborî mâinile spre talia ei. Ba chiar te simt caldă și frumoasă.

– A trecut, gata, și se cuibări mai bine la pieptul lui, pentru a se apăra de…nu știa nici ea de ce. Mai sunt momente când mă ia cu fiori, așa, din senin.

– Câteodată…

Acum, te simți mai bine?

– Da…

La puțin timp după aceea, intrară în casă pentru a se schimba. El se ghida cu bastonul, încet, atingând obiectele familiare: aici un smochin, aici un palmier, apoi un perete, și mirosul măslinilor, apoi scările de pe terasă, o coloană de susținere, pe care stătea încolăcită vița-de-vie.

Tessa închise ochii, încercând să-și imagineze cum este să fii orb. Întuneric etern. Ochii i se umeziră și-i deschise cu rapiditate. Pretutindeni împrejurul ei era lumină, foarte multă lumină…

Se așeză la loc, mai liniștită, așteptându-l pe Paul să apară din cameră. Și din nou îl urmări cum se ghida cu bastonul.

Dacă n-ar fi fost acel accident…Dacă Lucinda n-ar fi tras de volan. Dacă…Poate că ea, Tessa, nu s-ar fi aflat acolo, n-ar fi cunoscut fericirea ultimelor două săptămâni. Acum recunoștea că Paul era al ei doar pentru că nu putea să vadă.

Spre seară, ieșiră la plimbare de-a lungul pajiștii, profitând de încântătoarea oră a înserării. Paul putea să sesizeze aerul proaspăt, însă culorile cerului aveau nevoie de translator.

– E magic! exclamă ea, și, din instinct, amândoi se opriră. Pe arcul cerului și departe, la orizont, totul are o nuanță bronz– portocalie. Norișorii răzleți sunt conturați cu dungi roșietice, iar fâșiile de nori par aurite, dar, uite – acum devin violete…Îți poți imagina toate aceste lucruri, dragul meu?

– Le văd, răspunse el slab. Cum de am scăpat cu vederea talentul tău? Nici nu mi-am dat seama că-l ai.

– Talent? se emoționă ea.

– Felul cum descrii totul. După cum spuneam, pot vedea apusul.

Paul ar fi vrut să continue, însă un sunet îl întrerupse, iar Tessa schimbă imediat subiectul.

– Ascultă, Paul, oile!

– Minunat, zis el, strângând-o mai aproape. Știi că sunt sunete mult mai plăcute decât acesta ? Cele care vin de la mare depărtare, se aud foarte clar aici, sus, în munți.

Mai ascultară pentru câteva clipe, după care se întoarseră acasă.

***

– Unde megem azi, Paul?

Se aflau la micul dejun.

– Nu prea departe. Sugerează tu ceva.

– Păi…dacă nu vrei să mergem prea departe, ce zici să înotăm?

– Splendid.

Ce zici de plaja de la vest de Kyrenia? Găsim un loc doar pentru noi.

Tessa acceptă, și se oferi să sune după taxi.

– Ar trebui să ne luăm o mașină, Lucinda, zise el gânditor.

Ea șofase pe drumuri mai periculoase, dar să-l știe pe Paul în responsabilitatea ei pe acele drumuri de munte, nu s-ar fi simțit prea liniștită la volan.

– Drumurile nu sunt într-o stare prea bună, Paul.

– Dar mașinile pot circula. Te obișnuiești.

Glasul lui sună oarecum imperativ, și chiar se și încruntă.

– Da, cred că ai dreptate. Ar fi mai avantajos să avem mașina noastră, mai ales că prețurile cresc enorm. Nici nu știi cât datorăm deja lui Kypros.

– Nu te îngriji de treburile astea. Te îngrijorezi doar atunci când n-ai cu ce să plătești.

Soarele era sus pe cer când plecară. Undeva, deasupra stâncilor, un vultur se rotea fără încetare.

– Ce se vede?

– Ne apropiem de Bellapais.

– A, da, e o superbă ruină din perioada gotică. Povestește-mi.

– Totul e închis la culoare, marcat de vreme, dar ruinele încă se văd, și sunt minunate în lumina zilei. Iar în grădinile ruinelor se află cel mai mare chiparos ce-a existat vreodată.

– Vrei să ne oprim?

– Poate câteva clipe.

Kypros parcă în fața unei cafenele. La fiecare masă stăteau așezați oameni care sorbeau cafelele turcești și jucau cărți. Vizavi se întindeau domeniile abației, pe care acum se ridicau zidurile faimosului cimitir "Tărâmul trândăvelii". Biserica de secol treisprezece era dată în folosul comunității, utilizând ritul grecesc; Paul spunea că aveau să vină la slujbă de Paște.

– N-ai să înțelegi nimc, dar o să ți se pară interesantă. O parte din slujbă se petrece afară, iar mulțimea umblă cu lumânări aprinse.

– Și dacă plouă?

– Nu plouă! râse el.

Cât de atrăgător i se părea când râdea. Oare întotdeauna va avea aceeași părere?

– Tu trebuie doar să te procupi de lumânarea ta și s-o ții aprinsă.

Ea îi căută mâna, apoi îi simți atingerea delicată și inima i se umplu de mulțumire și de bucurie.

Ajunseră pe plajă, unde petrecură mai bine de o oră sub soarele torid, pe nisipul fierbinte, înainte de a încerca apa. Paul nu se arăta prea doritor, iar Tessa știa că va trebui să rămână lângă el. Era a doua lor ieșire la mare, iar Tessa se simțea oarecum împăcată cu sine că, alături de ea, Paul reușise să-și dea drumul în apă. Înainte, îi plăcea foarte mult înotul, petrecând ore întregi la piscină împreună cu Lucinda.

– Haide să ieșim, îi spuse el la un moment dat.

Tessa îi întinse un prosop, și-l urmări în timp ce se ștergea pe tot corpul, și, la urmă, pe păr. Avea un bărbogat și negru, care acum îi cădea în valuri pe frunte, făcându-l să pară un tânăr atrăgător, total desprins de lumea înconjurătoare. Apoi, el se lăsă pe spate, cu palmele sub cap. Era slab, și totuși, dădea impresia unei forțe musculare ieșite din comun. Avea pielea tuciurie, mai degrabă un rezultat al expunerii la soare decât culoarea lui naturală. Tessa realiză cu surprindere că niciodată nu-l mai văzuse pe Paul atât de închis la culoare.

– Cred că în curând mă înnegresc și eu, remarcă ea cu glas tare. Mă uitam la tine; ești foarte negru.

– La ce te aștepți? De când sunt aici am stat numai în grădină.

Dar n-o să te înnegrești, cel puțin nu prea curând, având în vedere culoarea ta naturală. Va trebui să te îngrijești, altfel s-ar putea să ai dureri.

– Da, o să am grijă…

– Ce zici de o masă? sugeră el când Tessa îl anunță că era ora unu.

– Cum vrei.

– Ce ascultătoare ești întotdeauna, Lucinda, surâse el, iar Tessei i se păru că vede o notă aluzivă în zâmbetul lui.

Se hotărâră să ia prânzul la un hotel, la câțiva kilometri de Kyrenia. Se afla pe o margine stâncoasă, exact deasupra golfului, iar terasele dădeau fie spre mare, fie spre munte.

Ei aleseseră marea. După-masă, Tessa sugeră să meargă din nou pe plajă.

Făcură o plimbare pe nisipul fierbinte ținându-se de mână, până când Kypros, taximetristul, îi anunță că era gata de plecare.

– Mergem acasă? întrebă Tessa când se apropiară de mașină.

– Vrei să mergem în altă parte?

– E destul de devreme…

– Poate ne sugerează Kypros ceva. Nu cunosc locurile mai mult decât tine, deci nu-ți pot recomanda altceva.

– Vă duc la Cele Șapte Izvoare din Lapithos? întrebă bărbatul. O să vă placă. Au și o cafenea, cu vedere la mare.

– Sună interesant. Du-ne, acceptă Paul. Sper că drumul o taie direct prin munți.

– Așa e.

Într-adevăr, șoseaua șerpuia exact printre stânci, dezvăluind un peisaj ce-ți tăia respirația. Imediat după stațiunea de la malul mării, se urca printre niște căsuțe răsfirate, iar altitudinea creștea din ce în ce mai mult. De-o parte și de alta se vedeau căsuțe vechi, decolorate de vreme, cu obloanele trase din cauza soarelui puternic. În fiecare grădină creșteau lămâi, iar inflorescențele lor înmiresmau aerul cu parfumul lor. Măsini, aluni, migdali…toate speciile de pomi exotici puteau fi admirați în floare.

Casele ciprioților și ale englezilor bogați răsăreau albe pe stâncile abrupte, contrastând puternic cu nuanța nisipoasă a crestelor muntoase. La fel și grădinile acestora, împânzite cu flori viu colorate, în grădină sau aranjate în ghivece, pe terase sau la pervaze, și chiar pe trepte.

– Iată apele ce dau faima orașului Lapithos, anunță Kypros, care-i deschise lui Paul ușa să coboare. Se numesc Kephalovryso. Priviți cum țâșnesc din stâncă.

Vedeau…Tessa era alături de soțul ei, privind înmărmurită.

Apele ce se revărsau dinlăuntrul rocilor alcătuiau o priveliște devastatoare.

– Parcă e argint viu în lumina soarelui, zise ea. Auzi – nu sună minunat?

– Sună cu putere. Mi se pare că e o cădere de apă foarte mare.

– Apele acestea deservesc întreaga zonă; de aici și abundența de spații verzi de jur-împrejur. Aduc mare profit orașului.

Tessa îl luă pe Paul de mână și, după o scurtă plimbare, intrară în cafenea. Îi servi chiar proprietarul, prietenos și vesel ca toți cipriotii; ba chiar se autoinvită la masa lor, comandându-și ceva de băut. Kypros nu se înșelase, priveliștea era superbă, cu toată acea vegetație, cu casele vopsite în culori calde, unele dintre ele aflându-se într-o stare avansată de degradare, poate chiar părăsite. Bisericile, albe și ele, cu acoperișurile țuguiate și cu clopotnițele pitorești, golfulețele și fâșiile de uscat ce înaintau precum mici peninsule și imaginea impresionant de albastră a Mediteranei, cu linia îndepărtată ce unea apele cu cerul.

– E prima vizită în Lapithos? se interesă proprietarul uitându-se când la Paul, când la Tessa.

De fapt, se holba, mai bine spus, iar Tessa motivă atitudinea lui prin faptul că "ciudatul" din Bellapais găsise un ecou la zeci de kilometri distanță. Brusc omul singuratic…începuse a se plimba…cu noua lui soție. Fără să știe, Tessa devenise subiect de bârfă pentru săteni, cărora nu le prea convenea situația, și nu doar la nivel local, ci chiar și la distanță de câteva sate! Orice nouă apariție în zonă era supusă unor investigații amănunțite, interogată din diverse motive, și întreaga poveste era făcută publică. Ulterior, persoana era integrată în comunitate și primită de toată lumea cu multă bunăvoință.

– Da, e prima noastră vizită, răspunse Paul. Presupun că sunteți înconjurați de o mare de ruine pe-aici.

– Se numește Lambousa, și reprezintă vechiul oraș Lapithos; a fost distrus într-un cutremur, iar acum, zidurile vechi sunt

acoperite de vegetație. Încă se mai vede ceva din ele, și se zice că ar ascunde bogății inestimabile dedesubt, dar încă nu s-au făcut niciun fel de cercetări.

– Și unde e acest loc?

– Cam la doi kilometri distanță, în direcția aceea, și le arătă către Kyrenia. Aproape de mare.

Pe drumul de întoarcere se opriră la locul respectiv; spre bucuria ei, Tessa găsi o bucată dintr-o fostă ancoră.

– Uite, Paul, pune mâna. Simți încrustările; sunt foarte vagi. Nu am noroc?

– O să găsiți foarte multe rămășițe din acestea, o dezumflă Kypros, iar Paul începu să râdă. Oamenii care stau aici nu sunt interesați de ele și nu se culeg.

– Se pare că ai putea să o arunci și tu, spuse Paul. La urma urmei nu sunt piese de muzeu.

– O păstrez, totuși. Gândește-te că au fost făcute acum câteva sute de ani.

Kypros zâmbea ușor ironic, la fel cum ar fi zâmbit oricărui turist entuziasmat de astfel de rămășițe pe care erau gata să le culeagă; și, într-adevăr, la o privire mai atentă, găsi cu sutele astfel de bucăți.

– Sper că n-o să umpli terasa cu ele.

– Să o umplu? Cum aș putea cu două bucăți, răspunse ea ușor alertată, căci Kypros tocmai o avertizase că sunt șerpi.

Acum și-ar fi dorit să părăsească acel loc pustiu și dezolant, mai ales că pământul începea să devină arid și tare.

– Nu cu două, dar la cât de entuziasmată te aud, nu cred că te vei mulțumi doar cu atât. Ciprul abundă în asemenea relicve, le găsești peste tot, din câte știu eu.

Ajunseseră înapoi la mașină și nu se mai opriră până acasă. Deja se făcuse târziu, iar cerul era amenințat de nori grei.

– O să-ți citesc câte ceva, se oferi Tessa. Ce-ai prefera?

– Să începem cu un ziar din Anglia. Dar, înainte, îmi aduci, te rog, un pahar cu apă?

– Bineînțeles.

Takis era plecat în sat la mama lui, precum și după niște cumpărături pe care Paul ținea neapărat să le aibă în casă în fiecare săptămână.

– Ți-l pun ca de obicei, îl anunță ea pe Paul; adică pe colțul din dreapta al măsuței, unde Paul doar întindea mâna ca să-l ia.

Însă chiar în momentul în care îl așeză, Paul se repezi la pahar, răsturnându-l; apa i se vărsă pe haine.

– Împiedicat-o! Adu-mi un prosop!

Tessa încremeni uitându-se la el. Întotdeauna aștepta până când persoana care îi aducea ceva se depărta de locul respectiv. Și niciodată nu-i mai vorbise pe un asemenea ton…Niciodată, oare?

Tessa își aminti tonul lui din momentul în care îi vorbise despre mașină, aceeași notă discordantă.

– Unde ești; mi-ai adus prosopul?

– Nu. Ți-l aduc imediat, și se întoarse repede. Lasă-mă pe mine, ți-a căzut pe haină.

– Nu te agita, Lucinda, mă descurc și singur, zise el cu voce calmă. Mă descurcam binișor și înainte să vii tu.

După această întâmplare, Tessa îi citi, apoi pregăti cina. Tonul lui Paul își recăpătă tandrețea. Târziu, în pat, brațele lui o cuprinseră tandru, simțindu-i îngrijorarea.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Nimic…Strânge-mă, atâta tot. Ține-mă aproape…pentru totdeauna.

Capitolul 4

Ochii aceia căprui o măsurau pe Tessa din cap până-n picioare. Deja se obișnuise cu atitudinea bărbaților care stăteau la povești în fața cafenelei, și se mulțumi să le zâmbească. Tessa ieșise din casă pentru a-și ridica eventualele scrisori care le erau lăsate la local.

– Pe raft, doamna Lucinda, și proprietarul îi arătă o cutie în care punea de obicei corespondența străinilor.

– Nimic pe ziua de azi, se încruntă ea.

Nu se citea dezamăgirea pe fața ei; deși scrisorile de acasă erau importante, soțul ei reprezenta acum centrul de rezistență; deci, nu prea avea motive pentru a-și dori cu disperare vreo veste de-acasă. La ieșirea din cafenea se întâlni cu Christos, un tip din sat cu care discutase o dată, foarte mândru de accentul lui englezesc, și care nu pierdea nicio ocazie de a mai schimba două cuvinte cu ea.

– Bună dimineața, doamnă Lucinda. Mergeți spre casă?

– Mă gândeam să trec pe la Maroula înainte.

– Domnul Spiros e plecat la Kyrenia. Mă duc și eu în direcția aia, vă însoțesc.

– Unde ai învățat engleza? întrebă ea pe drum

– Am lucrat la forțele armate cu mulți ani în urmă, și, dacă picai testul de engleză, erai dat afară. Așa că am fost deștept și am făcut ce mi s-a ordonat.

– Ți-a fost greu? întrebă ea, văzându-l că vorbește fluent și destul de complex.

– Da, mai ales la început. Dar dacă te amenință sărăcia, se poate trece peste multe neplăceri. Pe-aici, doamnă, vine autobuzul.

– Și acum, lucrezi?

– Sunt fermier, am culturi întregi de lămâi.

– Și sunt profitabile?

El confirmă din cap.

– Iată casa mea; era o clădire înaltă și îngustă, cu obloane stricate, de culoarea mierii. Vă doresc numai bine, doamna Lucinda; kalimera.

Ea îi răspunse la zâmbet, apoi își continuă drumul printre căsuțele vechi, scorojite pe alocuri, construite în stilul acela neglijent, cu multe scări,terase și obloane. Și cu nelipsitele flori, pretutindeni împrejurul lor, așezate în ghivece, în cutii de conservă sau vopsea, în găletușe de plastic – nu conta; importantă era imaginea vie și colorată pe care o ofereau privirii.

În curți – găini, curcani, câte o gâscă ce scormonea nervoasă țărâna după mâncare, aruncând în același timp și câte un ochi la puii ei albi ca laptele și care o așteptau într-un colț. Un peisaj leneș, tipic estic, în care singurele pete de culoare le dădeau albul caselor și….florile din conservele ruginite!

– Doamna Lucinda! o salută Maroula, toată un zâmbet, cu brațele pline de anghinare pe care tocmai ce le culesese din grădină. Ați fost prin sat?

– Am fost la cafenea, după scrisori.

– Multe ați primit?

– Nu, azi n-am primit.

– Azi, ridică ea un deget, primesc una de la fiul meu. Vrea bani. Ah, tot timpul e nevoie de bani la Londra. Ciprul e mai ieftin.

– La unele lucruri, doar; multe sunt scumpe și la Londra.

– Nu, Ciprul e foarte ieftin!

Tessa se așeză pe un scaun, fără a mai fi atentă la ce spunea Maroula, și-și aruncă ochii spre înălțimi, gânditoare.

– E cam înnorat azi, pe munte.

– Da. Nu e vreme bună.

– Și totuși, mai e nevoie și de ploaie. Ce zici, o să plouă?

– Nu. Anul acesta nu multă ploaie. Beți ceva? Un vin?

Asta însemna un pahar mare plin, iar Tessa refuză, sugerând un suc de portocale.

– Beau și eu unul, zise Maroula, și se întoarse cu băuturile. Sunteți norocoasă. Englezoaicele n-au casă. Ciprioatele trebuie.

– Adică, zestrea? se miră Tessa.

– Da; fata trebuie să vină cu casa.

– Imposibil. Bărbații nu se îndrăgostesc niciodată?

– Fata trebuie să aibă casă, repetă ea.

– Tu ia-i dat lui Spiros o casă?

– Nu dai, doamna Lucinda. Fata are casa. Am o casă în sat, deci Spiros se căsătorește cu mine. Mai târziu, vindem casa și luăm hotelul.

– Sunteți așa de fericiți…

– Eu și Spiros? Da, așa e.

– S-ar fi căsătorit cu tine chiar dacă nu aveai casă?

– Nu….Maroula nu are casă, Spiros se căsătorește cu altă fată.

– Mi-e atât de greu să cred una ca asta, zise Tessa, sorbind din suc.

– Se căsătoresc, ceremonia se face cu mare alai și după ritualul stabilit, dar după un an, bărbatul merge la cafenea, iar nevasta rămâne acasă. Numai cei bogați, ciprioții cu carte, își iau și familia după ei. Era odată un bărbat care trăia departe de-aici, și care avea șapte fete. Niciuna nu era căsătorită, pentru că bărbații nu-și permit să cumpere case. Niciuna nu era căsătorită, ci stăteau acasă.

– Trebuie să plec, Maroula, se ridică Tessa. Mai vin și mâine.

– Domnul Pavlos e bine?

– Foarte bine, mulțumesc.

Îl găsi în grădină, întins pe un șezlong, cu mâinile sub cap.

Ea se opri la câțiva metri de el, măsurându-l. Pentru prima dată îl vedea drept ceea ce era de fapt, un grec ce moștenise aroganța și asprimea înaintașilor săi, care acceptau doar moartea și priveau spre viitorul luminos păzit de zeii muntelui Olimp. Tatăl ei avea dreptate – Paul adoptase o mască a culturii vestice cât timp trăise în Anglia…Dar trăsăturile sale originare? La un moment dat, el își duse mâna streașină la ochi, ca și cum soarele îl deranja. Avea o figură gânditoare, iar, dintr-o dată expresia feței i se schimbă, nu se știe din ce cauză.

– Nu avem scisori, Paul, interveni ea pentru a-i readuce zâmbetul pe față.

– Eu oricum nu așteptam niciuna; ești dezamăgită, draga mea?

– Ar fi fost bine să mai primesc vești de-acasă.

– De-acasă? se miră el.

– Din Anglia, se corectă ea. Aici e acasă.

– Pentru totdeauna?

– Cu siguranță. Mă mir că spui asta.

– Nu m-ai părăsi ? ezită el.

– Te iubesc, Paul, nu știu dacă-ți imaginezi cât de mult te iubesc. Cum să te părăsesc?

– Îmi pare rău, și întinse mâna după obrazul ei. Știu că n-ai face una ca asta.

– Ești viața mea. Nu-mi doresc altceva decât să te am cu mine pentru totdeauna.

El tăcu o clipă, mângâind-o.

– Ai fost pe la Maroula?

– Da. Mi-a povestit despre zestrea pe care trebuie s-o aibă o fată și-mi spuneam cât sunt de norocoasă.

– Dar știe că nu ești de-aici, zâmbi el.

– Poate crede că m-am măritat cu unul.

– Puțin probabil. Oricum, și un cipriot care se căsătorește cu o englezoaică nu așteaptă de la ea o casă.

– Pentru că s-ar căsători din dragoste…Să știi că engleza Maroulei se îmbunătățește pe zi ce trece. Muncește foarte mult.

– Cine o învață?

– Învață singură, din cărți. Ușor – ușor; e motoul ei. Nu-i place să se grăbească.

– Siga, siga… repetă Paul, iar Tessa îl privi îngrijorată.

În scurt timp, apăru și mașina comandată. Tessa avea carnet de conducere recunoscut internațional, dar minți atunci când Paul îi amintise că trebuie să facă rost de unul.

– L-am luat înainte să vin. Mă …gândeam că poate o să am nevoie.

– Nu erai sigură că o să rămâi, observă Paul după o tăcere stânjenitoare.

– Nu, nu! Nu eram sigură că ai să mă accepți. Deci nu te gândi la altceva.

Nu mai deschiseră subiectul, deși Tessa era neliniștită din cauza felului în care Paul se mulțumise cu explicația dată. Chiar și pentru înțelesul ei, cuvintele lui ascundeau o aluzie, dar nu-și dădea seama la ce.

– Hai să facem o plimbare, sugeră Paul. Până la Kyrenia doar, poate și până la plajă.

După ce se obișnui cu automobilul, Tessei începu să-i placă. Din loc în loc, se zăreau crestele înzăpezite ale munților din Asia Minor. Îi vorbea în continuu, descriindu-i totul, dar el tăcea doar. În oraș, Tessa o luă pe câteva mici străduțe, apoi spre un mic port. Opri și-l informă pe Paul unde se aflau.

– Bem ceva aici? întrebă ea. Au mese afară, și-n port sunt o mulțime de bărci și de iahturi.

Paul acceptă.

– Simți mirosul mării?

– Povestete-mi despre bărci, Lucinda.

– Cele ale pescarilor sunt viu colorate, la fel și iahturile, și se reflectă în mare; fac niște forme ciudate pe luciul apelor.

Îl privi pe soțul ei care nu părea interesat de ceea ce-i povestea.

– Vrei să mergem?

– Da, cred că da, și-și luă bastonul, ridicându-se.

Cei care se aflau la celelalte mese îl priviră cu interes în timp ce întindea mâna după Tessa. Aceasta simți un nod în gât, văzând toți acei ochi îndreptați asupra lor, înțelegând umilința și nemulțumirea lui Paul din acest punct de vedere. Brusc răsări în mintea ei dorința de a-l duce undeva departe de acele locuri, de acei oameni curioși.

– Dragul, meu, hai să mergem în golfulețul acela ascuns în care înotăm noi.

– Da, e o idee excelentă, zise el, deși puțin încruntat. Dar mai întâi, să mergem la un magazin ; vreau să-mi iau niște ochelari de soare. Tessa rămase mirată. Știa că orbii poartă așa ceva, însă nu se așteptase la o asemenea dorință din partea lui.

După ce-i cumpărară, Paul îi vârî în buzunar, pentru a-i pune pe ochi imediat ce ieșiră din mașină, în golf. Oare începea să-l deranjeze soarele? se întreba ea, și-și aminti de gestul de apărare pe care-l făcuse și cu o zi înainte. Ar fi vrut să discute cu el această problemă, însă se temea. El nu vorbea niciodată despre acest subiect.

Următoara duminică, coborâră în sat pentru a participa la slujba de Paște de la biserica din Bellapais. Era plin de lume în curte, precum și de turiști veniți din Kyrenia cu autocarul. Din cafenea se auzeau sunetele muzicii tradiționale grecești, și zeci de oameni stăteau adunați în jurul unui mare foc de tabără. Paul și Tessa primiră scaune și se integrară foarte repede grupului de oameni bine dispuși.

– Flăcările se ridică până sus spre cer, îi povestea ea lui Paul. Luminează ruinele, lăsând pe ele o lucire plăcută. Arcadele se văd atât de bine…

– Chiar trebuie să țipi, Lucinda? o întrerupse el. Nu e nevoie să afle toată lumea că nu văd.

– Scuză-mă, zise ea după o lungă tăcere. Nu mi-am dat seama că vorbesc tare. Era conștientă că glasul ei nu depășise o șoaptă în intensitate, special pentru a nu-l intimida pe soțul ei. Replica lui o lăsase fără cuvinte.

– Arată minunat, și voiam doar să afli și tu.

– Nu sunt complet lipsit de imaginație. Simt focul într-atât de mult încât îmi imaginez cum luminează piața.

Tessa nu mai scoase niciun cuvânt; Paul o luă de mână după un timp, simțind parcă durerea ce i-o cauzase.

– Cred că se întâmplă ceva, șopti ea văzând agitație. Șoferii autocarului discută cu poliția, gesticulează ca și cum ar protesta.

– Cred că ai dreptate; s-a oprit și muzica, lumea a tăcut.

Din nou se făcu zarvă mare, însă fără tonul vesel de mai-nainte. Bărbatul de lângă Paul remarcă ceva în grecește; Paul îl aprobă și cei doi începură a discuta tot în greacă.

– Slujba nu începe până la ora două, o informă după aceea Paul.

– La două dimineața? Dar ziceai că începe la unsprezece jumătate.

– Nu a fost aprobată de episcop.

Cineva de lângă Tessa îi auzi și intră în vorbă, în engleză.

– Întotdeauna începea la unsprezece și jumătate; niciodată la două.

– Nu mai aștept până atunci, zise altcineva. Am venit cu autocarul și o să insist să ne întoarcem.

Lumea începu să protesteze, dar cum preotul nu venise încă, totul era fără rost. Turiștii se întoarseră dezamăgiți înapoi, luminile din curtea bisericii se stinseră; de la cafenea se auzea o muzică în surdină.

Paul discuta cu cel de-alături, după care îi povesti și Tessei.

– Tinerii din oraș au tăiat curentul de la biserică și au astupat gaura cheii de la ușă cu ceară, ca părintele să nu mai poată intra.

– Oricum, deocamdată nu vine nimeni, observă cineva de alături.

– Înseamnă că preotul apare la ora două? întrebă Tessa.

– Cred că da.

– Ce nerușinare! Nu din vina lui s-a produs toată hărmălaia asta?

– O să scrie mâine în toate ziarele. Nu s-a mai întâmplat la Bellapais până acum.

– Mai bine plecăm, și Paul se ridică, mai ales că începuse a picura. Haide, dragă, mergem în altă parte.

Tessa credea că se vor întoarce acasă, dar Paul era hotărât să meargă la biserică și încercară în alt oraș la câțiva kilometri distanță de Kyrenia.

– Lumânarea mea e la tine, Lucinda? o întrebă Paul.

Veniseră cu două lumânări, și ea îi dădu una.

– Când intrăm în biserică, dai banii și iei o lumânare, o instrui el. Pe aceea s-o aprinzi, nu pe asta. Dar o să vezi cum fac și ceilalți.

Prima oară într-o biserică grecească – era destul de ciudat pentru Tessa, mai ales că toți o priveau din cauză că nu era grecoaică.

– Aici se aprinde, îi șopti ea la urche în momentul în care ajunseră în zona cu candele. El înclină lumânarea până ce mucurile se atinseră, apoi o îndreptă; apoi o încercă și-și dădu

seama că se stinge. Repetă mișcarea de câteva ori, fără succes. Tessa observa ochii ațintiți asupra lui Paul, până și ea îl privea neliniștită. Dar ceva dinlăuntrul ei o avertiza să nu-l ajute de față cu toată lumea. Intuia că el se va enerva. Dar și să asiste la acea situație jenantă, era peste putințele ei; cu lacrimi în ochi, luă o lumânare din nisip, și, în momentul în care Paul încercă din nou, îi aprinse ea lumânarea.

– Ai reușit, dragule, îi șopti ea, punând la loc cealaltă lumânare. Să o pun eu în nisip?

– Îndrumă-mă puțin, apoi mă descurc eu… ezită el. Gata, lasă-mă.

– Să te las? zise ea stupefiată.

Nu pot, și se așeză pe același rând cu el, în ciuda murmurelor din jur. Toată lumea începuse a discuta cu vecinul, nu foarte încet.

– Ți-am spus să mă lași! șopti el cu putere, lăsând-o pe Tessa fără cuvinte.

– Dar nu pot…

– Du-te în cealaltă parte a bisericii! Nu vezi că nu trebuie să stai aici?

Se uită împrejur. Femeile stăteau într-o parte, bărbații în alta.

Toți o priveau insistent; cu toate că obrajii îi luaseră foc și se simțea puțin jenată, tot mai avu un moment de ezitare. Cum să-l lase singur?

Dar când el se înfurie simțind-o încă acolo, se mută dincolo, așezându-se între două femei în vârstă.

Era pentru prima oară când cineva o umilea într-un asemenea hal! Înțelegea atitudinea lui Paul, dar ar fi trebuit să-și dea seama că o făcea pentru el și nu pentru ea.

Din nou îi dădură lacrimile, dar încercă să nu pară afectată. Considera că Paul suferă mult mai mult decât ea.

Timp îndelungat își ținu capul în pământ, din cauza situației care crease confuzie în sufletul ei, apoi, înălțându-și privirea, observă că centrul atenției generale se mutase. Nu știa când avea să înceapă slujba. Oamenii continuau să apară – dădeau un ban, luau o lumânare, o aprindeau și o înfigeau în nisip. Apoi se închinau la toate icoanele, erau paisprezece, din câte număra Tessa. Mamele își ridicau copiii în brațe ca să poată și ei săruta icoanele.

Situația rămase neschimbată timp de o jumătate de oră, după care, într-un final, începu și slujba. Când apăru preotul, se produse o rumoare nemotivată în rândul bărbaților.

Luminile se stinseră, în afară de lumânări. Toată lumea își aprinse lumânările de la preot, după care mulțimea se deplasă spre ieșire.

Tessa încercă să ajungă în partea unde era soțul ei, dar realiză că bărbații merg înaintea femeilor.

Nu știa ce trebuie să facă. O cuprinse panica, și , fără să-i pese de ce aveau alții de zis, părăsi grupul femeilor și ajunse pe cealaltă parte. Dar Paul dispăruse, iar ea începu să-l caute disperată. I se stinse și lumânarea, iar un bărbat de lângă ea o reaprinse.

– Soțul meu, murmură ea, privindu-l neajutorată, iar bărbatul arătă spre un spațiu deschis unde ieșiseră oamenii. Ah, mulțumesc.

Grăbi pasul spre direcția indicată, apoi se opri dintr-o dată. Nu dorea să-l anunțe pe Paul că e acolo. Din nou i se stinse lumânarea, dar o aprinse de la altcineva. Tot farmecul se risipise; nu mai avea de gând să asiste la nicio altă slujbă, niciodată.

Mulțimea intra din nou în biserică. Nemaiputând suporta, atinse mâneca lui Paul.

– Paul, nu mă simt bine. Nu putem…Te superi dacă plecăm?

– Ce s-a întâmplat?

– Mă simt… și-ncepu să plângă. Vreau doar să plecăm.

– Prea bine.

Răspunsul o miră într-un fel sau altul, dar, fără a mai sta pe gânduri, îl luă de mână, îndreptându-se către mașină.

– Ce este, dragă? se interesă el neliniștit. Poți conduce?

– Da, acum parcă e mai bine

Restul drumului îl parcurseră în liniște.

– Paul, începu ea când intrară în casă, scuză-mă pentru cele întâmplate. Nu știam că trebuie să mă duc pe cealaltă parte.

– Bineînțeles, draga mea, și o trase la piept. Eu am fost cel care s-a grăbit. Ar fi trebuit să te înțeleg. Uită totul, Lucinda. N-are importanță.

Oare? Cât de puțin știa! Fiecare reproș al lui lăsa urme adânci în inima ei, iar în ultimul timp, acestea nu-i lipsiseră chiar deloc. Oare-l iubea prea mult ? Oare se dăruia prea profund, devenind

vulnerabilă? Tremura în brațele lui, iar el continua s-o întrebe din ce motiv.

– Nu suport să te văd nervos, Paul. Mă rănește cumplit.

Un element necunoscut Tessei făcea ca atingerile lui Paul să devină distante…iar ea simți, dintr-o dată, nevoia de a se smulge din strânsoarea aceea.

– Te rănește? Înseamnă că mă iubești foarte mult, Lucinda.

– Știi foarte bine că așa e.

– Atât de mult, și totuși…

El se ridică de pe scaun, fără a mai continua. Poate că-și aducea aminte de momentul despărțirii, întrebându-se cum cineva, aparent foarte iubitor, îl abandonase în acele momente, pentru ca apoi să revină la starea inițială. Însă ceea ce nu știa, era faptul că persoana cu care se căsătorise nu era aceeași care-l abandonase.

– Lucinda, draga mea, mă uimești.

– Nu te înțeleg… zise ea cu inima cât un purice.

– Schimbarea e atât de drastică…dar nu, n-am voie să răscolesc trecutul. Nu câștigăm nimic…

Ea îl privi neliniștită. Aluzia la trecut era mai mult decât grăitoare, mai mult ca sigur…deși încercase, apoi, să și-o retragă.

– Paul, nu lăsa ca ceea ce trăim să fie distrus în vreun fel. Nu te schimba…Dragul meu, te implor, nu te schimba!

– Nu. Nicidecum, Lucinda. De ce plângi? și-ncercă să-i îndepărteze lacrimile. Ai luat totul prea în serios. Haide,

zâmbește-mi, și-i atinse buzele. Un zâmbet pe buzele tale vreau să simt, și-o bucurie în acei ochi. Acum!

Zâmbetul forțat nu reuși să-i șteargă negura ochilor. O schimbare aproape imperceptibilă interveni din acel moment în mariajul lor.

***

La ora șapte, când Paul și Tessa ajunseră pe plaja din Varosha, una dintre cele mai frumoase de pe insulă, nu se vedea nici țipenie de om.

Petrecuseră două zile minunate la hotelul King George, ocupându-și timpul fie înotând, fie lenevind la soare.

– Nisipul e atât de auriu, zise Tessa la un momet dat, pe când ieșeau din apă. Uite un prosop.

– Mulțumesc.

Urmărindu-l, Tessa observă că-și ținea prosopul pe față mai mult decât ar fi fost necesar; mai ales în zona ochilor, pe care o apăsa, ca și cum l ar fi durut.

După micul dejun, vizitară încă o dată vechiul oraș. Prima oară lăsaseră mașina la hotel și chemaseră un taxi, ca să aibă și un ghid. De data asta, Tessa conduse și intră în oraș prin Poarta de Lut.

– Trecem un pod peste o mlaștină, îi povestea ea.

În dreapta noastră e biserica în stil gotic și închisorile despre care ne-a povestit taximetristul. Să opresc dacă văd vreo cafenea?

– Da, ar trebui să ne luăm cafeaua.

Pe terasa cafenelei, Tessa începu să-i spună despre arhitectura bisericii și despre Palatul venețian, iar mintea îi zbură la ceea ce le spusese taximetristul despre războinicul Bragadino, căpitan al Famagustei în timpul stăpânirii turce.

– Mă ia cu friguri, se cutremură ea după toată povestea. Imaginează-ți cum e să fii jupuit de viu!

– Groaznic! Presupun că mintea omului inventează multe asemenea torturi, adăugă cu glas ciudat, nici nu-ți poți imagina câte!

Ea îl fixă din priviri; fața lui devenise rigidă, iar gura schița un surâs sadic. Se gândea probabil la toate cele pe care le suferise el însuși.

– Mergem? întrebă ea distrată, iar el își recăpătă zâmbetul cald dintotdeauna.

– Mă las pe mâna șoferului meu.

– Mergem la Turnul lui Othello, apoi în locul unde Desdemona a fost ademenită amarnic spre moarte.

Paul murmura ceva, ca pentru sine.

– Inocență…Mă întreb unde oare se poate găsi femeia inocentă, și râse ușor. Orice pedeapsă care vine din partea unei femei, este, de obicei, una binemeritată.

Cuvintele erau de-ajuns pentru a o întrista pe Tessa, care nu înțelegea aluzia. Totuși, simțea că ar avea legătură cu ea.

Trăiseră câteva zile extraordinare, iar acum el avea o cu totul altă atitudine. Astfel se pierdu tot interesul și farmecul priveliștii, iar ea continua să-i povestească despre turn, despre ziduri și despre restul lucrurilor fără a le aprecia, de fapt.

– Vrei să ne întoarcem la hotel? sugeră ea, nerăbdătoare să scurteze excursia, mai ales că Paul nu-i vorbise de când părăsiseră piațeta.

– O idee foarte bună. O să stăm restul după-amiezii pe plajă.

Imediat ce ajunseră înapoi, se schimbară, băură câte ceva pe terasa hotelului, după care se instalară pe plajă.

– Mi-am uitat ochelarii, Lucinda, își aminti el. Mi-i aduci tu, te rog?

Ea îl ascultă pe dată, cu mintea încă foarte departe. Vedea că privirea lui ascunde ceva straniu, dar nu știa ce.

Îi întinse ochelarii și avu intenția de a-l întreba ceva, dar renunță din cauza pericolului pe care-l intuia în atmosferă. Instinctul o avertiza că atinsese marginea prăpastiei și că orice menționare a trecutului o putea duce la un dezastru.

Mai târziu, în timp ce se schimbau pentru ceai, Paul o prinse de mână și o întrebă dacă vacanța o mulțumea.

– E perfect…Dar tu, ce crezi?

– Ce și-ar putea dori un bărbat mai mult decât o soție frumoasă și iubitoare, o vreme însorită și ape calzi pentru a se scălda în ele?

Era un răspuns evaziv, iar Tessa observă acest lucru.

– Nu mi-ai răspuns.

– Mi-a plăcut, și-ncepu a-i cerceta trupul, curios. Ce culoare e costumul tău de baie? E cel pe care-l porți de obicei ?

– E negru cu roz.

– Și e minuscul…Dar tu întotdeauna ai purtat costume de baie minuscule, nu-i așa, Lucinda? și cu o mână îi măsura lungimea costumului. Nu prea îl aveai, de fapt. Ce repede îți bate inima! Ea era toată aprinsă, iar Paul îi atinse obrajii, ca și cum ar fi simțit acea stare.

– Roșești? Iată încă un lucru pe care-l învăț despre tine. Nu te știam timidă, mai ales dacă ești căsătorită de trei săptămâni.

Tessa înlemni. Paul o ironiza și-i reproșa arogant.

– Nu mi-ai spus încă de ce-ți bate inima atât de tare. De bucurie? Sau de…teamă, și deveni serios dintr-o dată.

– Paul, nu-ți înțeleg atitudinea. La ce te referi?

– Gândurile mele pot rămâne secrete, Lucinda. Îmi știi fiecare mișcare pentru că am nevoie de ajutorul tău, dar gândurile mele îmi aparțin.

O sărută delicat pe buze, ea îi răspunse, încă îndurerată.

În seara aceea acceptară să ia cina cu o familie de englezi, care petreceau ultima zi acolo. Aveau parte de o masă mai mare ca de obicei. După-masă, se mutară cu toții la bar. Paul părea să fie foarte vesel, iar dispoziția Tessei se învioră și ea. El arăta chipeș, așa bronzat cum era, iar ea era mândră de a-i fi soție. Chiar și celălalt cuplu se arătă surprins de respectul pe care Paul i-l oferea Tessei, și de vorbele dulci pe care nu contenea să i le șoptească la ureche.

– Haide să luăm puțin aer curat, sugeră el, după ce cuplul englez se retrase.

La scurt timp după ce ajunseră în stradă, cineva o salută pe Tessa, care se opri, mirată.

– Martin!

Ce mă bucur să te văd!

– Asemenea.

Ți-am promis că te îndrum, dar… și se opri văzând că-l ține de mână pe Paul.

– Martin, el este soțul meu, Paul. El e Martin, cred că ți-am mai povestit despre el, de pe vapor.

Paul întinse o mână rece, neprimitoare, deși vorbele adresate celuilalt păreau foarte binevoitoare.

– Mă duc, zise Marin după un moment. M-ai luat prin surprindere cu soțul tău. Nici nu-mi închuipuiam că veneai aici cu gândul de a te căsători.

În camera de hotel, Paul deveni altă persoană.

– Deci, aranjasei să-ți arate împrejurimile, nu? întrebă el indiferent.

– Nu, a fost doar un fel de-a spune.

În caz că nu mă voiai…

– Te-ai fi consolat cu altcineva?

– Mă îngrijorezi, șopti ea.

Paul, ce se întâmplă cu noi? Mi-ai promis că nu te vei schimba.

– Cu toții ne schimbăm.

– Dar…Suntem căsătoriți de mai puțin de o lună și te iubesc atât de mult…

– Da, mă iubești.

Întotdeauna mă vei iubi. Haide arată-mi cât de mult! și o trase spre el, sărutând-o frenetic.

Arată-mi cât de mult mă iubești, preafrumoasa mea Lucinda, pe care eu n-o pot vedea!

Capitolul 5

Încet, încet, cuvintele soțului ei îi reveneau în minte. De ce?

– Ce faci, draga mea?

Tessa aruncă o privire de pe balconul plin de flori către soțul ei care stătea în grădină într-un șezlong. Nu-i răspunse pe dată și era prima oară când făcea acest lucru. În schimb, scrută limpezimea mării ce se întindea înaintea ochilor ei. Culori de indigo și de turcoaz, presărate pe alocuri cu dungi ce luceau a sticlă și-n care se reflectau adâncurile.

Reveni cu privirea asupra bărbatului care se afla jos, și, din nou, caracterul lui grecesc îi păru dominant. Aprig, dar și curajos, mai ales atunci când scăpase din infernul flăcărilor, dar se întorsese după iubita lui. Și era puternic; însă ea încă nu-l descoperise în profunzime. Cine era cel cu care se căsătorise? Cel căruia îi dăruise inima încă din prima clipă când se cunoscuseră? Îi venea greu să accepte că se înșelase în privința

lui. Îi auzi din nou glasul chemând-o, calm, iubitor, delicat. Ce încerca să-i facă? Jocul de-a șoarecele și pisica, de-a suișul și coborâșul…Dar niciodată culmile pe care o ridica nu erau prea înalte, pe când cufundările…Siga, siga…Oare unde avea să se sfârșească totul?

– Vin, Paul. Vrei ceva?

– Pe tine, draga mea…

– Oare?

– Ce s-a întâmplat? și întinse mâna după ea. Vino, și o trase pe genunchiul său. Frumoasa mea Lucinda; în fiecare zi învăț ceva nou despre tine. Acum, tocmai am descoperit o soție cu temperament puternic.

– Nu sunt așa, Paul, mi-e pur și simplu teamă.

– Teamă? De ce?

Tessa considera că Paul nu avea dispoziția necesară pentru a o asculta.

– Nu mă lua în seamă, încercă ea să se prefacă. Astăzi sunt puțin mai obosită, cred că e din cauza căldurii.

– Cred că nu te simți bine, draga mea, nici în ulimele zile n-ai prea strălucit.

Ea se ridică, cercetându-i trăsăturile feței. Oare el îi înțelegea schimbarea? Era clar că o simțise; și, cu toate acestea, nu părea ca el să fie cauza neliniștilor ei.

– Nu ne vom schimba, Paul. Promite-mi asta, și se strânse mai tare la pieptul lui.

– De ce, draga mea ? Nu ești fericită ?

– Săptămâna trecută, la Famagusta, te-ai enervat așa de tare pe Martin, deși nu aveai de ce, și de atunci ești foarte rece.

– Chiar și acum? râse el.

– Nu, dar…

– Recunosc că am fost puțin gelos, dar mi-a trecut, nu ? Și ne-am împăcat admirabil – trebuie să recunoști asta.

Da, recunoștea. După acea ieșire nervoasă, îmbrățișările lor deveniseră mai pătimașe, iar el o înălțase pe culmi nebănuite, așa cum se întâmpla de fiecare dată. Dar pe drumul de întoarcere, câteva zile mai târziu, Tessa frână la un moment dat brusc, din cauza unui copil care fugise pe stradă; Paul o criticase în ultimul hal, mult mai drastic decât până atunci, distrugând tot ce clădise până în acea clipă.

– Revino-ți! Sper că n-o să conduci tot drumul cu viteza asta de melc!

– Tremur, Paul. Nu-ți dai seama că mai aveam puțin și-l călcam.

– Dar n-ai făcut-o, așa că nu te mai agita. Dacă șofatul nu ți se potrivește, mai bine renunți!

– N-ai văzut nimic! îi reproșă ea, fără să vrea. Copilul a fugit din spatele unei căruțe.

Urmă o tăcere de mormânt, iar piciorul ei nu mai putea controla cum trebuie accelerația.

– Ai dreptate, Lucinda. N-am văzut.

Probabil că replica fusese menită s-o rănească pe Tessa. Dacă era adevărat, înseamnă că iubirea lui se risipea încetul cu încetul.

Tot drumul până acasă, Tessa trăi cu agonia vorbelor lui. Apoi, Paul se închisese în propria cameră, așa cum făcea înainte de căsătorie.

– Cât despre faptul că eu sunt distant – să fim serioși, cred că ai o imaginație foarte bogată.

– Nu recunoști?

– Nu, cu siguranță.

– Spune-mi, Paul, ești la fel de fericit ca la început?

– Ce înseamnă "la început"?

Încă o referire "subtilă" la trecut.

– În primele săptămâni de căsnicie.

– Luna de miere nu durează o viață întreagă, draga mea.

– Dar, de obicei, durează mai mult de o lună.

– Iarăși imaginația ta! Suntem la fel de fericiți ca atunci când ne-am…stabilit pentru prima oară. Și încetează cu prostioarele astea și adu ziarul. Nu-mi doresc altceva decât să mă întind pe scaun și să-ți aud glasul minunat.

Tessa îl ascultă, dar teama din suflet se înrădăcină și mai mult acolo. Nu avea rost să se prefacă, ceva se schimbase. Știa că toanele soțului ei nu mai erau rezultatul durerilor fizice. Nu-l cunoștea pe deplin în momentul căsătoriei, dar îi învățase tabieturile și atitudinea schimbătoare, care trecea de la nerăbdare la furie, și de la indiferență la cele mai pasionale cuvinte de dragoste ... sau de ceea ce părea a fi dragoste. Pentru prima dată îi citea ziarul, fără a gândi ceea ce citește. Începea să se întrebe dacă o iubea cu adevărat – adică pe Lucinda, al cărei

rol îl juca. Îi citi în continuare, mai dulce ca niciodată; și gândurile ei zburau cu totul în altă parte. Reflectă asupra vieții din ultimele săptămâni, când atitudinea lui Paul părea perfect normală, și care la început o neliniștea ușor, fără a o răni. Treptat, aproape imperceptibil, se produsese metamorfoza fatală. Siga, siga…Paul rostise aceste cuvinte pe un ton foarte ciudat. Dintr-o dată, îi răsăriră în minte cuvintele tatălui ei, din scrisoarea pe care o primise înainte de căsătorie.

Acolo, el menționase o cruzime latentă, adică mai degrabă se observa la Paul atitudinea răzbunătoare, un plan diabolic pentru a se răzbuna pe Lucinda…

Tessa se opri din citit îngrozită. Prin decizia de a se căsători cu el, încercase a-l "fura" surorii ei, oferindu-i, în schimb, toată inima ei. Presupunând că dragostea lui pentru Lucinda apusese, înseamnă că doar atitudinea ei înșelătoare îl determinase să-și revizuiască planurile. Deci, Paul se căsătorise din dorința de răzbunare.

Tessa scăpă ziarul din mână. Își pierdu autocontrolul, căci ochii minții îl urmăreau necontenit pe soțul ei. Dacă el avea drept scop s-o pedepsească…înseamnă că ea își va afla sfârșitul în cele mai cumplite dureri.

– Ești obosită? Sau te-a extenuat munca în grădină? Mai bine ne-am lua pauza de cafea.

Tessa ezită, neștiind dacă ar trebui să-i aducă la cunoștință temerile ei. Negăsindu-și cuvintele, preferă să intre în casă pentru a face cafeaua. Când se întoarse, Paul stătea în scaun cu

capul plecat, ca și cum ar fi meditat la ceva. Ea îl anunță că venise și că-i pregătise cafeaua cu zahăr cu tot.

– Nu voiam zahăr! se încruntă el.

– Întotdeauna o bei cu zahăr, înghiți ea în sec.

– Ba nu! Oricum, îmi puteam pune singur! Chiar trebuie să mă dădăcești ca pe un copil?

Tessa se oferi să facă altă cafea, iar el o aprobă, tăcut și încordat. I-o aduse și o puse pe colțul mesei. Paul întinse mâna – avea degetele înghețate, ca și cum ceva l-ar fi măcinat în interior; mușchii feței îi tresăriră, confirmând suspiciunile Tessei.

– Unde ești? întrebă el.

– Aici, lângă masă.

– Bei și tu?

– Da, dar înghițiturile o înecau.

– De ce nu stai aproape de mine? și puse jos ceașca, deschizând brațele într-un gest atât de familiar Tessei, la care ea era întotdeauna pregătită să-i răspundă.

De data asta, îi oferi mâna ei, ușor rezervată, iar el realiză imediat:

– Scuză-mă, draga mea. Am fost prea dur cu tine?

– Nu mai contează… păli ea.

– Nu ești fericită. Haide, sărută-mă și spune-mi că mă ierți.

Ea se mulțumi a-și retrage mâna.

– Ești fericit, Paul? întrebă, cu glas stins.

– Nici că se putea mai bine!

N-am oare cea mai adorabilă ființă din lume?

– Țin foarte mult la tine, zise ea, uitând de rolul pe care-l joacă. Vreau să ne împăcăm pentru tot. M-am căsătorit cu tine din dragoste – te-am iubit încă din prima zi. Și speram să fim fericiți, pe veci.

– Să ne împăcăm pentru tot… reflectă el. Ai dreptate, Lucinda. Dragostea ce mi-o porți încă din prima zi, după cum spui, înseamnă totul pentru mine. Vreau să mă iubești pentru totdeauna; vreau să știu că nu te vei schimba.

– Nu te înțeleg, Paul. A fost minunat, iar acum…Ce se întâmplă cu noi, dragule? Nu eu mă schimb, ci tu, adăugă după un moment de gândire.

– Cum adică, Lucinda? Cred că ai niște impresii, doar.

Ea tăcu. Tonul lui păstra ceva din tensiunea discuției precendente. El repetă întrebarea, mai insistent. Nu-l putea evita, iar tesiunea creștea atât de amenințător, încât Tessa nu știa ce să-i răspundă.

– E foarte greu de explicat. Când mi-a scris, tata a menționat… și se opri, dar el o forță să continue.

– Da, ce-a zis?

Doar mi-ai citit toate scrisorile lui, nu?

Din nou o juca pe degete, de data asta într-un alt mod. Tessa hotărî să-i dezvăluie suspiciunile ei.

– În prima scrisoare, tata și-a exprimat mirarea la cât de repede m-ai iertat.

– Altceva? zise el, după un lung moment de tăcere.

– Credea că…ai vrea să te răzbuni… Chiar vrei asta, Paul? adăugă, văzându-l că tace.

– Ce fel de întrebare e asta, Lucinda?

– Schimbarea ta m-a pus pe gânduri, și încercă să-și păstreze controlul asupra glasului.

La început, păreai că mă iubești, apoi au apărut toanele; când ma faci fericită, când mă întristezi. Nu așa trebuie să te comporți cu o soție…

Replicile n-aveau niciun efect asupra figurii lui; niciun gest, niciun mușchi al feței nu-i tresărea.

– Te plângi de viața pe care o duci? întrebă el contrariat, și, pentru prima oară Tessa simțea cu adevărat tensiunea ce mustea în el. Sper că n-ai deja neplăceri. Suntem căsătoriți doar de câteva săptămâni.

– Asta încercam și eu să-ți spun. Te-ai schimbat într-un timp atât de scurt, încât nu mă așteptam…

– Nu te așteptai! izbucni el.

Fața i se contractase sălbatic, necruțător.

– La ce te așteptai? La un bărbat iubitor, dispus să te accepte înapoi cu umilință după tot ce te-ai străduit să-i oferi? zise, după care făcu o pauză. Ce părere bună ai despre mine! Intenționam să mai păstrez momentul culminant, dar fiindcă ai fost așa de nerăbdătoare să aduci subiectul în discuție, îți spun acum. M-am căsătorit cu tine doar ca să mă răzbun. Așa că-i poți trimite tatălui tău felicitările mele. Întotdeauna i-am respectat spiritul de intuiție.

– Nu m-ai iubit niciodată? întrebă Tessa, șocată. A fost doar o prefăcătorie încă din prima clipă?

Își aminti ce trăise în ziua în care el o iertase, și decizia pe care o luase atunci, de a-l face fericit cu orice preț, în semn de adâncă recunoștință pentru că îi oferea posibilitatea de a-i fi alături.

– Nu! Am încetat să te iubesc în clipa în care m-ai respins. Și știu ce-o să-mi spui, că ți-am promis iertarea, dar dacă n-ai fi fost atât de înfumurată și de plină de tine însuți, ți-ai fi dat seama de intențiile mele, și de idee mea de răzbunare. Mi se face greață numai când mă gândesc la vanitatea ta! Ai avut obrazul să apari aici, să-ți ceri iertare cu un calm imperturbabil și să te aștepti la un gest de iertare instantaneu. Ce fel de femeie ești, de mi-ai luat atitudinea drept una bineintenționată? și-și întoarse fața de la ea. Sau chiar te aștepți la o asemenea atitudine? N-ai schițat niciun gest de uimire când te-am acceptat fără a-ți reproșa nimic – Repet, vanitatea ta mă dezgustă, și mă întreb cum aș fi putut oare să te mai privesc încă o dată în ochi.

Tessa îndura tot ce fusese hărăzit pentru Lucinda, tremurând din cap până-n picioare, incapabilă de a se apăra.

– Chiar nu ți-am oferit nimic, Paul? zise ea, într-un final. Am fost atât de fericiți…

– Tu ai fost fericită, lăfăindu-te în propria-ți înfumurare. Cât despre ce mi-ai oferit…Întuneric etern, asta mi-ai oferit, și întreaga figură i se întunecă. Și nimic altceva, Lucinda, ține minte acest lucru. Și nici n-ai să-mi oferi vreodată!

– Nu, nu! Nu spune așa ceva! începu ea să plângă, cu mâinile întinse către ființa oarbă din fața ei. Ți-am oferit mult mai mult, și încă mai pot. De ce nu mă lași să încerc, Paul? șopti ea, dar speranța i se risipea treptat, răvășită de ura soțului ei. Ce vrei să fac, acum?

Paul se lăsă pe spătarul scaunului cu pumnii încleștați, complet transfigurat din cauza veninului din suflet, ca și cum ar fi fost o persoană complet diferită de cea pe care ea o iubea.

– Faci ce-ți dictează inima, Lucinda. Tu singură vei decide calea pe care s-o urmezi.

"Să faci cum îți dictează inima… " sunau și cuvintele tatălui ei.

– Mă lași să rămân?

– Știi ce răspuns ai dat acestei întrebări? și buzele îi schițară un surâs ironic.

– Da, murmură ea, ducându-și palmele la față ca și cum ar fi vrut să-și oprească lacrimile.

– Păcat că nu ți-ai dat seama de puterea dragostei tale la momentul accidentului. Ai crezut că te poți descurca și fără mine, nu? Uite unde te-a adus greșeala ta! Viața ta e terminată, Lucinda; am de gând să ți-o storc picătură cu picătură, să te târăsc în cele mai cumplite chinuri.

– Dar atunci…m-ai iubi ?

– Nu pot să neg acest lucru, pentru că știi că e adevărat. Te veneram, Lucinda, continuă cu pumnii încordați. Ți-o spun ca să-ți dai seama ce-ai pierdut. Încă de când te-am cunoscut, nu

mi-am mai dorit pe altcineva. Asta ai pierdut, și-o să continui să-ți amintesc tot timpul. Poate că am să-ți acord și câte o clipă de fericire…doar așa, ca să te torturez puțin.

Ultimele vorbe, deși dureroase, nu o șocară atât de mult pe Tessa, ci ceea ce se înțelegea dincolo de ele. O venerase pe sora ei, nu-și mai dorise o altă femeie…

Întreg trupul o durea. În timp ce ea căutase orice semn din partea lui, orice privire sau mică atenție, el o venerase pe Lucinda, iubind-o cu pasiunea și cu intensitatea de care doar esticii pot da dovadă.

Lucinda avusese parte de întreaga sa iubire…Iar ea, Tessa, primea întreaga sa ură. Cu amărăciune în suflet, scoase o batistă pentru a-și șterge lacrimile. Paul schiță o urmă de sarcasm în colțurile gurii.

Să fi fost Lucinda, ar fi putut să-l părăsească. Dar fiindcă era Tessa, și pentru că se căsătorise cu el sub o falsă identitate, nu avea practic niciun drept să se plângă sau să-l amenințe cu părăsirea.

Primise exact ceea ce ceruse. Nu era Paul de vină pentru toate câte pătimea acum.

– Nu te voi părăsi, șopti ea îndurerată. Într-o zi, Paul… poate mai este mult până atunci, ai să mă ierți, și vom afla fericirea împreună.

I se păru în acele momente că pe fața lui apăru o urmă de emoție. Cu toate acestea, glasul lui suna la fel de amenințător:

– Nu vom fi niciodată fericiți, pentru că n-am să te iert în veci!

***

După ceai, ieșiră pe terasă. Din zona muntoasă se abătea spre ei o briză plăcută; totul era cufundat în tăcere. Paul încercă să înveselească puțin atmosfera cu câteva cuvinte. În cele două săptămâni care trecuseră de la incident, Tessa nu doar îl tratase ca pe un grec, dar îi și cunoscuse această latură a personalității lui. Atât modul de a vorbi, cât și comportamentul lui nu mai păstrau nimic din educația occidentală. Tessa dobândise pentru el poziția femeii din est, adică era considerată drept posesia lui, un obiect care-i satisfăcea dorințele, îl servea, îl asculta. Dacă planul său de răzbunare s-ar fi limitat doar la o asemenea tratație, Tessa ar fi fost gata să-l suporte cu stoicism ; o consola întrucâtva faptul că-l avea aproape. Însă Paul nu scăpa nicio ocazie de a o umili, de a-i reaminti de trecut; asprimea vorbelor sale devenise o obișnuință, iar îmbrățișarea lui un gest arogant, posesiv, lipsit de tandrețe.

Pe măsură ce se scurgeau zilele, Tessa își dorea să nu fi adus deloc vorba despre temerile ei; prefera o tortură treptată, calvarului pe care-l trăia acum. Totuși, se mulțumea și cu dramul de milă pe care i-l mai arăta din când în când. Pentru Tessa, cea mai grea lovitură o reprezenta motivul pentru care se căsătorise cu ea. Ultimele sale cuvinte, "în veci", îi răsăreau câteodată în

minte, și se întreba dacă el va avea forța necesară de a continua până la capăt. Oare starea jalnică în care se afla relația lor nu-l deraja? Oare perioada de singurătate și de automutilare la care revenise de bunăvoie, nu-l va afecta? Probabil că așteptarea avea să dureze până la bătrânețe, dar există întotdeauna o speranță…

Se auzi motorul unei mașini care parca pe aleea nou pavată din fața casei.

– E Stephanos, o anunță Paul.

Tipul era primarul orașului învecinat, o veche cunoștință de-a lui Paul, singurul său vizitator.

Stephanos îi făcu cu mâna Tessei, care-i răspunse la salut.

– Ține minte, zise Paul, suntem devotați unul altuia. Trădează-mă și ai să suferi la nesfârșit!

– Nu te trădez, îl liniști ea. Am mai puține motive decât tine să-i fac pe alții să creadă că nu suntem fericiți.

– Bună ziua, bună ziua, domnule Pavlos, se auzi glasul musafirului. Doamnă Lucinda, kalispera!

– Kalispera, zâmbi ea și așteptă ca Paul să-i ofere bărbatului ceva de băut.

El ceru ouzo, Paul coniac; Tessa ieși pentru a-l anunța pe Takis.

– Cum v-ați acomodat cu climatul, doamnă Lucinda? Încă nu v-ați săturat de soare? zise el amuzat, forțând-o pe Tessa să râdă.

În primele zile pe insulă, avea obiceiul să deschidă obloanele, dornică de lumină. Stephanos prezicea o schimbare rapidă, dar Tessa nu voia să-l asculte.

– Aveați dreptate; uneori nici nu mai știi ce să faci ca să scapi de căldură.

– Și închideți obloanele, așa cum v-am zis ?

– Da, deși nu-mi place.

Aruncând o privire spre Paul, observă că-și umbrea ochii; în ultimul timp, acuzase dureri de cap.

– Te doare capul, Paul?

– Puțin. Îmi aduci, te rog, ochelarii; Cred că sunt în salon.

Ea se ridică, trecând pe lângă Stephanos, care-i privea cu uimire. Cu ochelarii pe ochi, Paul își mai reveni, gustând chiar glumele musafirului.

– Săptămâna viitoare are loc o nuntă la noi în oraș, îi informă el. Poate vreți să veniți?

– Mi-ar face plăcere, zise Tessa și se uită la soțul ei. Ce zici, Paul? N-ai vrea să vezi…să mergi în oraș? Inima începu să-i bată puternic; cuvintele îi ieșiseră fără a se gândi.

– Poți să te duci; eu nu cred că m-aș distra prea mult.

– Atunci nu mă duc nici eu; nu merg fără tine.

Se lăsă tăcere. Era prima oară când Paul îi sugera să meargă singură undeva, iar acum părea surprins că ea nu se repezise la prima ocazie de libertate.

– Nu vii fără soțul tău? întrebă Stephanos mirat. Convinge-o, Paul. Vin eu după ea, dacă ești de acord.

– Din partea mea…Trebuie să te duci, draga mea.

Apelativul fusese spus doar de dragul lui Stephanos, dat Tessa nu-i înțelegea atitudinea relaxată. Ezită să dea un răspuns

pe care ambii bărbați îl așteptau; însă chiar nu-și dorea să meargă nicăieri fără Paul. De aceea, încălcă regulile bunei-cuviințe, și-l refuză din nou pe Stephanos.

– Înseamnă că și tu trebuie să vii, Paul. Uite că soția ta vrea.

Paul se întoarse încet spre musafir.

– Așa e, se pare că trebuie să vin, zise el calm.

– Deci, nu mai vin după voi?

– Nu, îți mulțumim oricum. Venim cu mașina noastră. Când e nunta?

– Peste două săptămâni. Dar mai trec pe la voi până atunci.

– Mireasa are casă? întrebă Tessa.

– Nu…Logodnicul ei nu e orfan, iar părinții lui i-au lăsat casa în care stă. Așa că mireasa e foarte norocoasă.

– Înseamnă că e o căsătorie…din dragoste?

– Cred că da, răspunse Stephanos, amuzat. Ți se pare un obicei ciudat?

– Da. În Anglia, cununiile se fac de obicei din dragoste…

Paul ridică cinic din sprâncene la aluzia faptului că mariajul lor nu îndeplinea acestă condiție.

– Fiecare țară are propriile obiceiuri, explică Stephanos. Ideea cu casa și cu mobila e specifică nouă. Altădată se adăuga și un cufăr cu obiecte din lână, toate lucrate de rudele miresei. Astăzi, ea vine doar cu niște lucrușoare făcute la mașina de cusut, așa că schimbarea intervine chiar și în obiceiurile foarte vechi. De ce nu te duci cu Paul la muzeul din port? sugeră el după o pauză. Se pot vedea acolo astfel de cufere cu tot cu ce a fost în ele.

– Mi-ar plăcea. Paul, vrei?

– Poate, răspunse el, dezinteresat. Vedem noi, când suntem pe-acolo.

A doua zi Paul stătea în grădină, ascultând radioul, iar Tessa îi scria tatălui ei, când el o întrebă ce face.

– Am scris o scrisoare tatălui meu.

– Numai lui?

Și mamei, bineînțeles, se repezi ea panicată. El se întoarse spre ea, strângându-și ochii, deranjat.

– Vezi? Izbucni ea fără să-și dea seama.

– Ce-ntrebare e asta? Știi foarte bine că nu!

– Îmi pare rău, Paul. Ai….adică vedeam că te…Scuză-mă!

– Și pentru Dumnezeu, nu te mai sclifosi atât! Citește-mi scrisoarea!

– Să ți-o citesc?

– Da!

Tessa înghiți în sec. Paul o trata suspicios; de curând, o întrebase dacă părinții ei știau unde se află. Ea negase, ceea ce era adevărat, iar acum el devenise curios față de conținutul scrisorii. Nu avea cum să evite răspunsul, doar dacă nu-și dorea să-și audă critici dure din partea lui.

– Am început prin a-i povesti despre locurile pe unde am fost, selectă ea de pe pagină.

Nu-l înștiințase pe tatăl ei despre necazurile pe care le avea, nedorind să-i creeze și lui o stare de anxietate. Dar toată scrisoarea era plină de referiri la rolul pe care-l juca.

– Apoi am continuat "Paul este bine și suntem fericiți. E ca un fel de vacanță prelungită; mi-aș dori foarte mult ca tu și cu mama să puteți veni aici…".

Se opri brusc, realizând ceea ce-i ieșise.

– Deci, la urma urmei, doar lui i-ai scris? se întoarse el. Și de ce n-ar putea ei să vină aici?

– Cred că ți-am citit greșit, Paul, se bâlbâi ea. Voiam să spun că…

– Cum adică ai citit greșit? Nu-ți poți descifra scrisul?

– Am un scris oribil….și să știi că într-adevăr nu mi-l pot descifra…

Tessa tremura toată, căci scrisul Lucindei fusese întotdeauna de admirat.

– De obicei scriu citeț, după cum știi, dar am ținut foaia pe genunchi acum, și mi-au ieșit niște monștri…

Era cea mai proastă explicație posibilă, iar liniștea ce urmă nu trebuia să mire pe nimeni.

– Mai citește-mi.

În disperarea ce o cuprinsese, Tessa spicui părți din scrisoare pe care și Lucinda ar fi putut să le scrie; pentru că le scotea din context, foarte multe păreau nepotrivite. Din când în când, ridică ochii la soțul ei, care o asculta încruntat.

– Atât, cu excepția finalului, bineînțeles.

– Citește-l.

– Finalul?

– Da.

– Vă trimit multă dragoste din partea amândurora; și m-am semnat.

Spre ușurarea ei, Paul nu mai făcu alte comentarii, iar ea jură să nu mai fie luată prin surprindere și că nu va mai menționa nimic despre scrisori soțului ei.

Capitolul 6

La două zile după incidentul cu scrisoarea, apele se mai calmară. Tessa era mai liniștită, căci până atunci, Paul părea preocupat de acea problemă.

Dar el nu mai deschisese subiectul, ceea ce dovedea că temerile ei erau nefondate.

– Mergem la Kyrenia, o anunță el după micul dejun. Trebuie să fac niște cumpărături.

– Să mă duc mai întâi după scrisori? Nu le-am luat aseară.

– O să le aducă Takis. Merge în sat mai târziu.

La ora nouă se aflau în Kyrenia.

– Ce vrei să cumperi? îl luă ea de mână imediat ce coborâră din mașină.

– Du-mă la farmacie, răspunse el scurt. Trebuie să iau ceva de cap.

– Te doare rău?

Ochii ei se umplură de lacrimi; blestema în gând sorta, natura, împrejurările ce-l aduseseră pe soțul ei în acea situație. Era o suferință în plus față de rănile pe care le suferise în trecut, iar durerea îl priva până și de plăcerea de a asculta radioul, pe care fie îl dădea la minimum, fie îl închidea de tot. Sub influența acestor dureri, Paul devenea insuportabil.

– Nu mă doare acum. Suntem pe strada principală?

– Încă nu. Am parcat în fața cefenelei la care am fost alaltăieri.

– Nu puteai parca mai aproape?

– E plin de mașini, explică ea calm. E și mult trafic, iar drumul e plin de gropi foarte mari, fără niciun indicator de avertizare.

– Dacă sunt destul de mari, înseamnă că le poți vedea și evita. Data viitoare să găsești ceva mai la îndemână.

– Bine… și privi împrejur. Nici nu știu dacă am voie să parchez pe…

– Află! N-am de gând să mă plimb prin tot orașul, afișându-mă.

– Ce te face să crezi că te afișezi? întrebă ea surprinsă.

– Faptul că mă agăț de tine!

– Sunt multe cupluri care se țin de mână, Paul, zâmbi ea trist.

– Toată lumea vede că tu mă ții pe mine, nu invers.

– Nimeni nu ne observă.

– Asta o spui tu, dar nu sunt chiar atât de prost.

Ajunseră la farmacie, unde Tessa îl conduse pe Paul la tejghea; farmacista crezu că Tessa e bolnavă.

– Nu, soțul meu e…

– Bine, bine…nu trebuie să-i spui tu ce vreau!

Tessa se desprinse de mâna lui, făcu un pas înapoi, lăsându-l să discute cu farmacista, în greacă. Pe tot parcursul conversației, urmări figura acesteia din urmă, care devenise vădit îngrijorată. Spre ușurarea Tessei, Paul primi o soluție pe care Tessa o plăti imediat, apoi îl luă din nou de braț.

– Ne oprim să bem ceva? întrebă ea conducând înapoi spre port. Nu e multă lume pe terasă.

Paul aprobă din cap, dezinteresat, dar ea insistă ca ei să facă o pauză.

– Marea e atât de calmă încât nu se vede niciun val, zise ea, după ce se așezară. Și bărcile – sunt cu zecile, de un alb strălucitor!

– Sunt și oameni la bărci?

Tessa făcu o grimasă; știa că soțul ei se gândește la barca pe care o deținea în Anglia. În fiecare duminică o plimba pe Lucinda în larg; într-un weekend, invitase toată familia, iar Tessa își amintea de acele zile cu oarecare amărăciune. Farmecul călătoriei fusese spulberat de gesturile tandre și iubitoare pe care Paul le afișa față de sora ei.

– Nu, nu sunt; toate bărcile sunt ancorate.

– Poate că aparțin ciprioților din Nicosia; o să vină în weekend să le ia.

Când Paul își termină cafeaua, Tessa îl întrebă dacă mai vrea; el refuză plictisit și ceru să se întoarcă acasă.

– Bine…A, Paul, muzeul…Nu vrei să mergem?

– Nu acum.

Oare era bolnav? Părea foarte obosit, iar fața îi era lividă, în ciuda bronzului puternic.

– Ar fi totuși ceva diferit, insistă ea. Înăuntru e răcoare.

– Bine, fie cum vrei..

– Sigur? N-aș vrea să…

– Pentru Dumnezeu, Lucinda, nu te mai eschiva atâta pentru tot ce facem. Dacă vrei să mergem, mergem, și gata!

Replica îi tăie tot avântul de a mai vizita muzeul, dar nu îndrăznea să-i spună lui Paul, așa că intrară, fără alte comentarii.

***

– Doamnă Lucinda! o strigă Maroula din ușa hotelului când o văzu pe Tessa trecând pe-acolo.

Tessa o salută, continuându-și drumul, dar femeia o strigă din nou. Tessa se apropie.

– Un domn, într-o mașină de închiriat, a întrebat de domnul Pavlos Demetrius. Spiros a arătat pe deal, dar cred că n-a înțeles.

– Un domn? N-a spus cum îl cheamă?

– Am uitat să întreb. Zice că vine din Anglia.

– Din Anglia? se alarmă Tessa. Cine-ar fi putut să fie?

– Da. Era blond și înalt, și zice că e prieten cu domnul Pavlos. I-am spus că domnul Pavlos s-a căsătorit cu o doamnă Lucinda;

și a făcut ochii mari, așa…Și apoi a zis "A, deci așa…". Ce ziceți de asta?

– Sunt surprinsă…

Joe…Știa că intenționa să-și ia zile libere, pentru a-l căuta pe Paul.

– A întrebat multe lucruri despre dumneavoastră și domnul Pavlos; apoi a plecat să caute casa, dar a luat-o greșit. Nu l-ați văzut?

– Nu; în ce parte?

– A, uitați-l; vine înapoi. Vedeți? Aceea e mașina lui. Cred că s-a rătăcit.

Tessa se întoarse fascinată către mașina ce se întorcea din sat. Simțea că o lasă puterile, iar când îl văzu pe Joe ieșind din mașină, se făcu albă ca varul. Ochii lui scăpărară observând-o acolo, dar se abținu pe cât posibil.

– Măi să fie, mă bucur să te văd. Cum e viața de căsnicie…doamnă Lucinda? Arăți destul de bine; bronzul te prinde, adăugă el amuzat.

Maroula îi privea uimită pe amândoi.

– De ce-ai venit, Joe?

– Mi-am luat o vacanță timpurie. Brusc, m-am hotărât să vin să-l caut pe Paul. L-am întrebat și pe tatăl tău unde ești și mi-a spus că te-ai întors în Turcia…să predai.

– Tata nu intenționa să te mintă; eu l-am rugat să nu spună nimic nimănui.

– Doamnă Lucinda, ce vă pot oferi? interveni Spiros.

Tessa răsuflă ușurată, neștiind cum să-i mulțumească cipriotului pentru întrerupere.

– Ce vrei să bei, Joe? Stăm aici?

– Cu mare plăcere.

– Eu vreau un suc de portocale. Trebuie să încerci vinul, îl sfătui pe Joe. Spiros are de toate soiurile și o să fie foarte mulțumit dacă vrei.

– Foarte bine, iar gazdele dispărură înăuntru pentru a se pregăti.

Joe așteptă să rămână singur cu Tessa.

– Ce tupeu! Nu te credeam în stare de așa ceva! Am rămas uimit când Maroula mi-a povestit despre doamna Lucinda, soția lui Paul. Bineînțeles că știam că tu ești, nu avea cum să fie altcineva; dar cum ai reușit? O să afle la un moment dat, să știi!

– Până acum, nu știe.

– Poate, dar…Nu-mi imaginez cum ai reușit să-l păcălești.

– Avem cam aceeași constituție, explică ea, zâmbind amarnic. Nu a observat diferența. Singurul lucru pe care eu și Lucinda îl avem în comun la față este gura, și forma buzelor…

– Dar nu te văd prea fericită, iar Tessa roși, dar nu mai avu timp să răspundă, pentru că apăru Spiros cu băuturile.

– Vreți ceva de mâncare?

Amândoi refuzară, iar bărbatul îi lăsă din nou singuri. Tessa se pregătea să înceapă să-i povestească, dar o observă pe Maroula în apropiere. Femeia nu vorbea foarte bine engleza, dar înțelegea.

– Putem să mergem în salon, Maroula? întrebă Tessa. E prea cald aici.

– Da, cum să nu; unde doriți dumneavoastră.

După câteva minute, cei doi aveau salonul la dispoziție, cu ușile închise.

– De ce mă închizi aici? Eu venisem să iau cât mai mult soare.

– Maroulei îi cam place să știe ce se întâmplă peste tot. Dacă aude ceva, a doua zi va ști tot satul.

– Bine, bine; și acum, spune-mi totul, se entuziasmă el după un scurt moment de reflecție. Trebuie să recunosc că am meditat ceva la întrebările pe care mi le-ai pus despre Paul; în cele din urmă, am ajuns la concluzia că ai să-l cauți oricum. Dar nici nu mi-a trecut prin minte că o să te căsătorești cu el.

Tessa se văzu obligată să-i povestească totul, cu lacrimi în ochi.

– Biata de tine. De ce vrei să suporți tu totul pentru Lucinda? Spune-i adevărul, înfruntă situația!

– S-a arătat indiferent față de persoana mea; ba chiar părea dezgustat de faptul că mă țineam după el…

– Prostii! De ce-ar crede așa ceva?

Tessa îi mărturisi ce auzise la petrecerea lui.

– Ai auzit? se întunecă Joe. Groaznic. Și ce e de făcut?

– Nimic, răspunse ea, resemnată. Suport totul și sper într-un miracol.

– Adică?

– Poate că într-o zi are să-și revină.

– Dar tocmai ai spus că nu crezi în așa ceva.

– Oricum, Paul n-are cum să știe ce va fi peste zece ani.

– Zece ani! izbucni el. O viață întreagă, Tessa.

– Ba nu, Joe, zâmbi ea, resemnată. Pot suporta zece, chiar și douăzeci de ani…Indiferent ce-ar spune Paul, n-are să-mi spulbere speranțele.

Joe își puse paharul pe masă, după care rămase tăcut.

– Nu știu cum ai ajuns să te implici astfel, spuse el; dar cum reușești să-l suporți cu o astfel de atitudine?

– Nu pe mine mă tratează așa, ci pe Lucinda, pe care vrea s-o pedepsească.

– Lucinda! pufni celălalt. Care a scăpat! Care se distrează, fără nicio grijă. Care se agață de brațul celuilalt, zâmbindu-i cuminte, ca o școlăriță! E nedrept, Tessa, iar dacă Paul ar afla adevărul, ai suferi, probabil, la fel de mult.

– Nu vreau să fac asta. Vii să-l vezi, acum?

– Bineînțeles. Mergem împreună, cu mașina mea.

Înainte de a pleca, Joe o duse la cafenea pentru a-și ridica scrisorile. Apoi, Tessa îl sfătui să fie atent cu vorbele sale.

– Poți să ai încerdere în mine. Secretul tău este…în siguranță.

– Presupun că și Paul va dori să te inducă în eroare; așa că ai să ne vezi "îndrăgostiți".

În tot acest timp, Joe continuă s-o privească fascinat.

– Ești formidabilă, Tessa. Ai o frumusețe aparte, pe care Lucinda n-o are; strălucește înlăuntrul tău. Dragostea a făcut din

tine ceea ce ești? murmură el, și-i atinse degetele. Ești invincibilă, Tessa. Păstrează-ți speranța; sunt sigur că o astfel de dragoste va învinge în cele din urmă.

– Crezi că o să mă ierte…adică pe Lucinda? Chiar crezi că o să înceteze să mă mai urască…și că vom fi fericiți?

– Sunt sigur că de data asta ai să-ți găsești fericirea, răspunse el, ignorând primele două întrebări.

Încă nesigură de propriile sentimente, Tessa îl conduse pe Joe acasă. Îl strigă pe soțul ei. Paul se desprinsese de toate cunoștințele lui din Anglia; nu lăsase nicio adresă. O dovadă clară că nu dorea să mai fie căutat. Drept urmare, Tessa nu știa cum avea să reacționeze la apariția lui Joe. Neprimind niciun răspuns, Tessa îl caută și-l găsi în camera lui, întins în pat. Obloanele erau trase, deși ferestrele stăteau deschise.

– Paul, șopti ea, dormi?

– Nu. Ce vrei?

– Avem…ai un vizitator, dar, dacă te doare capul…

– Puțin, și se ridică imediat în capul oaselor. Un vizitator?

– Din Anglia. E Joe. A venit în Cipru special ca să te caute.

Pe fața lui Paul se citea surprinderea, dar și o oarecare întristare.

– Soluția pe care ai luat-o de la farmacie nu te ajută?

– Ba da, și întinse mâna după baston. A venit Joe? Cum de m-a găsit?

Tessa îi explică, iar Paul se interesă dacă Joe aflase de mariajul lor. Ea ezită. Dacă nega, o putea lua la întrebări, pentru că Joe

făcea parte din cercul lor de prieteni; iar dispariția bruscă a Lucindei, fără alte explicații, i s-ar fi părut ciudată.

– Da…I-a spus tata.

Joe trebuia să fie foarte precaut.

– Și cum a ajuns aici? A condus?

– Da. A închiriat o mașină. Unde îl cazăm? schimbă ea subiectul. Sper că te bucuri că a venit…

– Da…cred că da, și se ridică, tatonând terenul cu bastonul. O să aducă o schimbare. N-am de gând să fac cearta noastră publică. Ai înțeles?

– Da, Paul, am înțeles.

Trecu pe lângă ea, dar se opri dintr-o dată.

– Cred că n-are să-ți fie prea greu s-o faci pe soția fericită, remarcă el sarcastic.

– Chiar deloc. O să mă port foarte natural.

– Unde e Joe?

– În salonul mic. I-am cerut lui Takis să aducă niște răcoritoare.

Paul își continuă drumul, iar Tessa rămase, tăcută în ușa camerei lui. Cuvintele sale tăiaseră parcă adânc în rana deja deschisă din sufletul ei. Dar era conștientă că toate îi erau adresate Lucindei, iar asta îi dădea puterea de a merge mai departe.

Capitolul 7

Măreția apusului – un cer de chihlimbar, cu tente de curcubeu și cu pete aurii. Tessa stătea pe terasa de la ultimul etaj, urmărind spectacolul naturii. Totul era învăluit în tăcere; din munți se lăsa în jos parfumul amețitor al brazilor. Undeva jos, în grădină, Paul mirosea și atingea florile. Îl urmări curioasă cum culege un trandafir și cum îl duce la obraz. El rămase acolo destul de mult timp, fără a simți privirea soției sale ațintită asupra lui. Apoi, dintr-o dată, își puse trandafirul între dinți, continuându-și inspecția printre flori, spre surprinderea soției. Un gest tipic pentru un grec – să culeagă o floare și să și-o pună între dinți. Dar în ce-l privea pe Paul, gestul nu se potrivea cu brutalitatea și cu agresivitatea de care dăduse dovadă în ultimul timp.

– E un bărbat foarte ciudat, îi șopti o voce. Inițial, voiam să mă alătur, dar cred că m-ar lua drept un intrus.

– Se plimbă prin grădină pe la ora asta, zâmbi Tessa. Florile miros mai puternic în aerul proaspăt și răcoros al serii.

– Îi place să fie singur?

Tessa confirmă.

– Nu-l deranjez niciodată. Și mi se pare că nu i-ar plăcea să aibă companie, oftă ea.

– Să nu te simți rănită din cauza asta…E o atitudine specifică orbilor, care vor să fugă de toți și de toate. Am o senzație ciudată, în ce-l privește pe Paul, continuă el; nu știu cum să-ți explic.

Ea îl urmărea în continuare, aprobând afirmația lui Joe – Paul își dorea cu disperare acele momente de solitudine, de pace.

– Am certitudinea că se luptă cu ceva, că ceva îl macină.

– Ciudat, și se întoarse spre el. Ce anume l-ar putea deranja?

– Te-ai gândit vreodată că ura pentru Lucinda ar putea să se risipească în curând? Felul tău de a-l îngriji, de a-l trata, dragostea pe care i-o arăți…n-ar fi surprinzător dacă ar avea, totuși, un efect asupra lui?

– Ah, nu, nu. Te înșeli…

– Dacă e așa cum zic, înseamnă că se îndrăgostește din nou de Lucinda, ceea ce ar explica neliniștea interioară pe care am avut impresia că o simt. Din principiu, n-aș putea lupta împotriva unui asemenea sentiment.

– Încă o mai urăște pe Lucinda, scutură ea din cap. O să treacă foarte mult timp ca s-o ierte pentru ceea ce i-a făcut.

– Dar să știi că sunt momente în care…se apropie de tine cu foarte mare dragoste.

– Doar de dragul tău, îl corectă ea. Și uneori, în intimitate, mai face astfel de gesturi, doar ca să-mi reamintească ce am pierdut. M-a avertizat că o să facă așa doar ca să mă tortureze.

– O atitudine meschină, remarcă Joe, ca și cum nu-i venea să creadă în latura răzbunătoare din Paul.

– Când te gândești la cel ce-a fost în Anglia, nu l-ai fi văzut astfel, și sunt de acord. Nici eu nu l-aș fi crezut capabil de asemenea acte de cruzime.

În sinea ei, Tessa medita la cuvintele lui Joe, la dragostea pentru Lucinda, prin intermediul ei. Însă gândul o părăsi la fel de repede precum apăru.

– Dar poate să fie și din altă cauză, continuă Joe, după care schimbă subiectul. Încă o săptămână, și înapoi la muncă. Aș fi vrut să stau mai mult, dar poate reușesc să vă fac o vizită de Crăciun.

– Și eu sper.

Ultimele fâșii de cer se pierdeau într-o masă imprecisă de culori întunecate. În curând avea să apară luna, înghețând sufletul Tessei. În fiecare seară, momentul apusului aducea o oarecare doză de optimism, întărind-o, dându-i puterea de a îndura mai departe.

– Ce poziție excelentă a ales Paul pentru casă, remarcă Joe.

– Așa e…dar el nu poate admira toate acestea…Joe! Un șarpe, șopti ea îngrozită, arătând spre Paul.

Acesta din urmă nu părea deloc deranjat de ce se petrece în jur. Tessa și Joe coborâră în grabă; ea nu îndrăznea să-l

avertizeze, de teamă să nu înrăutățească situația. Ajunși jos, Tessa luă în mână un bolovan și-l aruncă în direcția lui Paul, tocmai în momentul în care creatura încerca să atace. Din instinct, Paul se repezi cu bastonul spre posibilul atacator, lovind-o pe Tessa în gleznă. Aceasta își stăpâni cu greu un strigăt de durere.

– Tessa, ce naiba cauți aici? Te furișezi?

Ea se ferea să răspundă, căci șapele, lovit doar în moalele corpului, continua să se miște amenințător.

– Lasă că mă ocup eu de el, se auzi vocea lui Joe, care ridică de jos bolovanul, țintind capul șarpelui.

Tessa nu mai așteptă rezultatul, ci-l luă pe Paul de braț și-l conduse înăuntru. Nu întâmpină niciun pic de rezistență din partea lui, și nici nu auzi reproșuri. În salon, Paul îi dădu trandafirul pentru a fi pus în apă; nu remarcă nimic nici când îi simți tremuratul mâinilor.

– Canapeaua e în spatele tău, îi spuse ea. Să-ți aduc ceva de băut?

– Da…dar ia și pentru tine; coniac.

Tessa reveni cu o tavă plină cu mai multe sticle. Intră și Joe care o anunță din priviri că șarpele murise.

– Poate îmi spune și mie cineva ce se întâmplă.

Joe se pregătea să-i dea o explicație, dar soția lui îl opri.

– Nimic, dragul meu. Din jocul umbrelor, mi s-a părut că ar fi un șarpe…

Figura lui Joe părea a-i spune că atitudinea ei era zadarnică; nu înțelegea de ce Tessa ascunde adevărul.

– De fapt, a fost un șarpe…Dar unul mic. Cred că m-am cam pierdut, și-ncercă să mascheze situația cu un surâs. Nu știu ce m-a apucat; de obicei nu mă panichez din senin.

– Din senin… repetă Paul ironic; tâmplele îi zvâcneau puternic. Te-am auzit, Joe, că urmai să te ocupi tu de șarpe. Cât de mare a fost?

– Cam un metru, răspunse Joe promt. Și era foarte urât. Lucinda deja se repezise la el până să ajung eu de sus. Eu doar l-am lichidat, ca să zic așa.

Tessa se holba terifiată la musafir. Cum de o trădase într-un asemenea hal?

De ce-i spusese adevărul? Adevărul îl va împiedica să mai meargă singur în grădină; și n-ar fi putut să-l priveze de acea oră de libertate.

– Deci așa…Și zici că Lucinda deja se ocupase de el?

– Da, Paul…Eu doar am aruncat cu o piatră în el, ca să-l sperii.

– Cât de aproape erai când ai aruncat piatra? întrebă Paul curios.

– Foarte aproape, Paul. Șarpele era pe punctul de a ataca, de aceea a trebuit să se apropie cât mai mult, ca să nu rateze. Din fericire, șarpele nu și-a îndreptat atenția și spre ea.

Tessa nu înțelegea manevra lui Joe, și se încruntă la el.

– Nu cred că m-ar fi atacat deloc…Paul, dragule, pot să-ți umplu paharul?

– Da, te rog.

Subiectul fiind astfel închis, cei trei mai așteptară câteva momente înainte de a porni spre un restaurant, pentru a lua masa. Găsiră o masă afară; în fața lor se deschidea priveliștea mării. Tessa îi povesti soțului ei că se văd câțiva oameni care înoată.

– Se distrează de minune, Paul. Noi n-am înotat niciodată noaptea…

Se opri imediat, realizând divagarea. Soțul ei zâmbi – de dragul lui Joe, probabil; dacă ar fi fost singuri, cu siguranță i-ar fi răspuns tăios.

– Atunci, trebuie să încercăm, draga mea. Poate chiar cât stă Joe la noi.

– Mi-ar face și mie plăcere, răspunse celălalt. Îmi imaginez cum e să poți înota noaptea, în mai.

– În Cipru se înoată pe toată durata anului, îl informă Paul. Totuși, ciprioții așteaptă să se facă ceva mai cald.

– Presupun că simt că apa e cam rece pentru perioada asta din an, adăugă Tessa.

Sosi și mâncarea – un platou mare cu pește, asezonat cu cartofi și legume, precum și nelipsitele salate, plus vin grecesc. Atmosfera era întreținută de patru muzicieni care cântau buzuki, muzică tradițională. La un moment dat, câțiva clienți se încumetară să încerce să danseze pe acele ritmuri vioaie. O senzație de abandon total și de veselie – toate se petreceau sub un singur acoperiș, la întretăierea liniei munților cu apele clare ale Mediteranei. Tessa purta doar o rochiță fără mâneci; Paul

arăta superb într-un costum de in. Lumea îl privea, șușotind pe la spate, ceea ce o deranja vădit pe soția lui.

– De ce nu dansezi cu Joe? sugeră Paul după cină. Ia-o!

Câteodată, maniera lui de a vorbi stârnea mirarea amândurora. Ceva se întâmplase cu el, ceva imperceptibil aproape. În același timp, Tessa continua să descopere în el detaliile pe care i le semnalase scrisoarea tatălui ei, toate acele comentarii care o făcuseră să tresară la momentul respectiv, înainte de a-și da seama de adevăratele lui intenții.

– Ce idee bună, sări Joe. Hai Lucinda, arată-mi ce trebuie să fac.

– Nici eu nu știu, zise ea, urmărindu-i pe ceilalți. Dar cred că o să ne descurcăm.

Ritmul rapid îi extenua, dar Tessei îi plăcea la nebunie; și totuși, ochii ei zburau necontenit în direcția unde Paul stătea de unul singur, cu fața spre mare.

– Cum a mers? se întoarse el, auzind că cineva se așază la masă. Poți dansa…draga mea?

De ce ezitase? se întrebă Tessa

– Ne-am distrat, răspunse ea obosită. Toată lumea e veselă, toți râd acolo. Se aruncă cu capul înainte în orice.

– Da; mă tem că la voi, în vest, sunteți atât de plini de inhibiții, încât pierdeți ce e mai frumos în viață.

– Poate că ai dreptate. Dar compensăm, remarcă Joe.

– Așa e. Și e dificil să atingi acele compensații, sau să le compari.

– Diferența e că aici, oamenii nu sunt interesați de bani.

– Nu..? se miră Paul. De unde ai venit cu ideea asta Joe?

– Fiecare se duce degajat la muncă, să mai adune niște vreascuri, să-și pască oile și caprele. Toți sunt mulțumiți. Nu ești de acord?

– Peste tot în lume, oamenii se preocupă și de partea materială. Aici, și mai ales în regiunea asta, fermierul se preocupă în primul rând de cultura lui de lămâi. După care așteaptă roadele; și n-are ce să facă altceva decât să stea la cafenea și să joace cărți. Câștigă în jur de două mii de lire pe an.

– Așa de mult? exclamă Tessa, căreia fermierii îi păreau întotdeauna săraci.

– Da. Deși lămâile cresc aici peste tot, uitați-vă la prețul lor de acasă.

– De acasă? remarcă Joe. Tot mai consideri Anglia drept casa ta?

– Da, deși pare foarte ciudat.

Tessa ar fi dat orice să afle la ce se gândește soțul ei. Probabil că se reîntorcea la clipele petrecute cu sora ei, pe vremea când se iubeau și pe când viitorul se deschidea promițător în fața lor. Asta înainte ca dragostea lui Paul să se transforme într-un sentiment de ură, care zăcuse latent în sufletul lui.

– Cred că ar fi timpul să ne mișcăm, spuse Paul într-un final.

După ce dădură mâna cu proprietarul restaurantului, se îndreptară spre parcarea de mașini. Joe returnase mașina închiriată, pentru că nu mai avea nevoie de ea. Tessa conduse pe

drumul de întoarcere, spre Kyrenia. Ca de obicei, pusese o floare frumos mirositoare pe partea soțului ei, iar el se întinse după ea. O atinse delicat, pentru ca apoi, din când în când, s-o adulmece încântat. Gesturile lui ascundeau ceva de neînțeles; împreună cu mica vietate din mâna lui se depărta complet de lumea reală. Îl preocupau exclusiv detaliile estetice. Oare din cauza orbirii? se întrebă Tessa, care-și împărțea atenția între drumul din fața ei și bărbatul de lângă ea. La un moment dat, coti spre centrul satului, părăsind șoseaua principală, tăind drumul printre șirurile de măslini și de lămâi, până când, în fața ei apărură, albe, zidurile bisericii. Apoi, o luă spre dealuri, iar luminile satului îi urmăriră până în depărtare, la fel și stelele de deasupra lor. Takis lăsase luminile din față aprinse, astfel încât, din depărtare, casa lor părea un palat din basme.

– Mă duc să mă culc, anunță Paul, imediat ce intrară înăuntru. E foarte târziu, motivă el, cu mâna pe ceas. Noapte bună.

– Noapte bună, zise Tessa, care-l salută din cap pe Joe, urmându-l pe soțul ei.

Se întoarse după o clipă.

– Din cauza capului, observă ea. Și-l ține în mâini. Durerile lui mă îngrozesc. Ce remediu să fie oare împotriva lor?

– Liniștește-te Tessa! Deja ai destule pe cap ca să te mai îngrijești și de asta!

– Dar nu înțeleg de ce-l doare capul. Îl deranjează foarte tare, dar nu prea vorbește depre ele.

– Întotdeauna a purtat ochelarii aceia de soare?

– De puțin timp. M-a surprins când mi-a spus că vrea să și-i ia. La început i-a purtat ocazional, dar acum nu-i mai place fără ei…Joe, crezi că durerile au de-a face cu vederea?

– Dacă e așa, îți dai seama ce-ar însemna? răspunse el, după o scurtă tăcere.

– Nu…Nu-mi dau seama, refuză ea adevărul.

Geamurile spre terasă erau deschise și atenția lui Joe fu atrasă de zgomotele ce se auzeau de undeva de pe dealurile din depărtare – sunete de greieri, de broaște, de măgari aninați de trunchiul vreunui copac.

– De ce-ar fi trebuit să ceară brusc niște ochelari, dacă a stat și fără ei atâta vreme? murmură el. Eu cred că gestul are legătură cu vederea lui. Te-ai gândit vreodată că vede, de fapt?

– Dacă vede…? tremură Tessa. Nu, nu, nu se poate una ca asta. Sunt sigură.

– Poate n-ar fi trebuit să pun problema astfel. Dar nu-ți dai seama că poate îl deranjează lumina? însă nu-și termină gândul, căci Tessa tremura din ce în ce mai tare, de frica viitorului pe care l-ar fi aflat ea. Dacă Paul avea să-și recapete vederea…

– Doctorii din Anglia… bolborosi ea. Niciunul nu i-a dat speranțe. Știu că n-are să mai poată vedea vreodată.

– Poate că s-au înșelat; se mai întâmplă. Cel puțin, cazul lui Paul e unul ciudat.

După cum ți-am spus, atunci când s-a aruncat în flăcări nu era orb, dar și-a pierdut vederea din cauza șocului de a o ști pe Lucinda acolo.

Acum, Tessa era cea șocată de posibilitatea ca Joe să aibă dreptate. Chiar și pe ea o mirase dorința lui Paul de a purta ochelari de soare; îi observase gestul de a-și umbri ochii, se mirase de atitudinea farmacistei în momentul în care soțul ei îi explica situația. Iar soluția…nu-l ajutase deloc.

– Dacă îi revine vederea, sunt terminată. Înseamnă că tot ce m-am luptat să câștig e pierdut.

– Mai bine bei ceva tare, o sfătui musafirul, și-i turnă un pahar de coniac. Cred că și eu am nevoie de o gură. Bineînțeles, continuă el, se poate să mă fi înșelat, dar ar fi bine să nu treci cu vederea acest aspect…

– Nu! N-am de gând să-l pierd.

– Adică îi negi dreptul de a-și recăpăta vederea?

– Da…Adică nu; nici ea nu mai știa ce spune. Nu-mi pot permite să-l pierd, zise ea sfârșită de emoție. Nu pot!

– Ce te face să crezi că o să-l pierzi? Sunteți căsătoriți, nu?

– Bineînțeles că o să-l pierd. El e căsătorit cu Lucinda, de fapt…deci poate divorța fără probleme.

Joe îi reaminti că Paul o ura pe sora ei.

– Asta nu înseamnă că mă va iubi pe mine.

– Asta ți-o garantez și eu; dar tu l-ai tratat al naibii de bine, iar el are să aprecieze, cu siguranță, gestul tău.

– N-o să mă iubească niciodată…Acasă avea oroare de mine, zicea că-l urmăresc. Ce are să creadă acum, că mă folosesc de starea lui ca să-l am pentru mine? O să-i displacă profund gestul meu, și are dreptate. Deci nu vreau ca el să vadă, pentru că are

să devină și mai răzbunător, și mai acru dacă se va vedea legat pe viață de o tipă pe care a disprețuit-o atât de mult în trecut, de o tipă pe care o considera urâtă…

– N-a spus niciodată așa ceva!

– Dar a spus că doar ochii sunt de mine, îți amintești, sper.

Cu ochii în lacrimi, Tessa se aruncă într-un foltoliu, iar Joe veni la ea, îmbrățișând-o.

– Uite ce e, mai bie nu te îngrijorezi; nu avem nicio dovadă pentru ceea ce am discutat. Hai să uităm totul, deocamdată. Cum ajung acasă, o să întreb un specialist în astfel de cazuri.

– Nu! țipă ea. Nu vreau ca cineva să intervină în viața noastră. Ți-am spus, nu vreau ca Paul să mai vadă vreodată!

Joe se reașeză în scaunul său, iar în cameră se lăsa o tăcere adâncă.

– Paul mi-e prieten, Tessa. Deci, trebuie să mă interesez de specialist. Cu tot cu tratament și cu operație, progresul lui este uimitor. Și mi se pare…da, chiar știu un caz similar cu al lui Paul. O femeie care și-a pierdut fiica într-un accident, iar șocul i-a provocat orbirea; mi se pare că n-a fost necesară o operație în cazul ei, a fost de-ajuns doar tratamentul. S-ar putea să fie la fel și pentru Paul, cine știe? Este de datoria mea să-l ajut, dacă am posibilitatea.

– Iar eu sunt soția lui! Eu decid pentru el!

– Bea-ți coniacul, o liniști el. Nu gândești ceea ce spui. Dacă ai să-i acorzi o a doua șansă, poate ai să ajungi la concluzia că tratamentul sau operația i-ar putea face un bine.

E vorba de viața lui, Tessa, și are dreptul să și-o trăiască din plin.

– N-am să mă implic în niciun fel de consultație. Nu e nevoie să-l cauți pe acel bărbat pentru că n-am să-l duc niciodată pe Paul acolo.

– Îți condamni soțul la o viață fără vedere?

– Da! E pentru binele nostru…

– Pentru Dumnezeu, Tessa! Cum poți spune una ca asta?

– Tocmai ai spus că n-ai nicio dovadă că are să vadă din nou. Ar fi o cruzime să-l duc acolo, doar ca să-i dau speranțe deșarte.

Înlăuntrul ei se dădea o bătălie aprigă, care-i amplifica durerea și disperarea din relația cu soțul ei.

– Într-adevăr, n-am dovezi. Iar Paul ar putea ieși dezamăgit. Totuși, îi acordăm o șansă. E de datoria noastră.

– Prima mea grijă e să-mi protejez soțul. N-am de gând să-l ridic pentru ca apoi să-l dobor la pământ cu ideile mele. A încercat tratametul care a dat greș. Sunt convinsă că nici operația nu va reuși.

– Hai să mergem la culcare, o întrerupse Joe, luându-i paharul din mână. E cam târzie ora pentru a mai gândi lucid. Încearcă să dormi puțin.

Însă ea rămase trează, cu privirea ațintită în largul mării; adormi abia când se crăpa de ziuă. Paul se afla tot în camera alăturată când se trezi, acolo unde-l condusese în seara precedentă. Își strecură capul înăuntru. Dormea, însă ceva îi deranja somnul, căci respira foarte greu.

Tessa părăsi încăperea, îngrijorată. Oare chiar era cu putință ca el să-și recapete vederea? Auzise și ea că odihna și tratamentul special, sau chiar un alt șoc, ar fi dat rezultate. Și, precum o spusese și prietenul lor, doctorii se puteau înșela…"N-am să-l las să afle" gândi ea cu voce tare. Se întoarse în camera ei pășind spre oglindă; aici își analiză obrajii și nasul mic pe care natura le modelase asemănător cu cele ale surorii ei; nici nu-i trecea prin minte faptul că ar putea fi la fel de atrăgătoare ca Lucinda.

– Nu, n-am să las niciun specialist să se atingă de el. Nu-mi voi pierde soțul! E al meu. De ce să risc să-l pierd? De ce-a trebuit Joe să apară aici, să ne deranjeze? Să-și vadă de treaba lui. Cu ce drept îmi vorbește mie de datorie? Soția lui Paul trebuie să decidă pentru el!

Cu astfel de gânduri Tessa mărșăluia neîncetat prin cameră. La un moment dat intră Paul; era îmbrăcat doar în pijama, iar părul negru și bogat îi cădea răvășit pe umeri într-un mod atrăgător.

– Ești cam neliniștită, se apropie el. Te tot aud de vreo oră. Te simți bine?

– Da, numai că n-am somn. Poate din cauza vinului. Știi că nu prea mă împac cu băutura.

– Haide aici, și-și deschise brațele pentru a o îmbrățișa.

Ea se abandonă în acel gest rece, căci degetele lui nu o cuprindeau toată, ca altădată.

– E de la vin, zici? și o sărută…iar ea își dădu seama.

– Iar te joci cu mine, își ridică ea privirea. Te rog, nu…

Nu acum.

– De ce nu? Am să mă joc cu tine de câte ori am chef.

– Sunt foarte obosită, Paul, încercă ea, resemnată.

El o sărută pe obraz, apoi pe bărbie, apoi ușor pe față, și delicat pe buze. Chiar și el era destul de încordat. Îi mângâie nasul mic – unul din elementele ce o diferențiau de Lucinda. Tessa își ținu respirația; Paul făcuse acest lucru de mai multe ori, de fiecare dată ca pe un fel de rutină, dezinteresat. Dar acum părea foarte preocupat de ceea ce simte. În cele din urmă scăpă un oftat, fără însă a face alte comentarii. Gesturile lui ascundeau o oarecare reținere. O îndepărtă de el cu brutalitate.

– Ești obosită, nu? întrebă el calm, dar cu o notă aluzivă în glas. Atunci, încearcă să dormi.

Mai rămase câteva clipe în camera ei, după care o părăsi. Tessa auzi ușa lui închizându-se și odată cu ea se închise încă o portiță de acces spre sufletul soțului ei. O încercă senzația de a fi fost îndepărtată din viața lui pentru totdeauna.

Capitolul 8

Deși era abia ora patru și jumătate dimineața, Tessa deja se trezise și stătea cu privirea ațintită spre munții de deasupra vilei lor. Cerul era încărcat de nori, iar vârfurile munților învăluite în ceață – un peisaj ce se potrivea perfect cu starea ei de spirit, un peisaj pe jumătate vizibil doar, pe care ea îl urmări timp îndelungat. Soarele răsări fără strălucirea de altădată. Discul lui abia dacă se distingea prin ceața groasă, iar razele nu răzbeau printre crengile copacilor. În curând, ceața se risipi, făcând loc razelor ce se înălțară tot mai sus. Tessa își îmbrăcă halatul și ieși în hol. Ușa de la camera lui Paul era întredeschisă ș, dinăuntru se auzea respirația lui ritmică. Se opri pentru a-l asculta puțin. Încerca să înțeleagă de ce voia să doarmă singur. Încă de la incidentul cu șarpele, atitudinea lui se schimbase. Înainte, o considera "femeia lui", după cum o numeau ciprioții; el o folosea după bunul plac, fără a-i da în schimb nici dragoste, și

nicio urmă de afecțiune, însă Tessa îl simțea foarte aproape de ea. Fiindcă ea însăși îi dăruia îndeajuns; îi oferea toată dragostea ei, toată afecțiunea de care era capabilă. Și tocmai această apropiere îi dăduse speranță. Însă acum…

Tessa se îndreptă spre baie, continuând să caute o explicație pentru atitudinea soțului. Chiar și-n ultimele zile ale ședерii lui Joe, Paul devenise distant, iar Tessa nu găsise nici atunci vreo explicație.

– Nu știu de ce e așa, îi spuse ea prietenului lor. Sunt sigură că s-a bucurat de prezența ta, cel puțin până de curând.

– Poate e din cauza sănătății. Îi înțeleg dispoziția, într-un fel.

Din clipa în care musafirul plecase, Paul se distanță și mai mult; în săptămânile ce au urmat, abia dacă a schimbat câteva cuvinte cu soția lui. Devenise și destul de posomorât; când nu stătea tăcut alături de ea, se retrăgea în camera lui, pe pat, cu obloanele trase. Tessa încercase de câteva ori să-l înveselească, fără niciun rezultat însă. Era clar că n-o mai dorea și că-și pregătea un răspuns dur pentru momentul în care avea să-i ceară o explicație pentru o asemenea schimbare de atitudine.

În plus, ura lui Paul părea alimentată de încă un element, ceea ce o aducea pe Tessa pe culmile disperării. Însă ea tot mai spera, și, în ciuda îndepărtării lui, mai existaseră câteva situații în care el își abandonase răceala în favoarea unei atitudini mai relaxate și mai binevoitoare.

Prima, cu ocazia unei excursii pe muntele Troodos. Plănuiseră să-l ducă și pe Joe, însă din lipsă de timp, preferaseră

să-i arate doar muntele Karpas. Drept urmare, Tessa sugerase ca cealaltă excursie s-o facă doar ei doi, iar el acceptase, spre satisfacția ei.

Aerul părea a-i face foarte bine lui Paul, ca un fel de cură de dezintoxicare.

– Ce loc minunat, remarcă el în timp ce-și luau prânzul, sub formă de picnic. La ce altitudine suntem?

– Suntem destul de aproape de muntele Olimp, citi ea dintr-un ghid turistic, adică, aproape la două mii de metri.

– Se pare că nu prea sunt turiști. N-am auzit pe nimeni în afară de noi.

– Cam așa e. Se vede un adăpost pentru pădurari ceva mai încolo, iar în rest, niciun om.

– Poate e cam devreme.

Ei porniseră la cinci dimineața, iar drumul fusese o adevărată aventură – o șosea foarte accidentată și abruptă pe măsură ce se apropiau de masivul vulcanic dinspre partea sudică. Tessa îi dăduse câteva detalii pe parcurs, iar Paul chiar îi remarcă abilitățile de șofer.

– Conduci ca o expertă. Nu știu de ce ai refuzat prima oară când am spus să luăm o mașină.

– Pentru că drumul care duce spre casa noastră mă cam speria. Oricui i s-ar părea că drumul acesta e mai ușor decât celălalt.

Își terminară prânzul în liniște.

– Nu miroase extraodinar a pini?

– Ba da, răspunse el, cufundat în propriile-i gânduri.

Paul atinse în mișcarea lui rapidă mâna Tessei, iar aceasta era convinsă că gestul fusese unul neintenționat.

– La fel miros și celelalte flori, adăugă el după o clipă. Cred că sunt cu miile.

– Da, sunt peste tot.

– Parfumul lor e diferit de tot ce-am simțit până acum; se simte că ești în vârful munților.

Își continuară drumul ținându-se de mână, atât de apropiați unul de celălalt, și totuși, foarte departe. Briza vântura necontenit crengile copacilor, făcându-i să foșnească. Iar cântecul păsărilor îi însoțea în acea lungă plimbare.

– Vrei să urcăm până pe Olimp? întrebă ea. Drumul e destul de bun.

– Bineînțeles. Cred că priveliștea e extraordinară.

Cuvintele păreau rostite atât de natural, și totuși Tessa nu se simțea în largul ei; mai ales că pe drum retrăi în sinea ei sentimentul de groază la gândul că Paul și-ar putea recăpăta vederea. "M-am hotărât. N-am de gând să-l pierd". Însă conștiința încărcată nu-i dădea pace. Cu o oră înainte să plece la aeroport, Joe discutase serios cu ea în vederea consultării unui specialist. Văzând-o atât de încăpățânată, Joe își pierduse răbdarea.

– Ești egoistă, Tessa. Orice ai zice, eu iau legătura cu tipul acesta. Și-am să mă asigur că Paul are parte de un consult!

– Nu văd cum ai putea aranja ceva fără aprobarea mea

– Va veni și aceasta – la timpul potrivit.

– N-am să mi-o dau. Și nici n-am să-l las pe Paul să afle de asta.

– Ai să te mai gândești pe parcurs, zise Joe împăciuitor. Știu asta, pur și simplu pentru că te numești Tessa.

– E al meu! strigă ea cu lacrimi în ochi. Și n-am să-l pierd! Pot să am eu grijă de el, așa cum fac și acum! Și-am s-o fac, întotdeauna!

– Dar nu ești fericită…

– Sunt mai fericită așa, decât dacă nu l-aș avea deloc.

Cu toate împotrivirile ei, Joe persistă în dorința lui de a lua legătura cu acel doctor, anunțând-o că avea să-i scrie imediat ce lucrurile se vor fi aranjat. Pentru că Tessa se încăpățână să nu răspundă, el schimbă subiectul. Astfel, Tessa nu era sigură dacă Joe avea să se țină de promisiune, mai ales că nu putea face prea multe fără aprobarea ei…or, ea nu va fi de acord niciodată!

– Cred că nu mai avem mult, o trezi Paul la realitate.

– Așa cred și eu. Ah, Paul e exact așa cum ai spus, o priveliște încântătoare.

– Povestește-mi.

– E ca o hartă. La nord, se văd munții Kyrenia cu vârfurile lor golașe și înnegurate; așa cum se văd de aici, de la distanță, par chiar de culoarea cernelii, poate chiar și mai închis, dacă-ți poți închipui. La sud, sunt crestele stâncoase ale muntelui Troodos. Când se topește zăpada, cred că șuvoiul devine copleșitor, după cum chiar tu ai remarcat. Se vede cum crestele sunt străbătute de multe astfel de pârâiașe; oare e multă zăpadă acolo sus?

– În mod normal, da, dar anul acesta n-a prea nins. Oricum, sunt mulți care vin aici pentru sporturile de iarnă.

Tessa îi descrise mai departe pășunile ce coborau mai jos de munți, pline de copaci înfloriți; în tot acest timp, era conștientă că ea reprezenta un obiect de interes maxim pentru soțul ei. Nici urmă acum de indiferența, de sarcasmul, de ironia pe care o manifesta acasă. Ura lui nu mai punea opreliști relației pe care o trăiau. O zi în plină armonie, asta trăiau, iar Tessa se înviora și ea.

A doua ocazie se ivi la nunta din sat. Asistaseră și la ceremonialul de pregătire al mirilor – gătirea ei, respectiv bărbieritul mirelui, pentru ultima oară în calitate de burlac. În jurul lui erau adunați toți cavalerii lui de onoare – adică vreo douăsprezece persoane – și toți făceau glume pe seama lui, și se distrau. Se respecta într-adevăr un ritual, însă totul se făcea cu multă voiebună. Chiar și pregătirea patului nupțial se păstră în același ton. Bărbații dansară cu așternuturi, în jurul patului, fetele îl decorară cu funde mari în fiecare colț, după care un băiețel se urcă în vârful patului pentru a juca, în semn de fertilitate a mariajului; apoi, petrecăreții aruncară cu bani pe pat, pentru ca tinerii căsătoriți să nu trăiască în sărăcie.

Veselia continuă și pe drumul de la casa mirilor spre biserică, un drum parcurs împreună cu tot alaiul de nuntași.

– Ți-a plăcut? întrebă Tessa după ceremonie, pe drumul de întoarcere. Mie mi s-a părut foarte interesant.

– Da, și mie.

Acestea fură toate comentariile, iar de a doua zi, Paul începu a se retrage în sine. Stătuse singur toată ziua, în grădină, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurți; cum deja era bronzat, pielea lui nu mai suferea de pe urma razelor solare. Avea un corp perfect! Nimeni n-ar fi zis că un asemenea corp ascunde un bărbat neajutorat. Tessa îl urmărea de pe terasă, mereu în alertă de teama vreunui posibil pericol.

Când se întoarse de la duș, Paul încă dormea, așa că Tessa ieși în grădină pentru a inspira aerul proaspăt al dimineții. Mirosul puternic al trandafirilor pictați cu picuri de rouă îi invadă nările. Ce paradis ascundea această insulă! Ce perfect ar fi fost totul dacă ea și cu soțul ei s-ar fi înțeles!

În zilele ce urmară, Paul nu ieși din cameră, preferând să stea întins pe pat, cu obloanele închise; câteodată, apărea la masă sau pe înserate, când aerul se mai răcorea.

– Te doare chiar așa de rău? încercă ea să afle.

Nu o preocupa doar starea lui de sănătate, dar o încercau, uneori, și mustrări de conștiință.

– Lasă-mă în pace și închide ușa! o repezi el.

Ea închise atât lumina cât și ușa, dar intră până la patul lui, privindu-l de sus; înlăuntrul ei se dădea o bătălie fără seamăn. Poate că, totuși, Joe se înșela, încercă ea să-și liniștească tulburarea interioară. Iar dacă ea era cea care are dreptate, ar fi fost o cruzime să-i dea speranțe deșarte. Nu, decise ea, era îndreptățită să acționeze astfel.

– Paul…

Lasă-mă, te rog, să stau cu tine, și se așeză pe marginea patului. Ești treaz, pot să-ți țin de urât…

– Nu vreau să vorbesc…nu cu tine.

Oare de ce pusese problema astfel?

– Nu suport să te văd așa. Vreau să-ți fiu alături; te rog, nu mă alunga. Am să stau aici, în liniște. Îi întoarse spatele, fără a mai scoate niciun cuvânt pentru un timp.

– Cu ce te ajută? întrebă el într-un final, cu glas obișnuit.

– Vreau doar…să fiu cu tine, răspunse ea.

Își dorea doar să-i aline durerea, dacă ar fi avut cum. Îi atinse timid fruntea. Spre surprinderea ei, Paul n-o îndepărtă, ci dimpotrivă, părea a-și dori atingerea ei.

– Vrei doar să-mi fii alături… și se pierdu în propriile-i gânduri.

Ea rămase alături de el, tăcută, privindu-l, amintindu-și comentariile lui Joe la adresa unui posibil sentiment înăsprit de ură pe care Paul l-ar putea manifesta. Deocamdată, soțul ei suferea; Tessa observă o tresărire involuntară a trupului său, ca și cum întreaga lui ființă s-ar fi eliberat de o tensiune imensă, acumulată de-a lungul timpului.

– Ai sta aici, pe întuneric, doar ca să fii alături de mine? întrebă el calm.

– Prefer să fiu aici decât oriunde altundeva.

– Nu te-ai plânge niciodată, nu? și-i luă mâna într-a sa, zâmbind. Indiferent cum te-aș trata…

O dispoziție necunoscută încă, pentru Tessa.

– Cu ce drept să mă plâng? Am venit la tine din proprie inițiativă.

– Crezând că am să-ți ofer dragostea mea?

– Crezând că ai să-mi oferi dragostea ta, repetă ea, înecată de emoție.

– Și ce te-a făcut să ai certitudinea că așa se va întâmpla?

– Când ne-am despărțit…ai spus că m-ai accepta înapoi…Nu mi-am dat seama că aveai de gând să te răzbuni.

– Și dacă ai fi știut?

Fața lui Paul se lumină brusc de la cele câteva raze de soare care pătrunseră printre fantele obloanelor. Tessa se aștepta ca el să-și umbrească ochii, dar nu se arătă deranjat de lumină. Și nici durerile lui de cap nu mai păreau la fel de veridice, mai ales că-i dispărură cutele de pe față.

– Nu știu ce să-ți spun, Paul. Dar cred că da, speram – și încă mai sper – că ai să mă ierți într-o bună zi pentru…

Degetele lui îi apăsară buzele împiedicând-o să-și continue fraza. Gestul o umili și-i amplifică remușcările. Paul îi mângâie chipul, apoi gâtul și umerii, după care degetele sale urcară din nou către frunte, către forma părului, către tâmple. Oftă adânc și-n cameră se lăsă o tăcere profundă; Paul părea a fi în transă, iar Tessa aștepta cu sufletul la gură urmarea gestului său tandru.

– Dintr-o dată mă simt mai bine – mi-a trecut durerea de cap, și se ridică în capul oaselor, iar Tessa trecu pe cealaltă parte pentru a-l ajuta în caz că voia să iasă din cameră. Să știi, draga mea, că mi-ar plăcea să ieșim undeva.

– Da? Am putea să ne ducem undeva cu mașina.

– Da, ar fi interesant.

– Îți va face foarte bine după ultimele zile. Ești sigur că te simți în stare?

– Da. Vino aici, zâmbi el cu indulgență.

Această dispoziție anula toate urmele de reticență de pe chipul său frumos care o atrăsese încă din prima clipă. Paul o îmbrățișă într-un gest care Tessei i se păru deosebit de tandru. Deși sărutul lui păstra încă o urmă de posesiune, era același sărut delicat de altădată; însă Tessa încă îl simțea oarecum reticent, ca și cum ar fi avut remușcări în ce privește atitudinea lui față de soție. Cu toate acestea, ea se mulțumea și cu atât, chiar îi era recunoscătoare pentru atenția pe care i-o acorda.

– Deci, ieșim? întrebă el după un timp.

Tessa îl rugă pe Takis să pregătească ceva de mâncare. Nu mai trăise o asemenea mulțumire interioară de când cu vacanța aceea scurtă și idilică de la începutul relației lor. Paul se comporta extraordinar; și nici nu mai avea dureri.

– Unde mergem? se interesă ea când ajunseră în centrul Kyreniei. O luă înspre coastă.

– Sau mai bine dăm o tură și ne întoarcem, dacă nu ne place.

O replică ce-i scăpase fără să vrea, la fel cum îi scăpau multe altele. Tessa își ținu respirația de teamă, urmărindu-l pe soțul ei cu coada ochiului.

– O idee foarte bună, se mulțumi el să spună. Poate dăm peste o priveliște mirifică, cine știe?

Sufletul ei se înveselea din ce în ce mai mult; când intrase mai devreme în camera lui, nu se așteptase la un asemenea rezultat. Cât timp discutaseră, Paul se trezise treptat din apatia de la incidentul cu șarpele. Ca și cum ar fi trecut printr-o revelație, iar ea chiar se întreba dacă nu cumva sentimentele lui experimentau o fază mai vulnerabilă, sensibilizându-l.

– Intrăm în Morphou, îl anunță ea. Trecem pe lângă portocali, încărcați cu fructe.

Tessa trase cu coada ochiului la el, observându-l relaxat și mulțumit de călătorie la fel ca și ea.

– Golful este minunat, iar marea are o culoare…divină – un fel de indigo, amestecat cu acvamarin. Iar pe deasupra pare că plutește un fel de ceață, ca un voal. Cred că azi o să fie foarte cald.

– – Poate mergem să înotăm, dacă e așa. Ai adus și haine de schimb?

– Da, sunt în mașină, ca întotdeauna. Vrei să găsim un locșor chiar acum? și-ncepu să caute primprejur.

– Mai târziu, când se face chiar cald. Tessa continuă să conducă; la un moment dat, Paul o întrebă unde se aflau.

– Tot pe coastă– trecem prin Xeros, și-ncepu brusc să râdă. Văd un bărbat care stă pe banca din fața casei sale și fumează o pipă; pare atât de grav, ca și cum ar îndeplini o treabă foarte serioasă.

– Poate că pentru el este o treabă serioasă. Astfel de imagini te fac să-ți dai seama că ești în est.

Ideea de imagine vizuală…Tessa se retrase pentru o clipă în adâncul conștiinței sale.

– Ai vrea să mergi la palatul Vouni? întrebă ea când observă indicatorul. Am auzit că e un loc minunat.

El acceptă propunerea. Custodele nu se afla acolo, așa că se plimbară pe cont propriu. Nu întâlniră pe nimeni; toată lumea părea doar a lor, așa singuri cum erau.

– Stăm exact pe vârful unui deal, explică ea; pe un platou, iar zidurile palatului ne înconjoară.

Tessa îi descrise toate decorațiile, băile, podelele de marmură.

– Cred că palatul a fost construit de regii locali, nu? E superb; jos e marea, iar pe cealaltă parte se înalță munții Troodos.

După alte câteva minute de hoinăreală fără ca nimic să-i deranjeze, Tessa găsi un loc perfect pentru picnicul lor. Întinse pătura pe jos. Liniște deplină în jur; nicio adiere, niciun val, niciun foșnet de frunză care să-i tulbure.

– Sandvișuri, Paul? șopti Tessa. Sunt amestecate. O să le pun lângă tine. Vrei limonadă sau ceva cald?

– Ce avem?

– Și ceai și cafea.

– Cafea, te rog. Dar de ce vorbești șoptit? întrebă el amuzat.

– Cred că…din cauza atmosferei sacre de-aici de sus. Parcă zeii sunt încă prezenți. În zare se vede templul mare din Atena. Îți poți imagina tot acel ceremonial și toate sacrificiile care se făceau pe vremea aceea?

Paul începu să râdă, spre surprinderea Tessei, care nu-l mai văzuse atât de bine dispus. Poate că era doar începutul; nu mai cunoscuseră o asemenea bună dispoziție de când el începuse a-și afișa ura. O atrăgea și mai mult cu această atitudine.

– La ce te gândești? întrebă el. Vreau să știu.

– Nimic important, răspunse ea, măsurându-și cuvintele, pentru a nu strica atmosfera.

– O să aflu eu…

– Nu, Paul, nu mă face să-ți spun.

– Acum m-ai făcut curios, se încruntă el. De ce atâta reținere?

– Dacă-ți spun, stric totul, însă el nici nu vru să audă. Mă gândeam că n-am mai râs de mult.

Spre surprinderea ei, el n-o ironiză. Pe chipul lui apărură urme de regrete.

– E adevărat. Poate că începând de acum, o să râdem mai mult.

Emoția o copleșea pe Tessa.

Pe drumul de întoarcere, se opriră într-un golfuleț pentru a înota. Nu vorbiră prea mult; tăcerea continuă să-i apese chiar și spre casă, mult mai târziu. Tessa încercă să-i spună lui Paul câte ceva despre peisajul schimbător al înserării. Cândva, Paul remarcase felul ei de a vorbi despre imaginile ce-i treceau prin fața ochilor:

– După felul în care îmi descrii totul, cred că aceasta este una dintre cele mai frumoase insule.

Ea îl aprobă.

Șoseaua trecea pe la poalele munților Kyrenia pentru a se uni, mai apoi, cu drumul de coastă; într-o parte se zăreau stâncile golașe ale munților, iar în cealaltă, nemărginirea mării. De-o parte și de alta a drumului creșteau măslini.

– Culorile sunt mirifice. Se schimbă neîncetat, de la un roz ce bate în violet, spre un roz delicat.

Tessa nu se gândea cum avea să se sfârșească o asemenea zi încântătoare, dar dorința lui Paul de a se culca imediat ce ajunseră acasă o lăsă fără cuvinte. O salută, iar ei nu-i rămase altceva de făcut decât să-i ureze noapte bună cu glas tremurat. El n-o luă în seamă, ci-i întoarse spatele ca și cum vechiul conflict renăscuse.

Tessa nu reuși să închidă nici măcar un ochi; încercă să citească, dar cuvintele îi fugeau din fața ochilor. Se întreba dacă soțul ei într-adevăr dormea. O dorință lăuntrică o făcu să iasă pe hol; ascultă la ușa lui, convinsă că e treaz. Nu se auzea niciun zgomot; împinse ușor ușa. Îl găsi pe Paul la fereastră; purta doar pantalonii de pijama. Părea încadrat ca-ntr-un tablou cum stătea așa, cu fereastra deschisă, privind munții. Părul îi flutura în dezordine.

Tessa rămase în prag, urmărindu-l în tăcere. Apoi, dintr-o dată el se întoarse spre ea. Conștientă că o simțise, Tessa îl strigă pe nume.

– Paul…

Nu primi niciun răspuns.

– Ce cauți aici? se răsti el într-un târziu.

– Nu reușeam să adorm, și înaintă în cameră deși atitudinea lui nu era prea încurajatoare. Văd că și tu ești treaz.

– Și ce dacă?

– Pot să stau puțin cu tine?

Paul înlemni și se încruntă; conflictul renăscuse, tulburându-i pe amândoi.

– Sau poate ar fi mai bine să mă duc la mine, șopti ea. Scuză-mă că te-am deranjat, Paul.

– Nu…stai, se auzi glasul lui când era pe cale de a ieși.

Însă cuvintele păreau a-i fi ieșit pe gură fără voia lui. Ea se opri; dorința de a-i fi alături era mai mare decât și-ar fi putut-o închipui el. Înainte ca vreunul dintre ei să-și dea seama, se aflară îmbrățișați, lipiți unul de celălalt.

– Micuța mea… și o sărută delicat pe buze, eliberându-se de toată tensiunea, oftând.

Zorii îi găsiră tot îmbrățișați. Primele raze ale soarelui gâdilau fața Tessei.

– Paul…și asta face parte din pedeapsă? Sau te joci din nou cu mine?

El o strânse mai aproape, astfel încât îi putu simți bătăile puternice ale inimii.

– Nu, nu face parte din pedeapsă. N-am să te mai pedepsesc niciodată, murmură el.

Capitolul 9

Relația lor reveni la armonia inițială, iar rezultatul era vizibil pentru amândoi. Tessa își recăpătă culoarea în obraji, la fel ca în primele săptămâni de mariaj. N-o mai deranja faptul că dragostea era, de fapt, destinată surorii ei. Când intrase în această horă, se resemnase încă de la început cu rolul de persoană de împrumut.

Iar pe Paul iertarea Lucindei îl eliberase, în sfârșit, de greutatea ce-i apăsa sufletul; durerile de cap îi dispărură. Tessa se felicita pentru faptul că acele dureri nu erau rezultatul simptomelor vederii sale, ci al relației lor tensionate. Însă tocmai când lucrurile păreau a merge mai bine, aceste dureri reveniră. Tessa îl căută într-o zi la el în cameră și-l găsi întins pe pat.

– Dragul meu, te doare chiar așa de rău?

– Da.

– Se pare că farmacist nu găsește niciun remediu.

– A făcut tot ce-a putut, și-i luă mâna, ducând-o la tâmpla lui.

Mai bine, oftă el. Joe contactase doctorul despre care îi vorbise Tessei, iar acesta era dispus să-l consulte pe Paul.

"Sunt sigur că te-ai mai gândit la ce-am discutat noi – scria Joe într-o scrisoare pe care o primi câteva zile mai târziu. Să-mi spui când îl poți aduce pe Paul la Londra, și eu o să aranjez cu doctorul o întâlnire. Îl cheamă Reade; a fost așa de amabil și s-a oferit să-l consulte pe Paul oricând. I-am povestit situația. După cum era de așteptat, a fost destul de rezervat în comentarii, dar după expresia feței mi-am dat seama că e dispus să-l consulte imediat. Aștept răspunsul tău, Tessa."

La momentul respectiv, Paul se simțea bine și nu avea dureri, încât ea nici nu luă în seamă scrisoarea.

– Să te spăl pe cap cu apă rece? Poate te ajută, ca data trecută.

– Haide, dacă tu vrei, draga mea, zâmbi el în ciuda durerilor pe care le avea.

– Presimți că acum nu te va mai ajuta, nu?

– Am ajuns la concluzia că nimic nu mă mai ajută, răspunse el după o clipă. Va trebui să mă obișnuiesc cu durerile acestea, deși nu pot să-mi dau seama ce le provoacă. Doar nu obișnuiam să am asemenea probleme.

– Vrei să stai în liniște, și-și trase mâna dintr-a lui. Să te las singur?

– Puțin. Sunt sigur că o să-mi revin. Cred că viața pe care o ducem te plictisește. Astăzi ieșim undeva să luăm cina; la Mare Monte. Vrei? Din ziua vizitei la Vouni, Paul se îngrijea doar de preferințele ei.

– Doar dacă te simți în stare Paul. Iar eu sunt foarte fericită, pentru simplul fapt că sunt alături de tine.

Doar pentru atât…O oră mai târziu, Tessa se plimba în sus și-n jos pe pajiștea din fața casei…era fericită. Dar el? În sinea ei, Tessa credea că și el se simte la fel de fericit. Însă conștiința ei ducea o luptă interioară din ce în ce mai dureroasă, cu fiecare clipă ce trecea. Joe era atât de sigur pe el, mai ales de când aflase că doctorul e dispus să-l vadă pe Paul. Să fi fost oare vreo șansă ca soțul ei să-și recapete vederea? Nu avea să afle niciodată, dacă nu-și va călca pe mândrie. Câteva clipe mai târziu, Paul apăru în prag, ca și cum nimic nu l-ar fi deranjat, determinând-o pe Tessa să renunțe la toate grijile pe care le avea.

– Ești mai bine? Parcă arăți mai bine.

– Da. Cred că e din cauza căldurii. Poate…deși nu m-a deranjat niciodată.

– Probabil, se mulțumi ea cu explicația lui. Să-ți dau să bei ceva?

– Nu, dar ai putea să-mi citești ceva.

– Ziarul? Tessa intră în casă pentru a aduce ziarul. Când plecase în oraș, Takis venise și cu scrisorile. Cu un nod în gât, Tessa observă scrisul lui Joe pe una dintre ele. O deschise. Pe lângă nemulțumirea că nu mai primise răspuns, Joe mai scria:

"Am dat numărul meu de telefon doctorului Reade, care m-a sunat săptămâna trecută. M-a căutat și azi, și era destul de nemulțumit. După cum ți-am spus, s-a arătat foarte interesat de cazul lui Paul. Chiar a insistat să-l vadă. Vreau să te hotărăști,

Tessa. Nu-i poți refuza lui Paul șansa de a fi consultat. Poate că nu obținem nimic, dar măcar încercăm. Scrie-mi de îndată…"

Tessa mototoli scrisoarea și trecu la alta, de la tatăl ei; apoi luă ziarul și ieși. Ziarul avea o singură pagină, și aceea mică, așa că-l termină repede.

– Să-ți citesc și o carte? Sau mai bine asculți radioul?

– Pune-mi radioul.

Ea îi îndeplini dorința, lăsându-l pe soțul ei să se bucure de sunetele muzicii tradiționale grecești. Ea se cufundă în scrisoarea de la tatăl ei. Află astfel că Lucinda se căsătorise cu o sâmbătă în urmă și că arătase precum " un înger" în rochia ei albă. Din rândurile citite nu reieșea că sora ei ar fi fost deranjată de absența Tessei. Într-adevăr, Lucinda știa că Tessa e în Cipru, dar știa că predă. Nu știa nimic de Paul. După cum zicea și Joe, pustnicul din munții de deasupra Bellapais-ului era prietenul său, dar nu făcea un subiect de discuție cu Lucinda; ca și cu ceilalți prieteni, cu toții îl credeau pe o insulă grecească. Scrisoarea continua:

Din moment ce mariajul tău a mers atât de bine, nu crezi că ar trebui să-i spunem și mamei tale? Mi-a fost destul de greu să păstrez secretul, deși mă lasă să mă ocup de toate scrisorile. A fost mai bine pentru ea că n-a știut de la început, însă acum nu văd niciun motiv pentru care să-i mai ascundem. Sunt sigur că are să se simtă prost la început, dar e înțelegătoare și nu are să ne reproșeze nimic. Să-mi zici ce crezi despre propunerea mea. Ai grijă de tine și transmite-i soțului tău salutările mele.

– Ce faci? Se interesă Paul. Ești cam tăcută.

Deși nu-i plăcea să mintă, Tessa știa că nu era o scrisoare ce putea fi citită față de Paul.

– Mă gândeam.

– La ce?

– La părinții mei…

– Doar atât? Dar frații tăi sau sora ta…

– Și la ei, bineînțeles, dar acum mă gâdeam doar la părinți.

Paul părea mai interesat de cântecul păsărilor din grădină.

– Ți-ar plăcea să-i vizitezi? Ar fi o schimbare benefică pentru amândoi. Am putea merge și la prietenii noștri.

– La prieteni…A, nu, izbucni ea. Nu mai vreau să merg în Anglia, niciodată.

– Niciodată? Dar…

– Nu asta voiam să spun, se corectă ea imediat. Normal că o să mergem la un moment dat, dar nu încă. Poate la anul.

Îi urmări chipul tensionat; ochii lui păreau s-o privească ironic, aceeași privire întunecată, de nepătruns, pe care o avusese la petrecerea lui Joe, când venise vorba despre ea. Însă aceiași ochi erau acum ascunși după lentilele negre ale ochelarilor. Iar vocea lui tandră era, de fapt, adresată Lucindei.

– Cum spui tu, draga mea. Mergem la anul.

Tessa răsuflă ușurată. Dorea să lase totul să vină de la sine.

În săptămâna următoare primi încă o scrisoare de la Joe, care o acuza pe Tessa de egoism și de cruzime. Îi răspunse scurt că nu vedea ce s-ar fi putut face pentru Paul, și că ar fi fost mai crud

dacă-l lăsa pe acel doctor să-l consulte și să ajungă la concluzia că nu există speranțe pentru soțul ei.

Din cauza căldurii insuportabile, Tessa sugeră să termine cât mai repede cu cumpărăturile și să să întoarcă acasă. Se aflau la Nicosia, pentru că Paul voia să-și cumpre niște haine.

– Am ajuns la magazin, îl anunță Tessa.

Paul ceru o cămașă.

– E verde, vrei verde?

– Ce nuanță?

– Ceva mai deschisă decât smaraldul.

– E o culoare plăcută? Tessa observă felul în care vânzătoarea îi privea și ceva se rupse înlăuntrul ei. Era pentru prima oară când făcea astfel de cumpărături cu Paul, iar ochii ațintiți asupra ei o deranjau; era ca și cum unui orb n-ar fi trebuit să-i pese de culoarea pe care o purta.

– Uite încă una, și-i puse în mână o altă cămașă. Parcă arată mai bine decât cealaltă. E un verde măsliniu; și materialul e mai bun, nu?

– Da, cred că da. Dar mă interesează culoarea, draga mea, spune-mi exact ce culoare este. Ea încercă, însă ochii i se umplură de lacrimi, văzându-l pe soțul ei atât de neajutorat.

– Ți se potrivește.

– Atunci, o iau. Ce culori mai au?

– Albastru, galben…

– Nu vreau, și-ncepu să-și miște degetele pe tejghea, iar Tessa îi puse în mână o cămașă. E cea albastră?

Tessa nu mai putea îndura. Mai fusese la cumpărături cu el…Iar Paul știuse întotdeauna ce-și dorește, astfel încât să i se ofere imediat produsul respectiv.

– Da, răspunse repede vânzătoarea. E mai ieftină și are o culoare foarte interesantă.

– E violet, zise Tessa.

– Dumnezeule. Rămân cu cele două…

Duse mâna la buzunar pentru a scoate banii. În mișcarea lui bruscă, atinse fără să vrea o cămașă ce stătea agățată de marginea tejghelei, care căzu pe jos. Zgomotul îl făcu să înlemnească. Vânzătoarea se repezi s-o ridice, în timp ce Tessa se blocase, tremurând, iar Paul se înroși tot. Începu să caute obiectul pe care-l deranjase.

– Gata, dragul meu, reuși soția lui să spună, nu s-a întâmplat nimic.

– Hai să ieșim! Du-mă acasă.

– Și cămășile ?… întrebă femeia.

– Nu mai contează, mulțumim. Tessa îl luă de braț, transmițându-i vânzătoarei scuze prin gesturi.

Incidentul rămase viu în mintea lui Paul pe tot parcursul drumului. De câteva ori, Tessa îl surprinse cu coada ochiului, preocupat de gândurile lui.

– Au o cafenea aici, Paul. Vrei să stăm?

El acceptă, spre mirarea ei, astfel că ea parcă la umbra unui palmier de pe marginea drumului. Îi servi un grec tânăr și simpatic, care se uita curios când la Tessa, când la Paul. Ca de

obicei, Tessa era singura femeie din local, ceea ce o făcea să se simtă oarecum în plus. Toți ceilalți bărbați o priveau și ei, curioși, dar deja se obișnuise cu o asemenea atitudine, încât se mulțumi să-l urmeze pe băiat la tejghea pentru a-și lua comanda.

– Două cafele, vă rog. Una turcească și una cu lapte.

– Din ce parte a Angliei veniți? întrebă băiatul câteva minute mai târziu, venind cu cafelele și așezându-se lângă cei doi soți.

Tessa îi răspunse, iar tânărul mai rămase pentru a schimba câteva vorbe cu clienții, apoi îi conduse la plecare. Momentul îl ajută pe Paul să uite incidentul de mai devreme, deși tot restul drumului nu mai scoase un cuvânt. Soția lui era și ea cufundată într-o meditație adâncă, mai ales că starea lui Paul îi dădea mai mult de gândit. La personalitatea puternică și la forța fizică ce-l caracterizau pe soțul ei, lipsa vederii îl sfâșia pur și simplu, punându-l în situații foarte jenante.

– Vreau să mă întind puțin, anunță el când intrară în casă. Nu cred că o să pot dormi, dar să mă strigi, te rog, la ora ceaiului.

Părea profund dezamăgit de viața pe care o ducea, ceea ce însemna că se considera înfrânt atât fizic, cât și psihic.

Tessa încă păstra în geantă scrisoarea pe care urma să i-o trimită lui Joe; intenționase s-o pună la poștă la Nicosia, dar întâmplarea din magazin îi stricase alte planuri. În orice caz, prioritățile ei se schimbară complet în urma zilei ce trecuse. Scoase foaia de hârtie și o rupse, apoi se așeză pentru a scrie o altă scrisoare, pe care o trimise imediat, deși fără prea multe speranțe de reușită. Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Era oare

începutul sfârșitului? se întreba ea. Se luptase atât pentru a câștiga dragostea soțului ei, doar pentru a o pierde deja? Nici măcar nu știa la ce reacție să se aștepte din partea lui. Se jucase cu suferința lui, se folosise de neputința lui pentru a obține ceea ce-și dorea de atâta vreme. O cuprinse o teamă grozavă și gândul că nu va mai fi în stare să dea ochii cu el niciodată. Paul fusese o dată pe punctul de a o crucifica, și ar fi fost în stare s-o mai facă încă o dată, s-o biciuie cu aroganța, cu reproșurile, cu ironia lui. Dacă va afla că se căsătorise cu femeia pe care o disprețuise cel mai mult, cu femeia care-i făcuse "ochi dulci" pe vremea când era logodit cu sora ei, avea să-și arate cruzimea în cele mai variate forme.

Cu siguranță, nu mai putea da ochii cu el…dar ce putea face altceva? Căută o cale de ieșire pe același drum pe care fugise și prima oară. Un post de profesoară peste granița, pe care avea să-l găsească. Doctorul poate că nu-l va putea vindeca pe Paul, dar oricum, ea trebuia să fie pregătită…

Ajungând acasă, îl găsi pe Paul tot în pat. Încă nu era ora ceaiului. Tessa urcă în mașină și se îndreptă spre Kyrenia. Nu mai intrase niciodată în Country Club, dar știa că toate ziarele englezești se găseau acolo. Nimeni nu se interesă dacă era membru, așa că se așeză și citi; găsi în scurt timp ceea ce căuta și-și notă. Canada…Australia…Venezuela…Hong Kong. Hong Kong…

Capitolul 10

Atâtea amintiri…Lumina lunii peste vârfurile împădurite cu brazi parfumați, țârâitul greierilor în liniștea nopții…

Tessa stătea pe terasă admirând apusul, cu privirea pierdută spre pădurile de leandri și măslini, de palmieri și de portocali. În ziua următoare avea să plece… fără speranță de întoarcere.

Când apăru și Paul în prag, ochii ei se umplură de dragoste; îi observă mersul drept și sigur, ceea ce-i dădea un sentiment de teamă. Îi spuse o rugăciune în gând, pentru ca operația să reușească.

Cu două săptămâni în urmă, Paul acceptase consultația doctorului londonez. John Reade nu găsise nervul optic distrus, ceea ce putea să-i dea speranțe de a-și recăpăta vederea, după un tratament adecvat.

– Dar am făcut deja un tratament, sărise Paul.

– Cred că s-au produs ceva schimbări, îi răspunse doctorul.

Nu-ți promit nimic, dar sunt optimist în ce privește rezultatele, de data aceasta.

Paul nu luă o decizie pe loc, pentru că nu-și dorea să treacă printr-o a doua dezamăgire, și se întoarseră în Cipru. Doar Joe știa de vizita lor în Anglia. Totuși, la insistențele Tessei, Paul acceptase și tratamentul.

– Sunt aici, îl anunță soția lui.

Paul se ținu după linia balustradei, până ce ajunse la ea. Făcuse o baie. O îmbrățișă protector.

– Miroși bine. El zâmbi, iar Tessa spuse altă rugăciune în gând. Dacă ceva n-avea să reușească…Tesa se înălță pe vârfuri, mângâindu-i obrazul.

– Da…îmi place.

– Și tu îmi placi mie!

O sărută profund, lăsând-o fără suflare.

– Și o să te pot privi în curând, draga mea soție, zise el cu o notă ciudată în glas.

Tessa se cutremură, de teamă și de emoție, deși în ultimele zile își imaginase adesea o asemenea tonalitate a vocii lui de câte ori vorbea despre un posibil succes al tratamentului.

– Draga mea…frumoasa mea…să-ți văd chipul…

Se strânse lângă el. Să fie aceasta ultima noapte pe care o petrecea alături de el? Și ultima noapte pe care el o petrecea alături de frumoasa lui Lucinda…înainte de marea deziluzie. Dacă soarta ar fi lucrat în folosul lor încă de la început, Paul ar fi putut să fie al ei chiar din prima clipă.

Rămaseră așa nemișcați, adânciți fiecare în propriile-i gânduri. Ce-ar fi făcut soțul ei să știe că ea stătea cu bagajele făcute, că majoritatea lucrurilor ei fuseseră deja trimise în Anglia? Ce-ar fi făcut să știe că în ziua în care el se interna, era deja programată la un interviu pentru un post în alt colț de lume?

– Povestește-mi despre noapte. Simt aerul răcoros și proaspăt, aud greierii, dar ce altceva mai este?

– O lună plină ce se rostogolește pe deasupra norilor. Stelele par pete de lumină, iar culoarea cerului printre nori e de un violet-închis, uneori chiar ametist, cred că din cauza razelor pe care luna le răspândește în jurul ei.

– Chiar dacă n-am să mai pot vedea niciodată, cred că la fel de frumos ai să-mi povestești, întotdeauna.

Întotdeauna…Ce puține lucruri știa.

– E o noapte foarte romantică, Paul.

Cuvintele refuzau să mai iasă. Era o noapte pe care ar fi vrut s-o trăiască din plin, să uite de tot ce-avea să vină, de durerea ei, de anii de singurătate în care avea să trăiască de-acum încolo.

– Draga mea… și-i atinse fața, ochii, ca și cum s-ar fi așteptat să-i afle lacrimile. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. De ce întrebi?

– Vocea ta…e tristă.

– Nu e tristă, încercă ea să râdă. Sunt doar îngrijorată, normal.

– Cu privire la tratament?

– Da.

– Indiferent de rezultat, o să fim tot împreună.

Din depărtare se auzi răgetul unui asin; amândoi se opriră pentru a asculta. Apoi Paul întoarse capul spre ea, așteptând un răspuns.

– Da, Paul, o să fim împreună.

– Și dacă ceva nu merge cum trebuie…

Ea îi duse degetele la buze, dar el i le îndepărtă și continuă:

– …ai să mă îngrijești în continuare, ai să fii din nou ghidul meu.

– Nu vorbi așa. Doctorul era atât de optimist, și cred că e un motiv de speranță, dragul meu.

– Oricum, riscul de a da greș este din nou foarte mare. Nu trebuie să ne încredem prea mult în ce a spus el, sunt perfect conștient că totul este un pariu foarte riscant.

Un pariu din care ea nu voia ca el să iasă câștigător. Închise ochii pentru a-și stăpâni lacrimile; nu dorea să mai plângă, cel puțin nu în această ultimă seară. Se agăță de brațele lui și rămaseră îmbrățișați timp îndelungat.

La primele ore ale dimineții plecară spre aeroport. Abia când ajunseră acolo, pe Tessa o năpădiră lacrimile. Altcineva avea să ia mașina. Altcineva avea să-l ducă pe Paul acasă…sau poate că va conduce chiar el – pentru prima oară de la acel accident teribil care-l privase atât de lumina zilei, cât și de dragostea vieții lui.

Zborul dură patru ore. Joe îi întâmpină și-i duse la spital. Urma o perioadă de observare, cam de două săptămâni, timp în care ea mai putea veni să-l viziteze.

– Plec, îl informă ea pe Joe, în timp ce acesta o conducea. Dacă reușește, asta este. Și simt că o să reușească.

– Și eu. Cum adică pleci?

– Paul n-o să mă mai dorească. Trebuie să plec înainte să-i îndepărteze bandajele.

– Nu poți fugi de el așa. Unde te duci?

– Am concurat pentru un post în străinătate…

– Pentru Dumnezeu! De unde știi că el n-o să te mai vrea?

Tessa era foarte palidă. Își aminti bătălia pe care o purtase pentru a câștiga bunăvoința soțului ei la început. O recâștigase, însă pentru Lucinda. Nu că acum i-ar fi folosit la ceva surorii ei, dar conștiința faptei nu-i dădea liniște.

– O iubește pe Lucinda.

– Și ea, cu ce-l poate ajuta acum?

– Nu e asta problema. Și faptul în sine nu înseamnă că ar fi gata să mă accepte și să rămânem căsătoriți.

– Să știi că grecii divorțează foarte greu.

Poate că nu va divorța, se mai gândi ea. Dar n-o să vrea să trăim împreună

Joe se opri, realizând că nu reușește nimic cu încăpățânarea Tessei.

– Hai să mâncăm ceva înainte să te duc acasă.

Mintea ei zbură înapoi, spre serile pe care le petrecuse alături de Paul pe terasă. Luminile, muzica, imaginea munților și a lunii ce se reflecta în mare. Oare Paul se va întoarce acolo? Bineînțeles, doar era locul lui preferat.

Însă ea nu va mai fi acolo să-l urmărească…dar oricum, n-ar mai fi avut nevoie de ea.

Se așeză cu Joe într-un restaurant aglomerat. Apoi, el o conduse acasă, cu promisiunea de a o mai căuta în zilele ce aveau să urmeze.

Zile ce se dovediră extrem de agitate pentru Tessa, care abia dacă mai putea închide un ochi. Obținu postul din Hong Kong, având avantajul experienței anterioare ca profesoară. Anagajatorii se așteptau ca ea să-și ia în primire postul cât mai repede posibil, ceea ce-i convenea de minune. Nu se hotărâse încă data exactă la care avea să plece din Anglia; depindea de cât de eficient se va dovedi tratamentul lui Paul. Intenționa să rămână alături de soțul ei până când se apropia momentul ca bandajele să fie îndepărtate. Astfel că tot timpul și-l petrecea cu pregătirile de plecare și cu vizitele de la spital.

Paul stătea singur într-un salon întunecat, bandajat la ochi. Avea nevoie de liniște deplină, fără momente amuzante, fără vizitatori, doar odihna deplină. Totuși, Tessa avea voie să intre la el în fiecare zi; trăia doar pentru a-l mai vedea încă o dată, pentru a-i fi alături pe patul de spital, pentru a-l ține de mână.

De mai multe ori pe perioada tratamentului, Tessa încercase să obțină ceva informații de la John Reade, însă acesta era foarte rezervat în detalii.

Totuși, modul lui de a lucra inspira un optimism profund ori de câte ori îi făcea vizita lui Paul, ceea ce însemna că era mulțumit de rezultate.

Zgomotul mașinii care parcă în fața casei lor abia dacă ajunse la urechile Tessei; era foarte absorbită de împachetatul lucrurilor. Patru cufere mari stăteau deja în salonul casei părintești. Toate lucrurile erau împrăștiate prin toată casa – haine, pantofi, pături, prosoape, ustensile, cărți. Mama ei apăru în prag, uitându-se dezamăgită la deranjul dimprejur.

– Mă întreb oare de câte ori o să ne mai confruntăm cu asta?

Tessa continuă să-și împăturească prosoapele, mecanic.

– Nu-mi găsesc locul, mamă. Presupun că am să tot plec până ce n-am să mai fiu în stare să predau peste graniță.

Adică încă vreo zece ani, cel mult cincisprezece; la treizeci și cinci de ani, o femeie găsea foarte greu posturi de profesoară în străinătate. Abia atunci va fi în stare să-și caute un post în țara natală. Iar Paul, oare unde o să fie? Va rămâne în Anglia, sau va pleca înapoi în Cipru? Poate că are să divorțeze; avea motive, în ciuda scepticismului lui Joe în această privință.

– Cu ce pot să te ajut, draga mea? întrebă doamna Blane, resemnată.

Știa adevărul; atât ea cât și soțul ei încercaseră s-o împiedice pe Tessa să facă această mișcare pripită. Ar fi putut să rămână măcar să vadă reacția lui Paul atunci când va da ochii cu ea. Însă Tessa nici nu vru să audă. Toți copiii familiei Blane fuseseră educați să gândească pe cont propriu, să învețe singuri încă de la o vârstă fragedă; deși vărsase multe lacrimi auzind de necazul fetei ei, doamna Blane îi acceptă totuși decizia.

Cu tatăl ei, lucrurile se dovediră mai dificile.

– Fata mea, trebuie să-l vezi. Nu poți fi sigură că n-are să te mai dorească.

– Să nu vorbim despre asta. Nu vreau să-l înfrunt și gata. Mă ura dinainte de accident.

– Dar a fost, practic, sănătos.

– Cu siguranță…s-a folosit de lipsa vederii pentru a-mi da mie ce voiam!

– Dar n-ai de unde să știi ce va simți.

– Știu ce va spune când va afla că s-a căsătorit cu mine, de fapt.

Astfel, și tatăl ei se resemnă cu decizia fetei. Dar ceva era în neregulă cu el; de câteva ori, Tessa îi surprinsese privirea piezișă, apoi modul în care își scutura capul, ca și cum gândurile lui nu erau tocmai luminoase.

– Să-ți împachetez lenjeria? încercă doamna Blane să fie de folos.

– Mă descurc mai bine singură, mamă. Poate că ar fi trebuit să mai iau și alte valize, dar mă costă foarte mult să le trimit.

– Chiar trebuie să te grăbești așa de tare și să pleci azi?

– Vin după bagaje mâine la prima oră. Cât despre mine, știi foarte bine de ce plec azi.

Trebuia să fie la aeroport la ora cinci. Paul o aștepta la spital – doctorul o anunțase să fie acolo la ora patru, ca să asiste când va scoate bandajele lui Paul.

– Soțul tău a solicitat acest lucru. Pe tine vrea să te vadă prima oară.

Pe Lucinda – chipul frumos al femeii pe care o iubea.

Tessa se uită la ceas. Era unu. Peste trei ore, Paul va vedea cu ochii lui…

Deja își luase la revedere de la toată lumea încă din ziua precedentă, deși Paul nu știa acest lucru.

– Ești cam tăcută, observase el de câteva ori.

– Din cauza emoțiilor. Gândește-te că mâine, pe vremea asta, ai să poți vedea.

– Da…am să văd, am să te văd pe tine, draga mea!

O durea sufletul la gândul că Lucinda se căsătorise cu altcineva și era fericită, că Paul va trece printr-o deziluzie, că ea însăși îl iubea cu disperare, însă fără speranță.

Reușise să-și păstreze buna dispoziție și-l sărută, însă în inima ei, totul murise. Ultimul sărut, ultima privire când închise ușa; coborî cu ochii în lacrimi pe holurile spitalului. Îl îndepărtase pe Paul din viața ei pentru totdeauna.

Se auzi soneria, iar Tessa făcu un pas către fereastră, să vadă cine este. Observă taxiul parcat afară, dar nu știa cu cine venise.

– Mă duc eu, zise doamna Blane, dar se auziră și pașii tatălui. Sau merge tatăl tău.

Domnul Blane îi surprinsese pe toți ajungând mai repede de la muncă, motivând că nu se simte bine. Era cu atât mai ciudat cu cât nu se plânsese de nimic în viața lui, păstrându-și umorul chiar și când i se făcea rău. Puțin mai târziu, Tessa îl auzi cântând în baie. Brusc, îi încolți în minte gândul că tatăl ei nu fusese, de fapt, la muncă.

– Deci, ai reușit? se auzi glasul bărbatului.

– Oare cine e? se întrebă doamna Blane, în timp ce Tessa strângea mormanele de haine dimprejur.

– E aici?

Tessa îngheță. Mama ei ieși ușor în hol.

– Da, e aici. Mă temeam că n-au să-ți dea drumul mai repede.

– Nu trebuia să te deranjezi, râse celălalt. Unde e?

– Aici, sus…

Venindu-și în fire, Tessa se repezi la valize, pe care le aruncă de jur-împrejur, baricadându-se din instinct; era conștientă de imaginea ridicolă în care se punea, dar nu suporta situația.

Își ridică privirea fără să clipească. Paul stătea în prag, cu ochelarii pe ochi. Pe chipul lui se simțea neliniștea, pe măsură ce ochii lui cercetau încăperea și fața îmbujorată a soției sale.

– Paul… începu ea. Ai venit după Lucinda, dar ea…Am…

– Am venit după soția mea.

– Da, știu. Dar vezi tu Paul… Problema e că ești căsătorit… și se opri fiindcă vorbele ei nu aveau niciun sens. Paul, nu sunt Lucinda! și-ncepu să plângă, acoperindu-și fața cu mâinile.

El își îndepărtă ochelarii, apoi înaintă spre ea până la barieră.

– Văd că nu ești Lucinda, zise el calm.

– Vezi…

Glasul ei era plin de dragoste și de bucuria reușitei. Aceiași ochii care altădată o respinseseră, care trecuseră prin ea indiferenți…care îi oferiseră întreaga dragoste și afecțiune pe care o simțeau pentru Lucinda.

– Vezi…

El nu-i răspunse pe loc; spre surprinderea ei, nici Paul nu-și găsea cuvintele. Își mișcă buzele murmurând ceva. Să fi fost chiar așa de furios încât să nu poată vorbi? Ea își mută privirea îngrozită de la soțul ei spre părinții care așteptau în prag.

– Ce faci? se auzi vocea lui într-un final. Pleci?

Ea tresări. Niște cuvinte atât de inutile pentru toată situația aceea. Paul dădea impresia de nesiguranță!

– Mă duc la Hong Kong.

– Serios? și-și puse ochelarii la loc, continuând să privească în jur. De ce tocmai acolo?

– Pentru că nu mai au profesori.

Situația devenea ridicolă. Tatăl ei se hotărî să acționeze primul.

– Fata mea…am fost la spital azi-dimineață. I-am spus lui Paul toată povestea, iar el l-a convins pe doctor să-i scoată bandajele și să-i dea drumul doar pentru o oră, ca să fie aici când ai să pleci.

– Ai fost la spital! De-aia n-ai fost la muncă! exclamă doamna Blane.

– Cred că putem trece peste asta acum, zâmbi el.

– Mulțumesc, surâse și Paul. Mă descurc de-aici încolo.

– Pot să te ajut…? se oferi doamna Blane să mute valizele.

Peste câteva clipe, Tessa era din nou în brațele soțului ei.

– Pe mine…chiar pe mine? murmura ea și inima era gata să-i sară din piept. De când știi?

– Primele dubii au apărut când mi-ai citit scrisoarea tatălui tău…

– Da, și mie mi-a fost teamă câteva zile după aceea.

– Da? Nu știam, și o mângâie delicat pe frunte. Dar am aflat cu certitudine în momentul în care ai înfruntat acel șarpe. Poate că nu știai, dar Lucinda se temea de șerpi. Am fost cu ea o dată la zoo și când am ajuns la încăperea cu reptile, a cuprins-o panica. La fel s-a întâmplat și altă dată, când am dus-o la țară. Deci, am știut imediat că nu Lucinda mă salvase de acel șarpe. Și cred că nu e cazul să mai vorbim despre așa-zisa dragoste a surorii tale, adăugă el pe un ton posomorât.

– Nu…Dar chiar eu…?

– Te surprinde așa de mult? îi ridică el fața. Cât de puțin te cunoști pe tine însăți. Ești cea mai bună, soția perfectă…și nu știu de ce m-ai ales pe mine, să mă faci cel mai fericit bărbat din lume.

– Sunt o persoană foarte normală, Paul…

– Cum de-am putut fi atât de prost? La momentul respectiv nici măcar nu puteam face diferența între bun și rău. Am fost așa de nervos când am descoperit că nu ești Lucinda…dar mă simțeam și triumfător, în același timp. Am urât-o pe sora ta din momentul în care m-a abandonat, iar când i-am făcut acea ofertă de a se întoarce, a fost numai din dorința de răzbunare. Aveam slabe speranțe că se va întoarce, pentru că o cunoșteam deja, deci îți închipui ce mare mi-a fost mirarea când ai apărut tu, cerându-mi iertare! Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că

nu e ea, dar eram așa de încețoșat de furie, încât nu mă gândeam la altceva în afară de planurile mele de răzbunare. Draga mea, nu mai tremura așa…Am să te răsplătesc pe deplin, nu te teme.

– Nu te teme. N-ai de ce să te învinovățești, Paul, și-și șterse lacrimile de la ochi. Era normal să-ți dorești răzbunare.

Tessa își aminti imediat discuția pe care o avusese cu sora ei în prima zi de la sosirea acasă.

– Paul…

– Da, iubito.

– După incidentul cu șarpele, ai fost atât de dur cu mine o vreme. A fost din cauza suspiciunilor?

– La început te-am urât mai mult decât pe Lucinda, pentru că ajutorul tău mă făcea să par și mai inutil. Și m-a durut și mai tare gândul că te-ai căsătorit cu mine, folosindu-te de handicapul meu, evidențiindu-mi astfel și mai mult inutilitatea. Faptul că și Joe știa, nu mă ajuta defel, îți dai seama. Așa că m-am închis în cameră în speranța că vei suferi, căci era clar faptul că mă iubeai. Dar am stat și-am meditat la gestul tău, la faptul că te-ai sacrificat, la modul în care reușeai să-mi oferi puțin din simțul văzului tău – și-atunci mi-am dat seama cât de orb am fost cu-adevărat. Nu puteam să te fac să plătești pentru două fapte deodată, a Lucindei și a ta. Să știi că meritam să mă părăsești pe loc.

– N-aș fi făcut așa ceva. Joe a simțit schimbarea atitudinii tale, dar niciunul dintre noi nu găseam motivul. Paul, adăugă Tessa după o clipă, dacă ai știut că nu sunt Lucinda, de ce n-ai spus nimic?

– După cum am spus, la început îmi doream doar să te fac să suferi și mai mult, pe tine, Tessa, pentru fapta ta. Apoi, mai târziu, când mi-am dat seama că țin la tine – și pot să-ți spun că afecțiunea pentru tine durează de ceva vreme și că m-am luptat cu ea – am devenit brusc îngrozit la gândul că ai putea să mă părăsești de rușine. Între timp, am descoperit că nu puteam trăi fără tine, așa că am tăcut, zâmbi el. Speram că într-o zi ai să-mi spui adevărul cu gura ta.

– Acum îmi dau seama că ți-ai fi dorit acest lucru, zise ea, amintindu-și de ultima zi petrecută cu el la spital.

– Da, mai ales dacă aș fi știu ce vrei să faci. La Hong Kong deci! Mai bine că tatăl tău s-a gândit să intervină; dacă mă puneai să vin la Hong Kong după tine, ți-arătam eu ție!

Tessa se strânse mai aproape de el.

– Ai fi venit până acolo după mine?

– Te-aș fi urmat oriunde, răspunse el hotărât.

Pentru a treia oară, Tessa vedea grecul din el – puternic, pasional, posesiv.

– Până la capătul pământului, și-n lumea de dincolo!

Sfârșit